د مینې جادو

محمد آصف عمر

د افغانستان د فضايي څېړنو د مرکز ساعت وکړنګېد. د تالار په منځ کې میزونه تش شول. عینکۍ پېغله لا هم په کمپيوټر پسې ننبتې وه. مامورین د غرمنۍ لپاره ویترین ته ودرېدل. پاس پر سپین دېوال په طلايي کرښو لیکل شوي وو «وخت مو له ځان سره بیایي. څوک چې نه ځي په کشېدو یې هڅونه ماتېږي» هېچا سترګې ورجګې نه کړې. د پاخه عمر سړي او ښځې په قابونو کې خواړه واخېستل. د دېوال په لوی سکرین کې د غشي په شان د نوي فضايي بېړۍ پر تصویر غړېدل. د تالار په پای کې سپین ماشینونه لکه صندقان قطار ولاړ وو. په تورو ښیښو کې یې لیکنې ښکته پورته کېدلې. مخ ته یې ببر سري او ببرږيري ځوان شخوالی باسه. غټه پزه یې په سوک ټېل وهله. د ویترین تر څنګ همکارانو ته یې عینکۍ پېغله وښودله:

– ای په ارین مینه ګورئ؟ د مورمړې بیا نس هېر دی. زنې به یې وتړل شي خو ارین به پیدا نکي.

ټولو هغې ته وکتل. هررر په خندا شول. هغې نه اورېدل. د کمپیوټر په تچ سکرین باندې یې ګوتې ځغلولې. یو دم یې منډه واخیستله. د مېز په پښه کې بنده شوه. تیندک یې وخوړ. ناري یې کړې:

– الئ الئ! وشو، وشو.

ټولو مخونه ورواړول. هغه په اوږدې لمنې کې په لنډو قدمونو خپل ځای ته راغله. په کمپیوټر کې یې تڼۍ ووهله. په لوی سکرین کې تصویرونه ورک شول. د ... راغلل «۶، جون، ۲۰۲۲ کال» ... تونکي ... خبرې پیدا شوه. په ملا یې ارین لیکل شوی و. د عینکۍ لپوتتوب نورو ته لاره وکړه. د خوښۍ چیغې شوې. ټول کمپیوټرونو ته کېناستل. ارین بېړۍ ناآشنا ستوري ته نژدې کېدله. وچه یې په اوبو کې لکه ټاپو ښکارېدله. ختیځ او لوېدیځ ته یې دوه نور ستوري وو. د ځمکې د سپوږمۍ څلور برابره برېښېدل. د هغوئ وچه نسبتاً زیاته وه. چاغ سړی تالار ته راغی. لاسونه یې وښورول:

– بلاوهلو! مه پرېدئ چې بیا ورکه شي! دا سبیلمړې دا دوه کاله چېرته وه؟

نرۍ ښځې قاب ټېل واهه. له کمپیوټر څخه یې مخ وګرځاوه. ویې ویل:

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مشره! ما نه ویلې چې د اړیکو په سیستم کې ستونزه ده؟ نه دې منله.

– امم. ای الته باید ژوند وي. اکسیجن او نایتروجن یې ۹۹٪ دي. لکه د ځمکې د اتموسفیر.

ارین بېړۍ د ستوري د وچې د پاسه ودرېدله. د توتکیو په شان کمرې ترې کېوتلې. له ژوندیو توتکیو سره یې فرق نه کېده. یوازې وزرونه یې نه رپېدل. په وچه کې ښارونه څرګند شول. د ماموړینو سترګې غټې غټې راووتلې. کمرې د لوی ښار په سر تېتې شوې. په سرکونو ګاډي ځغلېدل. په مرکز کې جموجوش و. ښځې لړې لیدل کېدې. په اوږدو جامو او ټیکریو کې په خپلو سرېو پسې تللې. نارینه په کمیس او پرتوګ کې وو. ماشومانو د خلکو په منځ کې د نیولو لوبه کوله. کلسري هلک په پکولي ځوان ولګېد. هغه په سپېره وواهه. ماشوم په ژړا شو. د جګې شملې سپینږیري د ځوان کار وستایه. دلته په تالار کې د ماموړینو خولې نورې هم وازې شوې. عینکۍ پېغلې غبرګ کړ:

– وی! پښتو وایي.

د شنې درېشۍ ښځې سر وښوراوه:

– اها، داسې ښکاري لکه د یوویشتمې پېړۍ پښتانه.

د غټې پزې ځوان ببره بېره وخوځېدله:

– ای ابل تصویر کې وزه وګورئ وزه! توت ته یې پښې اچولي.

یوې کمرې له لېرې څخه ځلور خړې ماڼۍ ښودلې. د ښار له ودانیو څخه یې هم په بڼه، هم په تنه کې فرق درلود. د فضايي څېړنو چاغ مشر ورته ګوته ونیوله:

– بلاوهلو! امدا ګردې ماڼۍ وڅارئ ګردې ماڼۍ!

عینکۍ پېغلې پر کمپیوټر ګوتې وټکولې. د دې کمرې تصویر ټول سکرین ونیو. کمره د لوی حلقوي دېوال لوېې دروازې ته نژدې کېدله. پر سر یې غټ لیکل شوي وو «شاهي حصار» هغه د دېوال له سره سمسورې ساحې ته ننوتله. په څنډه کې یې له میدان څخه الوتکه نېغه والوتله. کمره یوې ماڼۍ ته سیخه شوه. مخ ته یې د لمن په شان ګرده زینه وه. د دروازې پر سر د «۱» عدد ښکارېده. شاته درې نورې ماڼۍ لکه مقتدیان ولاړې وې. د «۲، ۳، ۴» شمېرې یې لرلې. د دریمې ماڼۍ ګرد چاپېر عسکر ګرځېدل. کمره د دویم منزل په کړکۍ ننوتله. د تالار د لوی قندیل ترڅنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودرېدله. لاندې سرې چوکۍ نیمې په خلکو ډکې وې. د دریځ په ورې طلایي ځېرې کې پلن پاچا وښورېد. په غوټۍ شکله طلايي تاج کې الماس وځلېد. پاچا له ګيلاس څخه غړپ وکړ. زنه یې د غاړې په غوښې کې ننوتله. ویې ویل:

– زما پلار به ویل د ناریالین ستوري سره دوستي کوئ. امروتین د دوستۍ ندی.

تر ځنګ یې په شنې ځېرې کې ږیرور سړي د سپینې لونګۍ شمله شاته کړه. د پاچا خبرې ته یې سر وښوراوه. مخ ته یې لوحه وه «عالي قدر ستر ملا» په بې ځېرو چوکیو کې وزیرانو په کتابچو کې یاداشت اخېست. د پاچا شاته د شپږو ملکو له منځه شاهزادګۍ تورې غټې سترګې وروستي قطار ته نیولې وې. هلته ځانته ناست غنمرنګی ځوان ناآرامه برېښېده. په شنو سترګو یې غلي غلي د وتلو اشاره کوله. شاهزادګۍ ورسره نه منله. ګرد مخ یې وځنډه. وړوکی تاج یې وښورېد. ځوان تریپ شو. منګوله یې پر ښویه وېښتانو ځټې ته کش کړه. پاچا خپلې وینا ته دوام ورکړ:

– اصل کې پلار مې په حقه و. دا دی امروتین ستوري زموږ په غنمین ستوري کې لاسوهنه کوي. غله او داړه ماريې پاڅولي. نوم یې مقدسپال ورکړی. موږ ته کافر وايي. دلته عالي قدر ستر ملا شته. د قانون له مخې دی کولی شي ما له پاچايۍ لرې کي. که زه د دین لږ خلاف وکم اول مې دی نه پرېدي. خو مقدسپال وايي ما د پښتو د قرآن احکام ندي پلې کړي. او کمقلان یې مني. تاسې قومي مشران خلک وپوهوئ! که موږ او تاسې یو لاس یو خامخا کامیابېږو.

چکچکې شوې. شینسترګي ځوان بیا بیا شهزادګۍ ته د وتلو اشارې وکړې. هغې پرله پسې ردوله. پاچا قومي مشرانو ته د خبرو وار ورکړ. د تالار له منځه په خړ واسکټ کې پوخ سړی پاڅېد. په ببرې شناوۍ ږیرې یې لاس راکاږه:

– اعلی حضرته! تاسې او ستر ملا دې خدای زموږ د سره نه کموي. زموږ د سپین ساحل ښار کې ځوانان دي. شعرونه او د دروغو کیسې لیکي. زموږ بچي مینې ته تشویقوي. دا لا څه، ځینې خلک ولور د قانوني اندازې نه کمټاکي. داسې ام شته، سړی ووژل شي. جرګه په بدو کې د جینۍ د ورکولو فیصله وکي. خو اغوئ پیسې ورکي. بل، اصیل خلک د کسبیانو سره خپښي کوي. دغسې د دین خلاف کارونه دي چې خلک د دولت په ضد مقدسپالو ته ځي.

پاچا په نظامي یونیفورم کې د کورنیو چارو برېټور وزیر ته مخ کړ:

– وینې؟ بیا وانه ورم.

شینسترګي ځوان تېره زنه په ګوته وګروله. په هماغه ګوته یې شاهزادګۍ ته ګوابن وکړ. هغې د سترګو تر کونجونو ملکو ته وکتل. وروسته ځوان ته برګه شوه. له سر قطار څخه د جګې شملې والا پاڅېد. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اعلی حضرته! زه د دین پرست د ښاره یم. الته ځوانان اسلامي لباس ته سپکاوی کوي. کله کمیس او پرتوګ اوږد کي، کله لنډ، کله تنګ. بل قانون وایي د یوې نه زیاتې ښځې وکړئ. یا یې ښخي مه کوئ. مګر الته د یوې ښځې والا بې غمه ګرځي. بانه کوي چې ښځې نشته. که د نورو ښارونو خلک لوښې ورکي دا بانه به یې ام ختمه شي.

پاچا سر وخوځاوه. زنه یې په غاړې کې ننوتله. د شینسترګي ځوان زړه تنګ شو. لاس او سر ته یې ټکان ورکړ چې ولې نه وځې؟ شاهزادګۍ ترې مخ واړاوه. برېتور سرې جګ شو. څنګ ته د تنکي ځوان په اوږه یې لاس کېښود. ویې ویل:

– اعلی حضرته! موږ چې ښځې کمې وي الکان ساتو. دوئ دې ام وساتي. زموږ په غیرت آباد ښار کې بل غم دی. خلک په ودونو کې پټ ساز غږوي، سندرې وایي. دې نه مو خلاص کړئ! د خدای په غضب به اخته شو.

پاچا وزیر ته د یاداشت اخېستو اشاره وکړه. د تالار له منځه د ننګر سپینږیری پاڅېد. د شینسترګي ځوان ټول پام هغه ته شو. شاهزادګۍ ته هم جالبه وه. سپینږیري عمیق نفس واخیست. لکه پهلوان چې برید ته ځان چمتو کوي. ویې ویل:

– اعلی حضرته! دا ډېر وخت مې په زړه کې خبرې غوټه دي. نور نه کېږي. نیکه مې ویل موږ درې سوه کاله مخکې د لرې ستوري نه راغلي یو. ځمکه یې باله. الته ډېر هېوادونه وو. زموږ هېواد افغانستان نومېده. بل اینګلیستان و. اغه موږ د طلاوو او الماسو د کیندلو دپاره دلته راوستلو. دوو بېړیو امروتین او نارسالین ستوروته د نورو غریبو هېوادو کارګر بوتلل. میاشت وروسته څه خبره شوه. اینګلیسان په بېړیو کې لاړل. امغسې ورک شول.

د پاچا په غټ ځان کې یوازې لاندینۍ ژامه وخوځېدله. ویې ویل:

– ددې نه خبر یو. که خاصه خبره نه لرې چې بل چا ته وار ورکو.

– لرم یې. نو د اینګلیسانو سره په بېړیو کې د خوړو ذخیرې ام لاړې. زموږ خلک اریان دریان پاتې شول. بچي یې وږي وو. په سابو او ښکار یې ګوزاره کوله. دې کې چالاکانو ځمکې ونیولې. ځانونه یې د قبیلو مشران کړل. په ګډه یې پاچایي جوړه کړه. قرآن ورسره و. مګر یو یې نه پوېیده. د ځانه یې نوی قرآن په پښتو ولیکه. خپل رواجونه او نفساني غوښتنې یې پکې واچولې. ولور یې جګ وټاکه. ډېرې ښځې کول یې جبري کړل. چې غریب یې وس ونلري. چې دوئ ته پاتې شي. مینه، هنر، ادبیات، پرمختګ او نوښت یې ګوناه وګڼل. ځکه خو په دونه کالو کې زموږ ژوند خاص تغیر ونکه. نیکه مې ویل دا قرآن ندی. نه دا د اسلام اصول دي. اعلی حضرته! زه وایم د پښتو په قرآن د سره غور وکو.

شینسترګي ځوان ژر پاچا ته وکتل. هغه په آرامه د کورنیو چارو پر وزیر امر وکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اصل کې دا سړی کافر دی. اعدام یې کئ!

عسکر ننوتل. سړی یې ونیو. هغه چیغې وهلې:

– زه کافر نه یمه. زه رښتیا وایمه. وه د خدای دپاره. دا څه احمقان دي...

عسکرو په کشولو له تالاره وویست. د یو قومي مشر آواز راغی «ښه سو. چې بیا د خلکو د بې لارې کولو کوشش ونکي» شاهزادګۍ د تالار وروستۍ لیکې ته وکتل. شینسترګی ځوان نه و. دا هم تېزه ووتله. په تالار کې شور و. پاچا د غلي کېدو او د غونډې د دوام اشاره وکړه. چوپتیا شوه. د پکول والا سړی پاڅېد:

– اعلی حضرته! تاسې او سترملا دې خدای زموږ د سره نه کموي. موږ ام یوه ستونزه لرو. زموږ ښار کې ډېر خلک د ناریالین څخه دي. پښتو ګوډه ماته وایي. موږ وایو چې مکتبونه او دفترونه د اغو په ژبه کو.

– بده نده. زما مور ام د ناریالین وه. ښه نو ستاسې په ښار کې به اغوئ څو کورنۍ وي؟

– تر څلورسوو ام ډېرې دي.

– پښتانه څو کورنۍ دي؟

– دونه ندي. زیاتو کم یو لک به وي. زموږ خلک تکړه دي. بله ژبه زر یادوي.

پاچا د سر په خوځولو ومنله. دباندې په پراخ دهلېز کې سپینږیري ځان شاته شاته کاوه. دوو عسکرو ډیکې ورکولې. بالاخره یې له تخرګونو لکه جوال کش کړ. په زینه کې یې زنګنونه ولګېدل. نارې یې کړې:

– اخ اخ ټوک ټوک شومه. وه تاسې خو د کمال شاه پاچا نه ام کمقله یئ...

خو عسکرو یې خبرې نه اورېدلې. نابېره درب درب شو. د دواړو بې هوښه جسدونه وکولېدل. شینسترګي ځوان سوټې تر تور څادر لاندې کړ. سپینږیري ته یې وویل چې د ماڼۍ له شاتنۍ دروازې وځو. هغه ورسره ګوډ ګوډ په زینه کېوت. دواړه د اول منزل په دهلېز کې روان وو. سا یې سوزېدله. له یوې دروازې څخه غږ شو:

– میونده! دېخوا راشه! میونده!

ځوان شټ وهل، ودرېد. سوټی یې جنګ ته تیار کړ. په نیمکښه دروازه کې یې شاهزادګۍ ولیدله. د ده شخې اوږې بېرته سستې شوې. تېز ننوت. هغې په لوی مېز ځان تکیه کړ. پزه یې جګه ونیوله. ویې ویل:

– نه پوهېږم اعصاب دې د لاسه ورکړي څه بلا. دباندې نه ګورې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند شنې سترګې کړکۍ ته واړولې. هرچېرته عسکران وو. شاهزادګۍ سپينږيري ته ګوته ونيوله:

– دا څوک دی؟

میوند د مېز له قطارو چوکیو څخه یوې ته تس ورکړ. ویې ویل:

– اینسان دی. ته تحقیق کوې که کومک؟ موږ وخت نلرو.

شاهزادګۍ سوړ اسویلی وکړ. سپينږيري ته یې الماری وښودله:

– په دې کې د ملایانو جامې دي! چټک یې واغونده!

شېبه پس هغه له طلايي ستنې راتاو شو. په سپینو جامو، تور واسکټ، سپينې لونګۍ کې بېخي بل سړی ښکارېده. ګوډ ګوډ هم نه کېده. شاهزادګۍ دهلېز ته ووتله. سړی یې دروازې ته برابر کړ. ویې ویل:

– څادر په سر راکش که! زړور څه! ملایانو نه څوک پوښتنه نه کوي.

عسکرو سپينږيري ونه ګرځاوه. میوند د هوسایۍ سا واخېستله. له ډېرې خوشحالۍ یې مخ آسمان ته ونیو. غبرګې منګولې یې په ښویه وېښتان شاته کشې کړې. سترګې یې شاهزادګۍ ته واړولې:

– ته څونه ښه جینۍ یې.

هغې په هسکه غاړه مرموز وکتل. ویې پوښتل:

– قار دې سوړ شو؟

د میوند غنمرنګی مخ له خجالته سور بخن شو. شاهزادګۍ ژوره سا واخېستله. عسکرو ته یې لاس ونیو:

– خدای خدای به کوو چې راباندې پوه نشي. که نه نو...

میوند یې هم د بدې پایلې اټکل کاوه. ځکه یې مړاوي وکتل. هغې بېرته مخ راوګرځاوه. برګه شوه:

– لېونیه! یو خو ته په لوبو نه مړېږې. په غونډه کې څوک ایشارې کوي؟

میوند موسکی شو. سر یې ښکته واچاوه. دواړه بهر د لوبو ځای ته روان وو. موټرودرېد چې دوئ تېر شي. په باډۍ کې د یو ځوان غټ غټ عکسونه وو. په منځ کې بېل شویو وېښتانو یې غوړونه او څټ پټول. میوند وپوښتل:

– دا څوک دی ماما؟

موټروان وچ ګنجی سر له ښیښې راووېست. آسمان ته یې سترګې جګې کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– د امروتین ستوري شازاده راځي. وایي اصل کې ځان ته جینۍ ګوري.

شاهزادګۍ وبنګېدله «ښایسته ځوان دی» میوند کړېږ وکتلې. هغې مخ واړاوه. خندا یې پټه کړه. د پاچا او قومي مشرانو غونډه ختمه شوه. خلک ډله ډله وتل. د کورنیو چارو د برېتور وزیر رنګ زېړ اوښتی و. پاچا ته یې د مجرم د تېښتې خبر ورکړ. د هغه مخ تک سور شو. ګوته یې وځنډله:

– که دې اغه سپینږیری د ملګرو سره رانه وست خپله استعفا ولیکه!

وزیر تعظیم وکړ. روان شو. میوند او شاهزادګۍ د لوبو په ساحه کې د نښې ویشتلو میدان شاته پرېښود. د بلیارد او پینګ پانګ له میزونو او د لامبو له ډنډه تېر شول. تالونو ته وختل. شاهزادګۍ له زانګلو خوند اخېست. له هر کش سره یې نارې وهلې «های، ههای» میوند هغې ته خوشحاله و. لاس یې په ښویه وېښتانو څټ ته یوړ. نابېره یې بل لاس خوشې شو. په چمن کې یې کلک درب وخوړ. ښي زنګون یې درد کاوه. ګوډ ګوډ چوکۍ ته لاړ. پښه یې کله قاتوله، کله سیخوله. شاهزادګۍ په منډه راغله:

– مه مه مه! مه یې خوځوه! زه دستي ډاکټر راولمه.

– نه، پرېده! دو نه ژوبله نده.

شاهزادګۍ راوګرځېدله. سترګې یې تېرې کړې:

– ویمه دا څټ ته د لاس وړلو څه عادت دی؟ بند یې که!

میوند موسکی شو. زنه یې لا تېره راووتله. په ژوبله پښه ودرېد. ویې ویل:

– منې دا عادت ام د تال د لاسه پیدا شوی دی.

شاهزادګۍ ورځیر شوه. هغه شونډې کېکاږلې:

– اته کلن وم. زمور کډه د دلته نوې راغلې وه. وزیرانو مېله جوړه کړه. مور یې بچیانو سره مستې کوله. غټو غټو الکانو مور غوندې تال نشو خوړلی. دې کې یو ته قار ورغی. زما د ورور سره غېږ په غېږ شو. ما د پښې نه ونیو. چپه مو که. ایسته وزیر راغی. مور ته یې سپېرې بندې کړې. زه یې تېل وهلم. څټ مې په تېره او سپنه ولګېد. بر بر بر وینه لاړه. بیا مې مور پټۍ پې کېښودله. چې په ښه کېدو شو خارښت یې شروکه. ما پې ګوتې سولولې. امدا سې مې عادت شو.

شاهزادګۍ د هغه د سپین پرتوګ د خاورو چاپونه تک وهل. میوند په ګوډه پښه وګرځېد. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– منې چې بېخي درد نه کوي.

– شوکر چې درد نه کوي! په ما دې ډار تېر که.

– ځه! ته وزانګه!

– نه ایسته که! ټال دې ورک شي! راځه التهٔ د ماشومانو غوندې پټپټونی وکو!

میوند جګو لوخو ته وکتل. رنګ یې سپین واوښت. ژړیې مخ وګرځاوه. هغې کټ وخندل:

– مه ډارېږه! لوخو کې ابڅ شی نشته.

میوند بلې خوا ته روان شو. دواړه د شطرنج مېز ته کېناستل. ده پیاده مخ ته کړ. ویې ویل:

– ته ام د مکتب د ټیم غړې وې زه ام. اوس به مالومه شي.

شاهزادګۍ آس میدان ته وباسه. غټې سترګې یې ورجګې کړې:

– تا خو یو میډال ام ندی ګټلی.

– د پاچا ماما لور نه ومه کنه.

شاهزادګۍ کټ کټ وخندل:

– ښه ځه، دلته خو واسطه نشته.

لوبه حساس پړاو ته ورسېدله. د میوند څېره ژور چورت تروه کړې وه. شاهزادګۍ ورته موسکۍ شوه:

– جالبه ده. اوس ته ابڅکله نه پرېدې چې بل څوک یې وګټي؟

میوند د هغې د مخ نازک پوست او ګردو شونډو ته ځیر شو. ویې ویل:

– زه تا ګټمه.

– که یې بایلې؟

– که دې بایلمه اغه ورځ به مې وروستۍ وي.

شاهزادګۍ سمدلاسه خپل پاچا د تسلیمۍ په معنا سملاوه. سترګې یې پټې او لاس یې جګ کړ:

– هیله کوم! دا خبرې مکوه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځل میوند کټ کټ وخندل. له لېرې عسکران را روان وو. شاهزادګۍ وارخطا شوه. سترګې یې میوند ته واړولې.

هغه وپسېد:

– که ته ځان آرام نکې نو رښتیا ګیرېږو.

عسکرانو د لوبو ساحه کونج په کونج ولټوله. د لوخو ساحې ته لاړل. دوئ هم روان شول.

میوند د شاهي حصار په څنډه کې وړوکي شین کور ته ننوت. د سالون په تور او سپین کوچ کې ډنګره ښځه پرته وه.

تلوېزون یې کوت. سر یې جګ کړ. د زنې تېره څوکه یې وسولوله. میوند وپوښتل:

– څنګه یې مورې؟

– وی زویه، ستا سات تېر دی. ما څه کوې؟

– داه! دې ته نو څه وایې؟

میوند له دریو کوټو څخه منځنۍ ته ننوت. مور یې ورپسې ناري کړې:

– که زما غم درسره و د شازادګۍ نه به لرې ګرځېدې.

میوند راووت. د آسماني جامو د تنېو په ترلو لګیا شو. تېره زنه یې وخوځېدله:

– اغه چا ویلې؟ لکه د کوې قاف بلبله، لکه د چین ماچین ښاپېرۍ. منې زه خو امدغو خبرو مین کړم.

– لېونی لېونی مه کېږه! ستا واده مې آرمان دی، بس.

میوند یې څنګ ته کېناست. له تش قاب څخه یې د کېک خځوځکی خولې ته کړ. تېره زنه یې وخوځېدله:

– خو زه امدا غمه درته خورم کنه.

کټ کټ یې وخندل. هغې د زوی غومبوري په ورغوو کې ونیول. سپېرې شونډې یې ورپېدلې:

– صدقه دې شمه! مورې ته غریبان لور نه راکوي، دا خو پاچایان دي.

– غم مکوه مورې! د مینې جادو ته څوک نشي ټینګېدلی. پاچا به ام غاړه ږدي.

– وه ته څونه کمقل یې زویه. تراوسه دې د ډم حیثیت ندی پېژندلی.

په میوند ښه ونه لګېدله. له شوخۍ کېناست. مخ یې ځمکې ته کړ:

– زه د اعلی حضرت د شخصي شیفرونو ترجمان ام یم. منې د وزیرانو نه په ما ډېر باور لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موريې له غږ جګولو سره بېرته په بالښت سر کېښود:

– چې آسمان شي بيا ام ډم يې.

ميوند په ښويه وېښتانو لاس کش کړ. د ښځې په زخم يې کلک وسولاوه. کړکۍ ته ودرېد. د سرک په غاړه يې د امروتين شاهزاده عکس وليد. ډاربده چې هغه ورڅخه شاهزادګۍ بو نه ځي. مخ يې له قهره وپړسېد. مګر مور ته يې هم پام و. ډاکټر ويل هغه بايد خوشحاله وساتل شي. ده ځان ښه آرام کړ. بېرته راوګرځېد. موسکى و:

–منې امغسي به کېږي چې ته غواړې. ته ودرې ستا د خوښې کېک راوړم.

تېز ووت چې موريې ونه دروي. د هغې سترګې ډکې شوې. وبنګېدله «کاش چې دې پلار يا ورور ژوندى واى. اغوئ به پوى کړى وې»

ګردکۍ پېغلې د مغازې په اوږد ويترين کې خواړه کتل. د تور حجاب څنډه يې په تندي راکشه کړه. د اوږدې ږيرې او لنډو وېښتانو نرى ځوان ورسره ولاړ و. غلى غلى د واده په باب بنګېده. پېغلې نه منله. ځوان غږ جګ کړ:

– بيا به دې کوزده ام راسره نه کوله.

د پېغلې غټې اوږدې سترګې تېرې شوې. ځوان يې لېرې د المارۍ څنګ ته بوت. ويې ويل:

– خداى شته ما بېخي مېړه نه کوه. قانون دى. څه وکمه؟

– اخله نو. ته قانون پرېده! خلک مردار دي. چې مجرده جينۍ يې خوښه شي لاس اچوي.

– دونه چور ام ندى نو.

– دى کنه. زما خور ته الک لاس واچوه. مشران يې د دښمنۍ له ډاره په ننواتې راغلل. ويلې جينۍ کوو. موږ ويل بدنامه شوه نو. ورکوو يې. د خور مې اغه د سپي نه بدې شو. بانه يې وکړه چې بده مريضي لرمه. ناسته ده.

پېغلې سوړ اسويلى وکړ:

– خداى شته، د بنې د نوم نه مې کانګې کېږي.

ځوان په اسويلي مخ بلې خواته وګرځاوه. پېغلې راکش کړ:

– ته دېخوا ګوره! زما پلار سترملا دى سترملا. پاچا د چوکۍ نه لرې کولى شي. شي که نشي؟ ښه نو، د ښځو يې هره ورځ جنګ وي. چې موږ واړه وو مور مې د ځانه لرې نه پرېښودو. بنو يې په زامنو وهلو. خداى شته اغوئ به مې مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسې د دروغو خبرې ترلې. يو ځل خو يې د يارانې تورپې ولګوه. نژدې مې پلار روژلې وه. خواره، هرکله به په سرو سترګو ناسته وه. چې مړه شوه ايسته مې د پلار سرکار وکه. موږ ته يې بېل کور جوړ که!

– رښتيا، مور دې څنګه مړه شوه؟

– موږ تېربېدلو. د الکانو جنګ شو. چې تا ولې زما دخور نوم واخېست. ډزې شوې. مور مې ولګېدله.

دواړه غلي شول. پيغلې نرۍ پزه په ګوتو کېکاږله. غټې اوږدې سترګې يې جګې کړې:

– ځه امغه د ماما لور دې وکه کنه!

– اخله نو. څنګه يې وکمه؟ پيسې مې بندې دي.

– چې ما واده کې بيا به څنګه شي؟ په شپږو مياشتو کې بايد بله ښځه وکې.

– دونه به مې تندی سپېره نه وي. پيسې به پيدا شي.

– که نشي؟ څه خبره ده؟ د غريبانو غوندې بې ښځې ګرځه کنه!

پيغلې پخ وهل. کوژدن يې خفه ووت. ميوند راغی. سر يې پيغلې ته نژدې کړ. وپسېد:

– سرتاجې خورې! منې په بادام ډېره ګرانه يې.

د سرتاجې شونډې په خندا کشې شوې. ګرد مخ يې له شرمه تک سور واوښت. ويې ويل:

– څه يې وکمه؟ دا پرېده! مور کی دې څنګه ده؟

څو ميوند خبره کوله ګردکی ځوان په سپين پټکي او سپينو جامو کې راورسېد. له قهره پشېده. ګردې وړې سترګې يې په سرتاجې برګې کړې:

– بادام دلته څه کول؟ آ؟ زر وايه! اغه څه کول؟

– زه څه خبره يمه. تصادفي راغلی و. دادی ميوند وروړشته.

ځوان مخ ميوند ته کړ:

– ښه. دغه حال دی.

بېرته پيغلې ته وګرځېد:

– ښه يې واوره ګوره! بل وار مو يو ځای ووينمه دواړه په قبر ننباسمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرتاجې شا واړوله. هلک د دروازې په لور ټېل وهله. هغه نژدې لوېدلی وه. د میوند ماغزه وخوټېدل. ځوان یې له متې ونیو. په زوره یې ټکان ورکړ:

– اشرفه! شرمول مه کوه! مشره خور دې ده.

اشرف له بنګېدو سره تېز ووت. سرتاجې له سورکي پلورونکي څخه کڅوړه واخېستله. میوند غږ کړ:

– ماته نیم چارک کېک وتله!

پلورونکي وپوښتل چې د کوم ډول څخه یې وتلم. په میوند بده ولګېدله. برګ شو:

– ته عقل لرې که نه؟ ولې تاته مالوم ندی؟ هره ورځ کوم یو اخلم؟

سورکي ځان کنټرول کړ چې مشتري خفه نه شي. سرتاجې غټې اوږدې سترګې میوند ته واړولې:

– دا غریب څه کړي؟ ماغزه دې اشرف خراب کړه. غوصه په ده باسې؟

میوند شنې سترګې پټې کړې. ژوره سا یې واخېستله:

– منې ایچېرته به دې زړه ښه نشي. دلته اشرف ګوره! التمه مور راته بنګېږي.

– د شازادګۍ په موضوع؟

میوند سر وخوځاوه. د راوتو غاښونو نوکره راغله. سرتاجې کڅوړه ورکړه. دروازې ته په تګ کې یې وویل:

– خدای شته مور دې ښه وايي. ځان ته غم ګورې. دغه ځای دې نښه.

ده ترې مخ وګرځاوه. د الماریو له منځه د سپورتي اندام سړی په سوربخنو جامو کې راغی. له خندا سره یې نري برېتونه او د زنې ماشین شوی ږیره ارته وه. غېږه یې ورکړه. د میوند تېره زنه وخوځېدله:

– شېوه ګله اندېواله! نن لکه چې ټول دلته راروان دي. خو منې ستا په لیدو ډېر خوشاله شوم.

شېوه ګل اولین سړی و چې میوند ترې د ډمانو په اړه سپکه خبره اورېدلې نه وه. هغه وپوښتل:

– اې خانه! سرتاجه خور درته ولې په قاره وه؟

– دا اغې بله موضوع شته؟ خوشې مې ورته راز وو ایه. په غم واوښتلم.

– ههه. پوه شوم. ربنتیا وايي. د شازادګیانو چې چېرته ښه وي التمه شپه وي ګوره .

میوند پلورنکي ته وکتل چې اورېدلي یې نه وي. هغه په خپل کار کې مصروف و. ده غږ ټیټ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ټول په يوه تله مه تله کنه! د رياضي نوم دې اوريدلی؟ الته همجنسه سره جمع کېږي.

شېوه ګل کړس کړس وخندل:

– هو، خانان او غريبان نه جمع کېږي. ځکه چې غريبان د خانانو سيال ندي، وسايل دي.

د ميوند غړي بيا ځوړند شول. مخ يې بلې خوا ته وګرځاوه. شېوه ګل غبرګه کړه:

– ښه ځه، دا يې مينه. نور و دونه خو به کوې کنه؟ ښه نو؟

ميوند د کېک کڅوړه واخېستله. د دروازې خوا ته روان شو. ويې ويل:

– بل واده نه کوم.

– اوهو، اوهو! دين او قانون نه منې؟ بيا نو زندان دی. مينه خو بيا پاتې شوه.

دواړه دباندې ووتل. ميوند په آسمان کې نژدې ستورو ته وکتل. تېره زنه يې وخوځېدله:

– شوکرتا غوندې پيلوټ اندېوال لرم. يو ستوري ته به مو پټ بوځي کنه.

– هه، دا موږ ټول چټي لګيا يو؟ ای ماغزه وکاروه! که پاچا خبر شي بې پراشوته دې ټېل وهي.

– منې ابخ نشي کولی. زه د مينې په جادو باور لرم.

– ههههه اغه د پاچا مخه نيسي؟

– که مخه نه نيسي، ما ته سمه لاره خامخا ښيي.

– د هديرې؟

ميوند کاږه ور وکتل. شېوه ګل له موسکا سره د لاس ساعت سترګو ته ونيو. خوله يې شپېلۍ کړه:

– اووو! لږ وخت مې پرواز ته پاتې. زه به دا کڅوړه کور ته ورسومه.

– ځه ځه! ښه خبره خو درنه وانه ورې.

شېوه ګل کټ کټ وخندل. روان شو.

مازيګر ميوند د ټالونو ځای کې پر چوکۍ ناست و. شاهزادګۍ رانغله. ماښې ته پسې لاړ. ساتونکو پرې نښود. دده سودا بلې خبرې ته شوه «اعلی حضرت خو خبر شوی ندی چې اغه سړی موږ د اعدامه بچ که؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار يې د پاچا ډېره خرييله. په هنداره کې ور ځير شو. هغه په غصه نه و. ميوند لا وارخطا شو «شازادګۍ د شازاده واورېدل. اوس زما ليدل نه غواړي څنګه؟» ځو ځله د ماڼۍ شاته تېر شو. سترګې يې د هغې کړکۍ ته وې. ټليفون يې له جېبه ووېست. په قانون کې ښځو ته د موبايل اجازه نه وه. د کور ټليفون ته يې زنګ وواهه. نوکرې الو کړ. ويې ويل چې شاهزادګۍ له چاسره نه غږېږي. دده غږي لا سست شول.

سور دېوال تر غونډۍ راتاو و. ميوند دننه کوټه په کوټه شاهزادګۍ لټوله. په منځ ميدان کې عسکري قطعه ولاړه وه. دی د قوماندان په ژبه نه پوهېده. هغه عاشقان درولي وو. يو يو يې دار ته خېژوه. دده وار ورسېد. هڅه يې وکړه چې په لويې دروازې ښار ته ووځي. هلته ټول خلک دده خپلوان وو. خو يو قدم يې هم اخيستی نه شو. عسکرو ونيو. د دار حلقه يې غاړې ته وراچوله. دی په چيغه کېناست. مور يې په تياره کې له بل تخت څخه غږ کړ:

– خير کې خدايه خير! ولې زويه ولې؟

– نه پوهېږم. پېنځه ځايونه دي. په خوشالۍ او خفګان کې يې په خوب کې وينم.

– کوم ځايونه دي؟

– منې ابځکله مې ندي ليدلي. خو زړه مې وايي پکې اوسېدلی يم. دا اوس چې مې ليده غونډۍ ده. لوی سور دېوال تې راتاو شوی. ځنګ ته يې امدا رنګه روغتون دی. لاندې بازار نه د پېښور پېښور غږ راځي. بل يو غر دی. په ملا يې پلګۍ پلګۍ دېوال لکه د اژدها شاپر ښکاري. سر يې سيند ته ټيټ شوی. د سيند پورې غاړه د ځناورو ځای دی. په لوحه يې د کابل ژوبڼ ليکل شوی. دريم غټ زيارت دی. د سخي صيب مزار يې بولي. جيګه جنډه پکې ولاړه ده. بل په لوی ښار کې غر دی. زينه ورختلې ده. چل زينې ورته وايي. او پېنځم د سيند په غاړه ښار دی. اوړی ژمی شين وي. همېشه بهار يې بولي.

– قوربان دې شم زويه. نيا نه به دې په کيسو کې اورېدلي وي. نو خفه په څه يې؟

ميوند په تياره کې سترګې وراړولې. خبره يې پټه کړه:

– نه پوهېږم. چې ويده کېدلم سر مې درد کاوه.

– بېګا خو دې غړونکه. ځه ښه خوب دې ليدلی! سمله! سبا وختي کار ته ځې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند کوشش وکړ چې ښې خاطرې فکر ته راوړي، چې خوب ورشي. مګر هغه هم له شاهزادګۍ سره تړلې وې. زړه یې لا ناآرامه شو. بدن یې سست پست و. لکه چا چې یې د زړه زور وېستلی وي.

سهار یې د شاهي حصار د قطعې د قوماندان سر جوړ اوه. هغه ته ټلېفون راغی چې د امروتین شاهزاده راتګ ته تیاری ونیسي. قوماندان ځواب ورکړ «صیب! وبه شي» د میوند زړه لا ناآرامه شو. ویې پوښتل چې هغه دلته څه کوي؟

قوماندان غاړه نېغه کړه. غټ بړېتونه یې وخوځېدل:

– څه چل به یې زړه کې وي نو. اغوئ د مقدسپالو د ملاتړ نه لاس ناخلي. د اعلی حضرت هم نه خوښېږي. خو مېلمه دی. څه ورته نشي ویلی. الکه! پوېږې چې ولې دا ستورو ته امروتین، ناریالین او غنمین وایي؟

– هو، اینګلیسان چې دلته وو، د یو ستوري نه به یې امروت راوړل، د بل نه ناریال. او زموږ ستوري ته یې ګولډلنډ ویل. چې زموږ خپله پاچایي جوړه شوه غنمین نوم یې کېښود. چې د امروتین او ناریالین سره برابر شي.

– نه بله فلسفه ام لري. زموږ زړه د خپلو د لاسه لکه غنم چاودلی دی. امروتینیان لکه امروت اسې سم ښکاري. دننه چینجن وي. ناریالینیان نورو ته زیږاو بیږ دي. خو په خپلو کې بیا صفا او خواږه دي لکه د ناریال منځ.

قوماندان په غټو بړېتو ګوتې تېرې کړې. ویې ویل:

– ما په یو مضمون کې ولوستل چې د امروتین پاچا د عسکرۍ نه پاچایۍ پورې رسېدلی دی.

– دا څنګه؟

– هر ځل یې خپل امروژلی، د اغه ځای یې نیولی. اخېر کې یې پاچا وواژه. پوه شوې؟

میوند پیشبند لېرې کړ. قوماندان پاڅېد. له الماری څخه یې قیمتي عطر پر ځان وشیندل. میوند وپوښتل:

– نو چې خلک یې وژل پولیسو نه نیوه؟

– ما درته وویلې کنه. امروتین دغسې خوسا ستوری دی. او اغه دی زوی یې دلته راځي.

ماسپښین الوتکه د شاهي حصار په میدان کې کېناسته. چاروا کي یې هر کلي ته ولاړ وو. میوند یې له شا څخه هر څه څارل. دوه سرلځي تور موټر ماڼۍ ته راغلل. په مخکیني کې شاهزاده و. په دویم کې زینتي صندقان ښکارېدل. شاهزاده له موټره کېوت. د جګې غاړې والا سره کورتۍ یې په سپین پتلون لاندې کش کړه. چې ګونجې یې برابرې شي. سر یې هسک ونیو. په فرش باندې یې قدمونه واخېستل. اول کس و چې د خپل عکس په شان تازه ښکارېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هماغسې جګه غبرګه تنه، تېره پزه، غټې سترګې، جګه غاړه. په منځ کې بېل شویو وېښتانو یې غوړونه او څټ پټول. میوند شاهزادګۍ ته وکتل. هغه په زینه کې ولاړه وه. په موسکا یې مېلمه ته سترګې نیولې وې. امروتین شاهزاده له وزیرانو سره تر روغبړ وروسته تر ځان جګ مامور ته ودرېد. د پزې څوکه یې وګروله. پاس یې ور وکتل:

– اسمانه څنګه یې؟

شاهزادګۍ هم له نورو سره له خندا شنه شوه. د میوند زړه لا په زوره ودرزېد. شاهزاده یوې ملکې ته ودرېد:

– زه قمر اقبال یم. او تاسې، تاسې، اهه، عالیقدره بارکزۍ ملکه. د عالي قدرې شاهزادګۍ مور. خوشحاله شوم.

د هغه رواني پښتو ته بارکزۍ ملکه حیرانه شوه. قمر اقبال وویل چې د تمرین لپاره له مشرورور سره تل پښتو وایي.

ټول په لومړي سالون کې ودرېدل. امروشو چې صندقان دننه راوړل شي. میوند یو صندق واخېست. زړه یې صبر نه کاوه. د شاهزادګۍ څنګ ته یې پښه ونیوله. وپسېد:

– ولې بهر نه وځې؟

هغه وښنګېدله:

– ویمه لرې ګرځه!

دده زړه کېکاږل شو. سترګې یې ورپورته کړې. هغې بلې خوا ته کتل. ده صندق کوټې ته ننوېست. د هر کلي مراسم پای ته ورسېدل. قمر اقبال له مېرمنو وغوښتل چې خپلې تحفې وګوري. په هر صندق باندې نوم لیکل شوی و «عالیقدره شاهزادګۍ، عالیقدره بارکزۍ ملکه، عالیقدره ساپۍ ملکه، عالیقدره احمدزۍ ملکه، عالیقدره شینوارۍ ملکه، عالیقدره اڅکزۍ ملکه، عالیقدره افریدۍ ملکه» میوند صندقان خلاصول او ښځینه نوکرانو یې محتویات ننداري ته وړاندې کول. د هر امېل او هر کمیس په لیدو د شاهزادګۍ او ملکو له هیجان څخه ډک غږونه وتل «واح! څومره ښکلی! بې مثاله دی...»

سبا یې د ماښۍ په باغ کې مېلمستیا جوړه کړه. میوند د شتري جامو لستوڼي بډوهل. د کبابو لپاره یې سکروټو ته پکی وواهه. قمر اقبال د ونو سیوري ته په پیسته یې دریشۍ کې شخ ګرځېد. هره خبره یې په ټوکه اړوله. شاهزادګۍ ورته له خندا چپه چپه او ښتله. بارکزۍ ملکه خوشحاله بربښېده. یو مهال قمر اقبال له نورو ملکو سره په غورو بوخت شو. بارکزۍ ملکې غټ ګرد مخ د لور غوږ ته نژدې کړ. په ګرده خوله وښنګېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دغه دی ځوان. سیال، شتمن، ښایسته. تاته ښه جوړ دی.

شاهزادګۍ مخ قمراقبال ته واړاوه. هغه له نورو ملکو سره له خندا شینو. وروسته یې د سترګو له کونجونو میوند ته وکتل. دی بې واره شو. پکي وهلو ته یې زور ورکړ. ایرې یې په مخ راغلې. په کاغذي دسمال یې پاکې کړې. پام یې شو چې شاهزادګۍ د لښتي ښنګ ته پر چوکۍ کېناستله. ناراحته برېښېدله. قمراقبال ملکو ته لګیا و:

– ستاسې ستوري ته اسې غنمین وایي یارو. ما به یې نوم ښاپېرین ایښی و. ښځینه بازار ته مې دپاسه په دوربین کې وکتل. هره پیغله لکه ښاپېرۍ. وایم د امروتین ځوانان خبر نشي. زموږ ښځې به بې مېړونو پاتې شي.

ټولو هرررو خندل. شاهزادګۍ هم موسکۍ شوه. ګرمي یې کېدله. شېبه په شېبه یې په کاغذي دسمال تندی او غاړه وچوله. میوند بادپکی مخامخ کېښود. شمال د هغې وېښتان شاته واړول. سترګې یې تنګې او سپینه نرۍ غاړه یې لڅه شوه. میوند ته دومره ښایسته وبرېښېدله چې بې اختیاره یې سرېي له هوا ډک شول. شا یې کړه. شاهزادګۍ موسکۍ شوه. خوبارکزۍ ملکه له قهره په سرېمو کې وپشېدله. قمراقبال غږ کړ:

– اهه، ستاسې ډم خو د کار سړی دی. یه الکه دلته راشه!

میوند یې مخ ته ودرېد. قمراقبال پیسې په جېب ورومنډلې. په اوږه یې وټپاوه:

– آفرین! زموږ خو عالي قدرې شازادګۍ ته بېخې پام نه و.

میوند سر په درناوي ټیټ کړ. پیسې یې بېرته په لاس ورکړې. تېره زنه یې وخوځېدله:

– مننه عالي قدره! ماته ښه ماش راکوي.

هغه بیرته د کبابو پخولو ته لاړ. قمراقبال سترګې غټې او سر کوږ کړ:

– اهه، اولین ډم وینم چې له پیسو انکار کوي.

دامهال پاچا راغی. په سپین کمیس او پرتوګ کې مهربانه سپینږیری ښکارېده. ټولو په احترام سرونه ټیټ کړل. هغه د قمراقبال لاس ته کلک ټکان ورکړ. د غاړې ځوړندې غوښې یې وشرپېدلې. د کورنۍ د غړو حال یې وپوښت.

شاهزاده د هریو بوختیاوې بیان کړې. پاچا تر هرکلي ویلو وروسته شاهزادګۍ ته مخ کړ:

– د پلار د زړه ټوټه څنګه ده؟

– خوشاله یم پلاره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه موسکي شول. يو بل يې په غېږ کې ونيول. لکه لښته چې تر کنډو لاس تاو کړي. شاهزاده په خوند دواړو ته کټل. ډوډۍ تياره شوه. هرڅوک د لوی مېز شاوخوا خپلې چوکۍ ته ورغی. خو قمراقبال ولاړ و. پاچا پر مخامخ چوکۍ د ناستې بلنه ورکړه. هغه سترګې تنګې او د مخ پوستکی راټول کړ:

– اعلی حضرته! چې نوکران خواران ګوري او زه ډوډۍ خورم، خوند نه راکوي.

ټولو د هغه احساس وستایه. پاچا امر وکړ چې نوکران لاړ شي. خو ميوند يې د مېز په پای کې ډوډۍ ته کېناوه. ملکې ناراحته وخوځېدلې. شاهزادګۍ په خوړو اخته شوه. د کباب وروستۍ ټوټه يې په خوله ومنډله. روانه شوه. په فليزي پنجرې ننوتله. جګې کوټې او په جاليو تاوې برنډې له مرغيو ډکې وې. له يو وچ شاخ څخه بل ته الوتلې. شاهزادګۍ جالۍ ته ودرېدله. مرغۍ تږدې راغلې. هغې له سطل څخه دانه ور واچوله. په شونډو يې رنګارنګ غړونه وويستل. مرغيو بېرته ځواب ورکړ. هغې له خونده په سينه لاس کېښود. قمر اقبال هم پيدا شو. ويې پوښتل:

– اهه، څونه ښايسته! ستاسې هم مارغان خوښېږي؟

شاهزادګۍ موسکۍ شوه. منګولې يې يو په بل کې ننوېستلې. ګردې شونډې يې وخوځېدلې:

– بالکل. زه يې له وړوکتوبه مينه يمه. خو زړه مې ام پې سوزي. بنديانې دي.

– بيا يې خوشې کړئ! خبره ختمه.

– نه کنه، مري.

– په تاسې پسې؟

– نه. دوست او دښمن نه پېژني.

– د ځينو اينسانانو غوندې؟

شاهزادګۍ په برابر ګرد مخ کې غټې سترګې واړولې. قمر اقبال موسکی شو:

– عاطفي اينسانان يادومه. نازک زړه لري. چالاکان بيا د امدې نه ګته اوچتوي.

شاهزادګۍ تندی ګونجې کړ. قمراقبال سر وخوځاوه:

– وبښئ! زه لکه تبليغي، اغه چا ته دين ښيمه چې ترما ډېر پوهېږي.

دواړو کټ کټ وخندل. قمر اقبال يې سترګو ته ځير شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– یوه خبره مې کوله. ویرېږمه چې تاسې خفه نشئ.

شاهزادګۍ چورتي وکتل. قمراقبال د تېرې پزې ځوکه وګروله. ویې ویل:

– ما تاسې په ناریالین کې لیدلي وئ. هرکله مې په زړه کې ګرځېدلئ. یوه شوم چې بغیر له تاسې ژوند سخت دی. که رښتیا شي باوري یمه چې تاسې ام «نه» نه وایئ.

د شاهزادګۍ څېره بدله شوه. مخ یې واړاوه. ویې ویل:

– اشتبا مو کړې.

قمراقبال کټ کټ وخندل. راتاو شو. مخامخ ودرېد. په جګ قد یې له پاسه وکتل:

– نه نه، تاسو اشتبا کړې.

شاهزادګۍ بیا سترګې تنګې کړې. د قمراقبال پېړې شونډې وخوځېدلې:

– هو. تاسې ښایسته او هوښیاره یئ. پاک او نازک زړه لرئ. داسې جینۍ د عالي ژوند لایقه وي. چې نازک زړه یې مات نشي. او داسې ژوند یو زه درکولی شم.

د شاهزادګۍ څېره جدي شوه. شا یې واړوله. په ټګ کې یې وویل:

– هیله کوم! دا خبرې پرېدئ!

– ما خو بده خبره نده کړې.

– موږ ته بده ده. پښتنو کې شرم دی چې ښځه چا سره د خپل واده په باب وغږېږي.

–تاسو خو په ناریالین کې تحصیل کړی.

شاهزادګۍ څه ونه ویل. قمراقبال بیا غږ کړ:

– ښه نو، د اعلی حضرت سره به وغږېږم.

– مه غږېږئ!

– زه پرېښودل والا نه یم. د ګل ځای ګلستان دی، نه ډېران.

شاهزادګۍ په چورت کې کږې وکتلې، ووتله. میوند مخې ته ورغی. هغه ترې تېره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مازیګر میوند پر چوکۍ ناست و. هاغه ټال ته یې کتل چې شاهزادګۍ به پکې زانګل. د هغې خندا او خوشحالي یې په سترګو کې ګرځېدله. په ښویه وېښتانو یې لاس څټ ته تېر کړ. په زخم یې وسولاوه. چورت یې واهه چې هغه ولې ورسره نه غږېږي؟ د قمراقبال لپاره؟ که بله خبره ده؟ ګرمي دومره نه وه. خو په ده خولې راماتې وې. د موبایل زنګ له چورتونو وویست. د شتري جامو جېب ته یې لاس کړ. شمېره یې وکتله. منډه یې واخېستله. پاچا کمال شاه د لوی مېز شاته ناست و. د اصلي عطرو مړبوی دا ځل د میوند په دماغو ښه ونه لګېد. په سینه یې لاس کېښود. سر یې ټیټ کړ. پاچا کاغذونه جګ ونیول. میوند واخېستل. پاچا وویل:

– شیفرونه دي. الکه اوس خو به خوشاله یې؟

میوند ورځیر شو. پاچا غبرګه کړه:

– د پوهنتون نه چې مې ووېستلې خفه غوندې شوې.

– نه نه...

پاچا موسکی شو:

– ته دروغ نشې ویلی. اصل کې زما دربانديې زړه وسو. وروردې اسپې شو. بیا دې پلار، ګلمیر، بېچاره لاړ. مور دې مریضه وه. ناسکه ورونه دې سم خلک نه وو. ځکه مې د ګلمیر کارتا ته درکه.

میوند مننه وکړه. چورت یوړ چې ولې کلونه پس دا خبره یاد وي؟ د پاچا غږ بیا جګ شو:

– د ټولنیزو اړیکو پوهنځی د جګو چوکیو دپاره دی. قانون کې کسبیان او ښځې جګې چوکۍ اخېستلی نشي.

میوند په زړه کې وویل «که خبر شي چې زه د اغه پوهنځي نه فارغ یم په قار به شي؟» سر یې ټیټ کړ:

– اعلی حضرته! منې د شیفرونو د ترجمې کورس مې ډېر په ګټه و. خدای دې اوږد عمر درکي!

پاچا سر وخوځاوه. سترګې یې ډکې شوې:

– ماته نه، مورکۍ ته مې دوعا وکه! نن یې تلین دی.

میوند په زړه کې وویل «ښه ښه، دا ځکه» لاسونه یې جګ کړل. څه دعاوې چې یې زده وې قطار یې کړې. پاچا په سرو سترګو غاړې وروا چوله. میوند کمپیوټر ته کېناست. په کاغذونو کې شیفرونه په عددونو لیکل شوي وو. ټول یې په کلماتو واړول. پاچا ته یې په مېز کېښودل. هغه وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– الکه! دې ورځو کې غلې غوندې ښکارې. ناجوړه خو نه یې؟

د میوند زړه ډک شو. سر یې وځنډه. پاچا وویل:

– اصل کې زه خپله نارامه یم. د عسکرو مورال کمزوری دی. مقدسپال تې ځایونه نیسي. چې اخیر به څه کېږي؟

میوند سوړ اسویلی وکړ. د پاچا نرۍ شونډې بیا ورپېدلې:

– ګوره که کومه خبره دې څوروي زړور یې وایه! شرمېږه مه!

میوند چورتي شو «له مونږ نه خبر شوی څه بلا. که نه، نو څه غواړي چې ورته ووایم؟» نرمو سترګو ته یې ځیر شو «نه نه، منې که څوک پوه شي چې پاچایان په څه خبره خوشالېږي، په څه خفه کېږي. دوئ تر ټولو بې رحمه اینسانان دي. که په قار شول بغیر د افسوسه امر کولی شي– اعدام یې کئ!» میوند د زړه خبره په زړه کې وساتله.

د دهلېز په سر او پای کې عسکر لکه بُتان ولاړ وو. تا به ویل سا نه اخلي. یوازې د میوند د قدمونو غږ و. دغې چوپتیا یې په ګوګل کې د تنهایی احساس لا وپړساوه. یودم بل دهلېز ته تاو شو. دا لاره د شاهزادګۍ ځای ته تلله. چورت یې واهه چې تر ساتونکو څنګه تېر شي. نابېره له یوې دروازې څخه لاس راغی. دی یې له ګرېوانه کش کړ. شاهزادګۍ وه. دواړه د سپینو کوچونو ترمنځ تېر شول. د جیګرې پردې پناه ودرېدل. د عسکر د بوټونو ټکهار شو. سالون ته ننوت. سترګې یې وګرځولې. بېرته ووت. میوند هېڅکله له شاهزادګۍ سره دومره نژدې ولاړ نه و. د هغې لمن یې په زنګون پسته لګېدله. د وجود خوږ بوی یې دده ټول حواس پارولي وو. شاهزادګۍ هم په همدا وضعیت کې وه. د دواړو سا سوزېدله. میوند له پردې ووت. د لوېې ستنې پناه ودرېد. شاهزادګۍ ورغله. وپسېدله:

– زه خبره شومه چې ته دلته یې.

میوند رډې رډې کتلې. ویې پوښتل:

– څه خبره ده؟

– مور مې تاسره د غږېدو نه منع کړې یمه.

میوند نه پوهېده چې په څه شي باور وکړي. که رښتیا وایي نو د قمراقبال د راتګ په ورځ ولې دده په قهره شوه؟ ټلیفون ته یې ولې ځواب نه وایه؟ د هغې سترګو ته ځیر و. د شاهزادګۍ ګردې شونډې وخوځېدلې:

– زه وېرېږمه. داغه سپینږیرې پل یې موندلی. آچې مونږ د اعدام نه بچ که.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میوند ټول پام د شاهزادګۍ حرکاتو ته و. د هغې څېره مړاوې شوه:

– مور مې په ما او تا شک کوي. ویمه چې پلار ته مې ونه وایي.

میوند ته دا مهمه وه چې هغه ورسره د پخوا په شان مینه لري که نه. ویې پوښتل:

– قمر اقبال دلته څه کوي؟

شاهزادګۍ ورځیر شوه. لکه د دې پوښتنې په هدف چې چورت وهي. ویې ویل:

– اغه راغلی چې ماسره واده وکي.

میوند وربړېدېد. غاښونه یې وچیچل. په ملا نېغ شو. په ښویه وېښتانو یې لاس تېر کړ. په غوټه یې کلک وسولاوه.

څټ یې سوی وکړ. ویې پوښتل:

– مور به دې خوشاله وي نو؟

هغې سر وخوځاوه. دې وپښېد. دوه قدمه لاړ. بېرته راوګرځېد. د شاهزادګۍ په سترګو کې یې نظر خښ کړ:

– ښه ځه، ستا څنګه خوښه ده؟

هغه حیرانه شوه. په سترګو کې یې اوښکې وځلېدلې. دی بیا وګرځېد. بېرته راغی. هغې کاغذ په لاس ورکړ:

– د اغه سپینږیري پته مې په سختۍ پیدا کړه. زر یې وباسه چې تاته خطر دی.

د هغې وفادارۍ دی په خپله پوښتنه پښېمانه کړ. ژوره سا یې واخېستله. ویې ویل:

– ته مه خفه کېږه! منې د سړي فیکر ته رنګارنګ خبرې راځي.

هغې په ورغوي سترګې پاکې کړې. تکې سرې واوښتلې. سر یې ښکته واچوه. وپسېدله:

– هیله کوم. په ما شک مکوه!

سلګۍ یې ووهلې. اوښکې یې لکه چینه جاري شوې. د میوند هم ستونی وپړسېد. سترګې یې ډنډ شوې. چورت یې واهه چې څنګه یې بېرته خوشحاله کړي؟ د زړه په زور یې وخندل. شاهزادګۍ په تعجب وکتل. ده وویل:

– اسې خبره مې وکړه لېونی. ما ویل ته ودرې چې څه وایي؟

شاهزادګۍ بېرته سر ښکته واچاوه. ده یو دم د ماشومانو په شان مخ کوږ ونیو. زارۍ یې پیل کړې:

– ای خیر دی! سبا غرمه اغه وروکي برج ته راشه! خیر دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاهزادګۍ موسکۍ شوه:

– زه څه حال کې یمه، ته...

میوند یې خبرې پرې کړې:

– زه درته امغسې نینې راوړم. خیر دی کنه نو!

شاهزادګۍ پخ وهل. په دهلېز کې غږونه شول. څوک تېرېدل. هغې په شونډو ګوته ونیوله. وروسته یې ساعت ته وکتل. ښویه له دروازې ووتله. د میوند زړه هم له ګوګله ووت. غږې یې سست شول. ځمکه لکه تال وزنګېدله. سربداله په وچ غالي کېناست. ستنې ته تکیه شو. قمراقبال یې سترګو ته ودرېد. له هغه سره په هېڅ شي کې برابر نه و. نه یې هومره قد او برلره، نه زور او زر. بیا چې د شاهزادګۍ د مور خوښ وي، دی څه کولی شي؟ د بارکزۍ ملکې بد بد کتل وریاد شول. په ډک ستوني وپسېد «ما تاته څه بد رسولي؟ ستا هر امر ته مې لکه سپی منډې وهلي ندي؟» ژوره سا یې واخېستله. فکر یې پاچا ته لاړ «اغه ویلي چې هره خبره وي راته یې وکه. امدا خبره یې یادوله. قمبراقبال یې نه خوښېږي. غواړي لور ماته راکي. خو ویلی نشي. شرم دی کنه» یودم یې ځان له ستنې وشکاوه. راساً دفتر ته ورغی. پاچا وتی و. له ځان سره یې وویل «سبا ته پاتې شو»

سبا میوند په اولې ماښۍ کې یوه دروازه خلاصه کړه. په سر یې لیکل شوي وو «د نایي سالون» د عطرو مړبوی خوت. پاچا به هر سهار رېږه او وېښتان اصلاح کول. دی په انتظار کې ګرد ګرځېد. چورت یې واهه چې خبرې له کومه پیل کړي؟ څه رنګه د شاهزادګۍ په باب بحث ته راشي؟ د هغه د راتللو وخت ورسېد. دی هنداري ته ودرېد. ګډوډ وېښتان یې ښویه شاته واړول. مګر له ګونجو جامو سره څه نه کېدل. ټول پام یې دروازې ته و. زړه یې درزېده. خو پاچا رانغی. د هغه د دفتر غومبرور مشر وویل چې تېره شپه بل ښار ته تللی دی. ده ته پرونی شیفر یاد شو. له مقدسپالو سره د چارواکو د اړیکو خبرې کې و. په زړه کې یې وویل «څوک به اعداموي نو» د پاچا په نشت کې به یې د دفتر کسان راتلل. اصلاح شوي وېښتان به یې بیا جوړول. قیمتي عطر به یې وهل. ده ترې ځان ووېست.

میوند په قمراقبال پسې سترګې ګرځولې. د یو متره طلایي ستنو او طلایي زنځیرونو ترمنځ په لاره روان شو. د پینګ پانګ او بیلیارد په تالار کې وګرځېد. د ټېنیس او ټالونو په میدان کې یې هم ونه موند. د جګو لوخو نمجنې ساحې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې وکتل. زړه يې وربېږدېد. دامهال چا له متې ونيو. ده په چيغه خيز کړ. قمراقبال په سپينې سپورتي دريشي کې کټ کټ وخندل. بيا يې دده متې ته لاس کړ:

–آرام آرام! خورم دې نه. اى په اوغه لوخو کې زېږ گل وينې؟ د پلار مې خوښېږي. ورشه تخم يې ټول که!

ميوند ځان شاته کړ. ويې ويل:

– عالي قدره! باغوان ته به ووايم.

قمراقبال کلک و چې دا خو دومره کار نه دى. مگر ده په هېڅ صورت نه منله. هغه په قهر شو. ټېل يې واهه:

– ته خو ډېر بدسترگى يې.

– عالي قدره! بل هر کار ووايه! مگر لوخو ته مې مه لېږه! هيله کوم!

قمراقبال غټې سترگې تنگې کړې. وروسته يې تکې تورې وروځې واچولې:

– تا خو زما کار ونکه! اوس ته وايه چې زه ستا کار وکمه!

– هيله کوم. منې ما ويلې پوښتنه وکم. تنگ شوي خو به نه يئ؟

قمراقبال د ټېنيس د ميدان خواته قدمونه واخېستل. ويې ويل:

– نرچې د ښاپېرو په وطن کې تنگ شي نر يې مه بوله.

ميوند کړې وکتلې. لکه ده ته چې يې پيغور ورکړى وي. قمراقبال مخ ورتاو کړ:

– ستاسې سادگي مې خوښېږي. دروغ لا نشئ ويلى. څه کار دې راسره دى؟

ميوند په ښويه وپښتانو لاس څټ ته تېر کړ. شنې سترگې يې ناآرامه گرځېدلې. تېره زنه يې وخوځېدله:

– چې رښتيا شي، منې تاسې مهربانه سړى يئ. او ...

قمراقبال ټول غوږ غوږ و. ميوند سترگې ځمکې ته کړې چې له مخامخ کتلو بچ شي:

– عالي قدره! هيله کوم! د شازادگۍ سره د واده نه تېر شئ!

– ولې؟

– داسې ده چې... چې مو ږيو بل سره مينه لرو.

قمراقبال تکې تورې وروځې بره کش کړې. په جگ غږ يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اهه، د ډم او شازادګۍ یارانه. ډېر عالي! تراژیدي ډرامه ښکاري.

میوند شاوخوا وکتل. سر یې وړاندې کړ. وپسېد:

– منې څوک خبر ندي.

– اهه، پټې پټې ایشارې، پټ پټ دیدنونه. اخېر کې رسوایي او ناکامي. واح!

– عالي قدره! ریښتیني مینه جادو لري. خامخا لار باسي.

– هاهاها چې ټول خبر شول بیا به دې وګورم. زه تا ته حیران یم. بله جینۍ نه وه؟

میوند احساس کړه چې خبره په ورانېدو ده. د سمولو کوشش یې وکړ:

– څه وکو؟ منې په مینه کې انتخاب نه کېږي. خدایي راشي.

– هاهاها په ډرامو کې، هو. مګر په ژوند کې، نه. ای زما واوره! په دې ډول هدف ته نه رسېږې.

میوند پوه نه شو. قمر اقبال یې په اوږه لاس کېښود. ورسره روان شو:

– پوهېږم. هر څوک غواړي د پاچا زوم شي. د الماسو خزانه واخلي. مګر تا ته خطرناکه ده. ام به سر لاړ شي، ام سرسر.

د میوند خوله وازه شوه:

– د الماسو خزانه؟

– اهه، سخت ممثل یې یارو. موږ دواړه پوهېږو چې د ناریالین په بانک کې د کمال شاه بې اندازه قیمتي خزانه ده.

میوند وروځې بره کش کړې. ویې پوښتل:

– ښه؟ څونه قیمتي ده؟

– او پرېده نو! ښه خبر یې چې ستاسې په خلکو یې وویشي هر یو شتمن وبوله.

د میوند شنې سترګې ورپېدلې. سر یې کوږ کړ:

– نو زوم پورې څه؟

– زوی نلري کنه. ستاسې په قانون کې خو شتمني د ښځې په نوم نه کېږي. نو چاچې له شازادګۍ سره واده وکه خزانه د اغه شوه.

میوند شنې سترګې تنګې کړې. ویې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– عالي قدره! ته خزانه څه کوې؟ ته خو شازاده یې. سبا پاچا کېږې.

– وه ساده باده ډمه! اغه پاچایي یوازې امروتین کې چلېږي. شتمن هرچېرته پاچا وي.

میوند چورت یوړ «شازادګۍ خو به فکر نه کوي چې زه د خزانې دپاره مینه کوم» د قمراقبال غږ له چورتونو وویست:

– دسې به وکو. ته د شازادګۍ نه تېر شه! زه به ورسره واده وکم. په خزانه کې به فیصدي درکم. لوی شتمن به شې.

میوند بیا چورتي شو. قمراقبال یې ځواب ته منتظر و. ده سر وښنده:

– عالي قدره! د مینې پرېښنو دل او نه پرېښنو دل د چا په لاس کې نه وي. او خزانه خو اصلن د اعلی حضرت ده.

قمر اقبال له خندا شین واوښت:

– ساده کېږه مه! پیسه چې د هر چاسره وه د اغه ده. او مینه، د محرومو خلکو د زړه تسلي ته وایي. ته یو وار شتمن شه! بیا دونه ښایسته شازادګیانې پیدا کې چې دا بیزوګۍ دې هېره شي.

په میوند بده ولګېدله. سترګې یې تېرې شوې. په کلکه یې سر وښنده:

– زه داسې نشم کولی.

قمراقبال ناراحته تاو راتاو شو. یودم یې سر وړاندې کړ:

– ای ته څه وایې؟ داسې چانس په پېړیو کې چاته نه پیدا کېږي. ته بختور یې. بیا که دې د مینې لوبه خوښېږي یوه په پیسو واخله. چې زړه دې تور شو بله واخله. پسې بله. ټول عمر مزې کوه!

میوند یو قرار سر ښنده. ویې ویل:

– عالي قدره! تاسې هوس یادوئ. مینه بل شی ده. البته ستا د ټول ژوند هدف یو وي. د اغې خوشالول. چې اغه خوشاله شي ته ځان سل ځله خوشاله احساسوې. امداسې د اغې غم وبوله.

قمر اقبال تندی ګونجې کړ. لږ شاته شو:

– ای ډمه! ته خو ډېر کمقل وختلې ولا.

میوند ته خندا ورغله. قمر اقبال ورجوخت شو. هغه یې له غوږه ونیو. لکه شوخ ماشوم چې لارې ته راولي:

– ای ای! ځې به! شازادګۍ ته به وایې چې نه مې خوښېږې! پوه شوې؟ ځه نو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیکه یې ورکړه. میوند تیندک وخوړ. بېرته ودرېد. قمر اقبال دا ځل له ستوني ونیو. میوند شاته شاته روان و. یوه پښه یې په بله کې بنده شوه. د ټینیس د جال څنګ ته ولوېد. قمر اقبال یې په خېټه کېناست. ستونی یې ورکېکاږه:

– ورته وایې که نه؟ وایې که نه؟...

میوند په ټول زور ټېل واهه، پاڅېد. غېږ په غېږ شول. شاهزاده هم زورور و، هم مېلمه. ده ترې ځان لېرې کړ. ویې ویل:

– لاس دې خلاص! والله که یا شازادګۍ ووینې یا خزانه!

– هاهاها، غوړونیسه! زه چې دویم صنف کې وم، یو شتمن الک جلغوزي خوړل. ماته یې نه راکول. پوهېږې څه وشول؟ په جېب کې مې لړم وروا چوه. ټک یې واهه. بغارې یې وختلې. ما ویل چې هره ورځ جلغوزي رانکې مار دې جېب کې اچومه. الک تسلیم شو. ځان پوی که! اغه وخت ما شوم ومه.

میوند یې خبرو ته ارزښت ور نه کړ. ترې روان شو. قمر اقبال پسې غږ کړ:

– ته بیا هم چورت ووهه یارو! چې ژوند غوارې که مینه؟

میوند جامې وڅنډلې. لاس یې د تخرګ جېب کې د شاهزادګۍ په کاغذ ولګېد. ویې لوست. قدمونه یې تېز کړل. یو ساعت وروسته د سپینږیرو پارک ته څېرمه د نایي دکان ته ننوت. د هاغه کس ننښې یې وویلې چې دوئ له اعدامه بچ کړی و. شېبه پس یې په موټر کې له ښاره ووېست.

غرمه یې ښویه آسماني جامې واغوستې. د دېوال په اوږدو د ونو پناه روان شو. وړوکي برج ته وخوت. د شهزداګۍ په لیدو یې ټټر تود شو. موسکی مخ یې آسمان ته ونیو. منګولې یې په ښویه وېښتانو کش کړې. شاهزادګۍ له خندا شنه شوه. ګاج ټیکری یې په سر سم کړ. د سپینې غاړې فولادي کمیس کې میوند ته بې اندازه ښایسته وبرېښېد له. له خولې یې بې واکه ووتل «اووو توبه!» ژر یې نوکانو او د پزې څوکې ته وکتل، چې له نظره نه شي. شاهزادګۍ دا ځل کړس کړس وخندل. میوند د نینو پاکټ په لاس ورکړ. ویې ویل:

– منې باور مې نه کاوه چې رابه شې.

هغې پزه جګه ونیوله:

– اشتبا کوې. دو نه ډار نه یمه.

میوند یې مخ ته ودرېد. تېره زنه یې وخوځېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ښه خبر! د اغه سپينږيري کار مې وکه.

شاهزادګۍ له ډېرې خوښۍ په سينه لاس کېښود. عميقه سا يې واخېستله. ورپسې يې د ميوند د خوشحالۍ پېښې وکړې. مخ يې آسمان ته کړ. منګولې يې په سر شاته کش کړې. دواړو کټ کټ وخندل. ميوند کړکۍ خلاصه کړه. تازه هوا راغله. د هغې څېرې ته ځير شو. د يو يو غړي سيل يې کاوه. په موسکا کې د هغې غټې تورې سترګې، نازکه وړه پزه، ګردې شونډې او ګرده زنه لا ښکلې ښکارېدله. شاهزادګۍ وويل:

– داسې مه راګوره! شنې سترګې لګېږي.

ميوند موسکی شو:

– منې چې ويې باسم.

– بيا به ګورې څنګه؟

– زه تا په پټو سترګو وينم.

– او زه تا د قدمونو له غبره پېژنم.

د ميوند وروځې بره لاړې. هغې نېنې وژوولې. څو دانې يې دده خولې ته ونيولې. د ميوند شونډې د هغې په ورغوي ولګېدلې. دومره پستې او خوشبويه وې چې په ټول بدن يې خوږه څپه تېره شوه. شاهزادګۍ لاسونه يو په بل کېکاږل. لکه دده د شونډو د لګېدو احساس چې وتلو ته نه پرېږدي. تشې سترګې يې د ونو سرونو ته نيولې وې. ويې ويل:

– هی چې لرررې ځنګله کې جونګړه وه. زه و مه او ته وې.

ميوند په خندا شو:

– خلک ارمانجن دي چې د شازادګۍ غوندې نېکمرغه ژوند ولري. او ته...

– اشتبا کوي. نيکمرغي په قصرونو کې نه، په زړونو کې وي.

– نه نو، ولې ځنګل؟

– يو وخت مې ارمان و چې ډک بازار کې وګرځم. پلار نه پرېښودم. موټر نه غلې کېوتم. خلک جګ جګ وه او زه وړکۍ. خوند يې کوه. دې کې يو سړی راغی. په غېږ کې يې واخېستم. ما ورته وخندل. اغه مې په خوله لاس کېښود. سا مې بنده شوه. ښه و، عسکرو ونيو. اوس چې نا اشنا کس ووينم وېرېږمه. او چې ګڼه ګوڼه شي سا مې بندېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– تا خو ویلې ناریالین ته ځو کنه؟

– هې زما ګرانه! چېرته چې اینسان وي بل اینسان به تې آرام ونکي. د ځنګله ځناور تې ښه دي.

میوند موسکی شو:

– زه خو به یم. مانه به څنګه آرام کوې؟

– لېونیه! ته خو مې خپل ځان یې.

میوند له ډېرې خوشحالۍ ټول ویلي شو. شاهزادګۍ سترګې آسمان ته واړولې. په خیالونو کې لاړه:

– د تیږو نغری به جوړ کو. ته به راته اوربلوې. لوګی به وي. زه به درته پخلی کومه. دپاسه به توتیان ګوري.

میوند یې تنکیو ګوتو ته وکتل. سر یې وښنده. هغې دوام ورکړ:

– وحشي املوک ته به وخېږو. څنګ په څنګ به ناست یو. پښې به زنګوو. یوه یوه دانه به خورو. کیسې به کوو.

هغه په خیالونو کې دومره ډوبه وه چې د نوکرې غږ یې وانهورېد. میوند د کړکۍ پناه شو. شاهزادګۍ یې له لستوڼي کشه کړه. هغه له خیالونو راووتله. میوند وپسېد:

– وارخطا کېږه مه! زه یې لیدلی نه یم.

شاهزادګۍ په منډه کېوتله. نوکرې سر ټیټ ونیو. ویې ویل:

– عالي قدره بارکزۍ ملکه او مېلمه شازاده مو غواړي.

میوند په باغ کې ګرځېد. د مازیګر لمر یې مخ لا زېړ ښود. نه پوهېده چې دننه ماڼۍ کې څه تېرېږي. وېرېده چې قمراقبال به بارکزۍ ملکې ته خبرې رسولې وي. چې په غصه یې کړي. چې ځان ته شاهزادګۍ وغواړي. خو ډاډه و، چې د شاهزادګۍ د ورکولو پرېکړه یوازې پاچا کولی شي. او هغه په بل ښار کې و. ټوله شپه په تخت اوښت را اوښت. چورت یې واهه. بالاخره یې فیصله وکړه چې تر قمراقبال مخکې پاچا ته په مرکه ورشي. د شاهزادګۍ په ملاتړ یې زړه جګ و. سهار یې خپل ټول جرئت یوځای کړ. په مېز باندې د پتنوس له کېښودلو سره یې وویل:

– مورې! اعلی حضرت راغلی. راځه ورشو. ما ته شازادګۍ وغواړه!

هغې جیټکه وخوړه. د تورو حلقو ننوتې سترګې یې لا تنګې شوې. وټوخېدله. دهډوډۍ مخ ته ورکېښودله. تېره زنه یې وخوځېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څنګه وکم؟ ایځ مې زړه نه صبرېږي.

په چای اچولو اخته شو، چې له مورسره سترګه په سترګه نه شي. هغې تلوېزون بند کړ. مخ یې راوګرځاوه:

– قوربان دې شمه زویه! دا ځان وژنه ده.

– نه. ولې؟ منې دونه ډار ام ښه ندی.

– ښه، که «نه» وو ایې؟

– ودې وایې نو. بیا به بله لاره ولټوم.

– وی، خدایه، که بلې ته دې پرېدي.

میوند پوهېده چې هدف یې د پاچا له خوا دده د وژلو امر دی. ځان ته یې چای واچاوه. ویې ویل:

– اسې ام نده. قمراقبال وخته خبرې رسولي. خو اعلی حضرت غلی دی. اغه یې بدې شي. زه پې ګران یم.

موریې د ایشولې هګۍ ځنډه په زېړو ګوتو وشکوله. په خوله یې ننوېستله. شخوند یې وواهه. سپېرې شونډې یې وخوځېدلې:

– دسې ده زویه، خلک چاته د خپلې برېستنې په اندازه احترام کوي. د اغې نه پېښې وېستل یې زغملی نشي.

په میوند د مور دلایل ښه نه لګېدل. زړه یې تنګ و. خو بیا یې هم حوصله کوله. د ډاکټر خبره یې نه هېرېده چې خفګان ورته تاوان لري. ویې ویل:

– غم مکوه مورې! زه ورسره کار کوم. ماته مالوم دی.

موریې تېزې مړی وهلې. په زېړ مخ کې یې څاځکی وینه نه وه. یو مهال یې سترګې جګې کړې:

– زه به ځان تیار کمه. ملاقات ته باید سړی په سمو جامو کې لاړ شي.

د میوند په شونډو موسکا وځغلېده. مخ یې آسمان ته کړ. منګولې یې په ښویه وېښتانو شاته کش کړې. پاچا ته یې زنګ وواهه. د لیدنې وخت ته دوه ساعته پاتې وو. زړه یې په زوره ډبېده. موریې په تاکلي وخت له کوټې راووتله. په شین کمیس او سینګار شوي مخ کې ځوانه او ښایسته ښکارېدله. یوازې سست تګ یې د سړي پام اړاوه. د پاچا په دفتر کې شپېږ ملکې، سترملا، سرتاجه، قمراقبال او شاهزادګۍ ناست وو. دوئ حیران شول چې هغوئ څه کوي؟ پاچا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کېناستو اشاره وکړه. دوئ د لوی مېز په پای کې چوکۍ ونیولې. میوند شاهزادګۍ ته وکتل چې له موضوع ځان خبر کړي. خو د هغې سترګې ښکته وې. پاچا د ځوړندو غومبرو غټ مخ د میوند مور ته کړ:

– بي بي! اصل کې خو ته روغه جوړه یې.

بي بي په احترام سر ټیټ کړ:

– اعلی حضرته! ستاسې او د عالي قدر سترملا سیوری دې خدای زموږ د سره نه کموي. شوکر دی. سا اخلمه.

د میوند ټټر له هوا ډکېده او تشېده. پاچا سر وخوځاوه. زنه یې په غاړې کې ننوتله. ناستو کسانو ته یې لاس ونیو:

– دا خلک پېژنې؟

میوند بیا د مېز ګرد چاپېر نظر وځغلاوه. له شاهزادګۍ پرته د ټولو سترګې په دوئ کې وې. نه پوهېده چې هغوئ یې په خیر دي که په شر. له څېرو څخه یې هم نه معلومېدله. بي بي خپل نظر په ملکو باندې تم کړ. موسکۍ شوه:

– دا شېږ بیبیانې عالیقدرې ملکې دي. خدمت مې یې کړی دی. په ما ډېرې مهربانې وې.

هغوئ هېڅ ډول عکس العمل ونه ښود. بي بي شاهزادګۍ ته اشاره وکړه:

– دا پرښته چې وړه وه، زما خورلنه وه. اوس مې ام پو ښتنې ته راځي. د ژوند کولو قوت راکوي.

هغې ګردکۍ سرتاجې ته مخ کړ:

– دا خو د ژوند مالګه ده. هرکله مې پوښتنه کوي. د زړه زور مې ورسره زیاتېږي.

سرتاجې ورته خوږه موسکا وکړه. بي بي سترګې قمر اقبال ته واړولې:

– او دا ځوان به د امروتین ستوري عالي قدر شازاده وي.

پاچا سر وخوځاوه. بي بي وویل:

– هرکله راشئ!

قمر اقبال سترګې کېکاږلې. د پاچا غږ بیا راغی:

– ته دا څو کاله دلته نه وې راغلې.

– مزاحمت نه کومه! زویکی مې راته ستاسې احوال راکوي. شوکرونه باسمه چې تاسې روغ او جوړ یئ.

پاچا سر وخوځاوه. ټول غلي شول. چوپتیا وغځېدله. د میوند زړه مارتولونه وهل. بي بي نرمه پاڅېدله. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اعلی حضرته! زه د یوې غوښتنې سره راغلې یمه. ددې جرئت مې ځکه کړی چې پوهېږم تاسې ډېر مهربانه یئ. شپه او ورځ زموږ د سوکالۍ دپاره هلې ځلې کوئ.

میوند د خپلې مور زړورتیا ته حیران و. اول ځل یې ورځخه داسې په عالي سطحه تقریر اورېده. پاچا په سر اشاره وکړه چې وایه. هغې ژوره سا واخیستله:

- اعلی حضرته! زه غواړم چې تاسې زما یوازینی زوی، چې زما د ژوند ټوله هستي ده، د خپلې غلامۍ په نوي رول کې قبول کئ! غواړم د عالیقدرې شازادګۍ او زما د هستۍ ژوند د کوژدې په مزې وتړئ!

د پاچا سترګې تېرې شوې. رنګ یې تک سور واوښت. سره له دې هم موسکی شو. شاهزادګۍ ته یې وکتل. هغه یو دم په ځای نېغه ودرېدله. سا یې سوزېدله. پر بي بي یې چیغه کړه:

- چوپ! چوپ!

میوند او مور یې شټ وهل. ټولو ورو کتل. شاهزادګۍ مخ پلار ته واړاوه:

- پلار جانه! خوږو میندو! ډېر وبښۍ چې تاسې په سپکو واوښتلئ. زما ګونا ده. که ما دغه دم ته وخت نه وای ورکړی، نو اوس به یې دا جرئت نه کاوه. تاسې به د عالي قدر سترملا او عالي قدر شازاده په مخ کې نه شرمېدلئ. ما په ده مهرباني کوله. مګر کم اصل ته چې قدر ورکې ځان ورک کې.

د میوند سر ګنګس شو. لکه په بې هوښۍ کې چې دا هرڅه اوري. سرتاجې په غټو غټو کتل. خپله نرۍ پزه یې په ګوتو کېکاږله. د شاهزادګۍ د سا سوزېدل شېبه په شېبه زیاتېدل. زړه یې ډک شو. خبرې یې وغځولې:

- پلاره! هیله کوم. دا کم اصلان امدا اوس له ماڼۍ وشړه! بې له ځنډه!

ملکې او قمر اقبال په شونډو کې موسکي موسکي کېدل. شاهزادګۍ په غټو ګامونو له دفتره ووتله.

■■■■■

میوند له ګنګسوالي ووت. بدن یې درووند و. مور یې زګېروي کول. دی حیران شو چې ولې په توشکه پرته ده. شاوخوا یې وکتل. کوټه وړه وه. که تخت پکې وای بل شي ته ځای نه پاتېده. د دېوالونو شیرچایي رنګ یو نیم ځای تو ږل شوی و. د خاورو بوی ماشومتوب وریادوه. د کړکۍ نه یې حویلۍ ته نظر واچاوه. د پکولي ماما یې سپین برېتونه او سپینې وروځې د سیګرېټ په لوګي پټې وې. میوند فکر کاوه چې خوب وینم. د لویې دروازې له سور رنګ څخه پوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو چې خپل کور یې دی. ده ته په میراث کې رسېدلی و. د ښتک ټکهار او د سرتاجې غږ اوربدل کېده. چاته یې لاربښوونې کولې. هغه له پتنوس سره راغله. د چرګ یخني یې د بي بي مخ ته کېښوده:

– تروري! وسکه! خدای شته اغوئ به مېلې کوي تاسې ځان وخوړ.

بي بي سپېرې شونډې کېکاږلې. زوی ته یې وکتل. په ستوني کې ډوب یې وویل:

– ما ورته هرکله ویل ته په نظر نه ورځې، نه ورځې. دېوال ته غږېږه کنه. مکتب ته به شازادګۍ موټر کې تله. ده ورپسې په بایسکل منډې وهلې. ښه نو راشه!

بي بي په سختۍ سا واخیستله. خبره یې وغځوله:

– یوکار خو ندی، کوم یو ووایمه؟ امغه وخت ده پټوله. اغې کومې جینۍ ته ویلي وو چې میوند ډم دی. د جینۍ ورور ده ده مکتب کې و. الکانو بیا دو نه ځوروه چې سه پارچه مو که. امغه ام ورته سبق نشو.

د بي بي سترګې ډکې شوې. ستوني یې غړس کاوه. نور یې خبرې نه شوای کولی. د سرتاجې اوږدې غټې سترګې وازې وې. لکه دا کیسه چې اول ځل اوري. میوند ته د شپوه ګل خبره وریاده شوه «د شازادګیانو چې چېرته ښه وي الته شپه وي» بیا یې فکر د شاهزادګۍ خبرې ته لاړ «پلاره! هیله کوم. دا کم اصلان امدا اوس له مانۍ وشړه!» زړه یې ډک شو. وړاندې ورغی. سرتاجې ته یې کړ:

– منې ما د اغې دپاره څه نه کول؟ اعلی حضرت هوسۍ ښکار کړې وه. په باغ کې یې میله کوله. اغې ام غوښتل د ښکار چل یاد کي. په بادي ټوپک یې د غومبسو ځاله وویشتله. اغه راوکتېدلې. اعلی حضرت، ملکې، نوکران، ټول وتښتېدل. شازادګۍ یې راګیره کړه. ما کمیس وباسه. اغه مې پټه کړه. ټولې غومبسې په ما پسې ونښتلې. داسې وپړسېدلم چې په نالۍ پرېوتی نه شوم. اغه مکاره به هر سات پوښتنې ته راتله. این د مینې یې وویلې.

مور یې سرتاجې ته مخ کړ. د زوی په لوریې وروځې واچولې. د میوند ستونی کېکاږل شو. ویې ویل:

– زه امغه حال کې خوښ وم. اغې راته د مینې ویلي وو کنه. ما ویلې ده نده امدا ده. زه نو څه خبر وم چې...؟

د میوند سترګې ډکې شوې. مخ یې بلې خواته واړاوه. د سرتاجې غږیې واورېد:

– خدای شته شازادګۍ نه وه غم و غم. ښه شو چې تېر شو.

میوند یودم نېغ ودرېد. غابښونه یې وچیچل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه یې داسې کله پرېږدم؟ ما قسم کړی.

په کوټه کې وګرځېد. مور یې زګیروي وکړل. خرېدو ته ورته غږیې جګ شو:

– ښه نو. لېونی خو ښکر نلري. پاچایانو سره زور وهي. زه که مرمه که چومه بلا یې غم دی.

میوند د هغې زېړ رنګ ته وکتل. د سرتاجې له لاسه یې قاشقه واخېستله. سر یې وښوراوه:

– مورې! منې چې ویې نه سکې خفه کېږم.

هغې ملا له ځمکې جګه کړه. لکه شخوالی چې باسي. وچې شونډې یې وخوځېدلې:

– زړه ته مې نه کېږي. ډپ دی ډپ. دا لورګانې چې مې لیدلې وې.

شا ته د ماما غږیې واورېد:

– څه یې کوې؟ اوغه اسمان نه به راخوشې وي. ښه یې شوکړ. وسکه چې دوا ورسره وخورې!

بي بي د زړه په زور غړپ وکړ. له زوی نه یې نظر نه اړوه. میوند موسکی شو چې ځان بیداره وښیي. په بلې کوټې کې

هماغسې ټک او ټوک و. د سرتاجې ګردکی ورور، اشرف راغی. میوند روغبړ ته جګ شو. لکه اول ځل چې یې ویني.

اشرف موسکی شو:

– دغه حال دی. تاسې ما د ماښې نه موټر کې راوستلئ!

خو میوند بېخي پوه شوی نه و. بیا یې هم اشرف ته غاړه ورکړه:

– پوهېږم چې تا راوستلو. منې ما ویلې مننه وکم.

– ضرورت نشته. تا چې مور سره کړي په ټول عمر به یې پوره نه کو.

د میوند د ماما تک سپین برېتونه ورپېدل:

– ما ام خبر کئ!

سرتاجې وویل:

– پوښتنه مکوه ماما! زړه مې تنګ و. سودا پسې خپله لاړمه. خدای شته یوازې سترګې مې ښکارېدلې. چې سوالګر

څنګه وپېژندلمه؟ راپسې وننښته چې د سترملا لورې پیسې راکه. لړې نه، ډېرې یې غوښتلې. ما ځان باسه. یودم یې

غېږ کې ونیولمه. سمه بدنامي وه. په خلطه کې مې نو غټه ملی ده. په دا سر مې ورکړه. سړی اوږد پرېوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماما سپینې وروځې بره کش کړې:

– داه، په دو نه شي؟

– هو وا. چیغې شوې چې مړ دی. وه خدایه! څه په بلا واونښتمه؟ دوه خبرې وې. یا وژل کېدمه، یا بندي کېدم. اغه ام مرګ وبوله نو. ښځه چې بندي شي خلک څه نه وایي؟ خدای شته په سترګو مې تیاره وه. ګنګسه ګوله ولاړه ومه.

په سرتاجې د هغې ورځې یاد بیا تاثیر وکړ. سر یې په منګولو کې ونیو. لکه درد چې کوي. د اشرف غبرګ شو:

– د کومې خوانه میوند پیدا شوی دی. دا یې موټر ته خېږولې ده. تښته چې نه تښتې.

سرتاجې غبرګه کړه:

– ډېره مې خوا بده وه. ده رانه پیسې واخېستلې. په څه چل یې د اغه سړي ښځې ته ورکړې. لږه ښه شومه.

ماما یې سپینې وروځې بره کش کړې:

– د چا خوریه دی؟ شازادګۍ داسې ځوان ولا که په دړیواړه ستورو کې پیدا کي.

میوند ته په خپلې بې وسۍ ژړا ورغله. د پټولو لپاره یې ماما ته غاړې واچوله. ښه یې په غېږ کې کېکاږه. وروسته یې اشرف ته بیا غېږه ورکړه. ویې ویل:

– خیر ویسئ! منې هرڅه سم دي. نور مو نه پاذابوو. ځئ! تاسې به ام کار لرئ.

هغوئ لاړل. میوند مور ته یخني او دوا ورکړه. بلې کوټې ته لاړ. په نوې او پړسېدلې نالۍ پړمخې پرېوت. ښه یې سلګۍ ووهلې. وروسته یې بېرته ځان په واک کې کړ. مور ته راغی. هغې په ځیر ور وکتل. ده وویل:

– منې زه به لاړ شم د شپې غمه به وخورم.

په بازار کې جموجوش و. په خړ لنګوټې کې پلن سړي د کراچۍ له څنګه نارې وهلې «خوږې منې واخلئ!» د جامو د مغازې مخ ته څېړو ځوانانو خندل. په پلې لار کې سوالګره نجلۍ ناسته وه. ورور ته یې لاس ونیو:

– دغه لاس مې مات دی اجملي کره خیرات دی.

هلک پکې او سپنیزه روپۍ کېښودله. هغې لاس بل ورور ته واړاوه:

– دغه لاس مې مات دی روستمي کره خیرات دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرڅه د پخوا په شان ښکارېدل. یوازې د میوند ژوند سرچپه و. پښه یې تېزه کړه. ښه ډېر وګرځېد. چې سترې شو سودا یې واخېستله. کورته راغی. تېوله شپه ویښ و. ایله سهار یې سترګه ورغله. بي بي په دېوال لاس تکیه کړ. په سختۍ پاڅېدله. په زوی یې روجایي واچوله. درز شو په اړخ ولوېدله. په څلورو یې ځان نالۍ ته ورساوه. رنګ یې تر پخوا ډېر زېړ و. سر یې په بالښت کېښود. شا یې واړوله. کله چې میوند ویښ شو، د ګوتو په څوکو له کوره ووت. بېرته له ډکې کڅوړې سره راغی. له برقي منقل څخه یې ایشېدونکې چاینکه واخېستله. له پتنوس سره کوټې ته ننوت. مور یې سمه تخته پرته وه. سترګې یې په چت کې وې. رپ یې نه کاوه. ده دسترخان وغړاوه. قاب یې د مور مخ ته کېښود:

– هه کېک واخله!

هغې مخ هم ونه ګرځاوه. ده په ګېلاسونو کې چای واچاوه. د مقدسپالو د ډزو او دخلکو د اندېښنو یې وویل. هغه لاهم بې حرکته پرته وه. دی وارخطا شو. ویې ښوروله. هغې ورو سترګې واړولې. ده وپوښتل:

– ولې خبرې نه کوې؟ زما دې سودا کړه.

هغې خوله وخوځوله. خبره ترې ونه وتله. بیا یې کوشش وکړ. زړه یې تنګ شو. سترګې یې بې واره تاوېدلې. سا یې په سختۍ اخېستله. د میوند رنګ پک والوت. ماما او اشرف ته یې زنګ وواهه چې مور مې مري. هغوئ ډاکټر راوست. سرتاجه هم ورسېدله. خلک خبر شول. پوښتنې ته راتلل. د میوند ناسکه ورونه هم د مېلمنو په شان ناست وو. ده ته میره یاده شوه. زامنو ته به یې ویل «چې نه دې وي د موره، ورته مه وایه چې وروره» اسویلی یې وکړ. د سرتاجې نوکرو مېلمنو ته د چای بندوبست کاوه. ډاکټر بي بي ته پیچکاري وکړه. ویې ویل:

– عصبي فشار دی. اوس به آرامه پرېوځي.

اشرف وپوښتل:

– بیا څه وکو؟

– ایڅ مکوئ! امبولانس راځي. دوه درې ورځې به روغتون کې وي. اینشالا جوړه به شي.

میوند ځان ته په قهر و چې مور دده له لاسه داسې شوه. ماما یې غېږه ورکړه. سرتاجې او اشرف هرڅه د قسمت کار باله. میوند په روغتون کې د کټ څنګ ته ناست و. د مور پټو سترګو ته یې کتل. د ژړا حمله ورباندې راتلله. شېبه په شېبه یې د هغې په مخ لاس تېراوه. یومهال یې مور سترګې خلاصې کړې. دی موسکی شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مورې! منې هر څه سم دي. ګل غونډې به راته جوړه شي دخيره. ډاکټر ويلي خوشې دې زړه نه خوري. خوينډې مې امرار وانې دي. سات به دې تير شي. پوه شوې؟

بي بي شاو خوا سترګې وګرځولې. ميوند سر وړاندې کړ:

– غم مکوه! منې کومې جونې چې ته خوښې کې امغو سره واده کوم. دا ځل پخه وعده ده.

پس له دوو ورځو بي بي موسکۍ شوه. ډنګر لاس يې د زوی په مخ کېښود. په ده خوږ ولګېد. د خوښۍ اوښکې يې وبهېدلې. د ماما، اشرف او سرتاجې د خدمت کيسې يې وکړې. د شپوه ګل د نشت علت يې بل ښار ته تګ وباله. له ميرو ګيله من و چې رانغلې. زامنو يې تش رواج وکړ. بي بي يو قرار کتل. خبرې يې نه کولې. ميوند دوام ورکړ:

– مورې يې څه پروا لرو؟ شوکر د ټولو نه ښه يو. منې چې ته روغه شې، بيا به سر ستا په ورون کېږدم. کيسې به کوو.

بي بي سر وخوځاوه. ميوند د هغې لاس ونيو:

– د کاروبار فکر مې ام کړی دی. زه پوپېږم چې د نايانو کوم سامان په کارېږي. او دولت کې خلک ام پېژنم. جواز به پې جوړ کم. د ناريالين نه به مال راوړم. يو په يو ګټه ده.

مور يې سر خوځول تکرار کړل. دی د خوشحالۍ نه لاړ د ماهيانو هګۍ يې راوړې. د هغې خوښېدلې. وړه وړه مړۍ يې ورکوله. يو مهال يې فکر شاهزادګۍ ته لاړ. بيا يې ځان له مور سره په خبرو بوخت کړ.

ماښام يې څلور واړه خوينډې ورسېدلې. بي بي هره يوه کلکه ښکل کړه. هغوئ يې هم خدمت کاوه، هم يې په کيسو بوخته ساتله. د ميوند زړه جمع شو. خو روحاً ستړی و. له خوينډو او اوښيانو څخه يې اجازه واخېستله. کور ته لاړ. چې دا سرې کېښود ويده شو. سهار د ټيلېفون غږ راويښ کړ. له هغې خوا يې د خېټور اوښي ډډ غږ واورېد:

– ما ويل که راځې زر راشه! مور بي بي په حق ورسېدله.

په ده سر وګرځېد. غټ غټ يې کتل. مګر نه يې څه ليدل، نه اورېدل. ټيلېفون يې له لاسه ولوېد. دېوال ته يې شا ولګوله. جنازه کور ته راغله. سرتاجه، اشرف، بادام او شپوه ګل هم ورسره وو. ميوند يې په کوټه کې بې حاله وموند. خوينډو يې تابوت پرېښود. ده ته په کريکو شوې. شپوه ګل د ميوند په مخ اوبه وشيندلې. په غېږ کې يې ونيو. ويې خوځاوه:

– ميونده! ميونده! زه يمه. ای خانه! ماته ګوره!

د ميوند سترګې ژوندۍ شوې. په کوټه کې يې وګرځولې. شپوه ګل يې مخ په دواړو لاسو کې ونيو. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ای خانه! ما پېژنې؟

میوند د ګډوډو وېښتانو سر وخوځاوه. شېوه ګل تابوت ته د سر اشاره وکړه:

- خدای دې مور وبښي. د ټولو امدا لار ده.

میوند یودم په تابوت پرېوت. په چیغو چیغو یې ژړل. کور په خلکو ډک و. جنازه خښولو ته تیاره شوه. ګاونډیان سره وپسېدل. سور ږیري بوډا وویل:

- خلک ورېي باسي؟ دانو چې شو؟ ډوډۍ دې ورکي! ثواب لري.

میوند مخ د مور په تندي ایښی و. چیغې یې وهلې «ما چا ته پرېږدې؟ زه به د چا په غېږ کې سر ږدم؟...» د خویندو یې ستوني وچ شوي وو. ماما یې هم په تابوت سر ایښی و. بدن یې له سلګیو سره غورځېد. ګاونډیان حیران وو چې میوند ته د پیسو څنګه وواېي. کوږمخي غږ کړ چې زه یې په پور ورکوم. شېوه ګل وا ورېدل. ویې ویل:

- د ډوډۍ مصرف په ما دی خانه.

خلکو پیسې وا خېستلې. په سودا پسې ووتل. میوند کریکې وهلې. شېوه ګل هغه بیا په غېږ کې ونیو:

- بس بس! په ژړا څه کېږي؟ امدا د ټولو لار ده. زه او ته ام مرو. اوس یې په ایزت خدای ته وسپاره!

میوند یودم غلی شو. بیا یې چا ژړا وانه ورېدله. خپل هر کار ته بیدار و. تر ډوډۍ وروسته یې له خلکو وغوښتل چې جنازه جګه کړي. تر هدیرې پورې یې اوږه ورکړې وه. په خپل لاس یې په ګور کې کېښودله. له خولې یې اخ نه خوت. خلک حیران وو. ماښام یې هم مېلمنو ته ډوډۍ ورکړه. د رخصتولو پر مهال ورسره تر کوڅې لاړ. خویندې یې د کور په پاکولو بوختې شوې. مېړونو یې په حویلۍ کې سګرېټ څکول. د بېرته تګ غمه یې خوړله. شېوه ګل، اشرف، بادام او ماما له میوند سره په کوټه کې وو. ده ورڅخه وغوښتل چې خپلو کورونو ته لاړ شي. شېوه ګل وویل:

- موږ تا یوازې چېرته پرېږدو خانه.

میوند سوړ اسویلی وکړ:

- زه ماشوم یم؟ خپله په خپل کار ښه پوهېږم.

هغوئ په تعجب وکتل چې ولې خلک په زوره باسي؟ د ماما یې سپین برېتونه ورېږدل:

- خوریه! مه کلکېږه! ستا فیکر په ځای ندی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میوند ماغزه وخوټېدل. څه یې ونه ویل. وروسته هغوئ د دولت او د مقدسپالو د جنګ په باب غږېدل. دده زړه تر چوېدو تنګ و. پرېوت. د مور خندا، قهر، وارخطایي، پسته غږېده او زمزمه یې په سترګو کې وګرځېدل. په پای کې یې فکر د هغې په بې روحه جسد تم شو. سلګۍ یې ووهلې. نیمه شپه ټول ویده وو. دی غلی دهلېز ته ووت. د ښځو په کوټې کې هم چوپه چوپتیا وه. د ګوتو په څوکو پخلنځي ته لاړ. سا یې سوزېدله. لکه سپیانو چې ځغلولی وي. څراغ یې ولګاوه. غټه چاړه یې واخېستله. کمیس یې ووېست. تسمه بدن یې ښکاره شو. چاړه یې په دواړو لاسو زړه ته برابره کړه. بادام له کومه پیدا شو. کلک یې ونیو. د دواړو شور شو. ټول راغلل. دده چاړه نه ورکوله. ویل یې هسې هم یا مخکې یا وروسته مرم. پرېږدئ چې مور ته لاړ شم! د ماما یې سپینې وروځې بره کش شوې:

– ای کمقله! څه به وکې؟ دوست به دې خفه شي، دوښمن خوشاله.

د میوند سترګو ته د شاهزادګۍ او قمر اقبال خندا ودرېدله. سر یې وګرځېد. پکې درد شو. چاړه یې پرېښوده. په زړه کې یې وویل «اول خپل قسم پوره کوم. اغه خو په خدای که رانه خزانه وویني. شازادګۍ په زوره په نیکاح کوم» تر سبا پورې یې کرل رېبل چې څنګه یې وتښتوي؟ په یاد یې شول چې هره جمعه لس بجې د لېوني پیر زیارت ته ځي. خو دا ورځ به ښځو لونې راوستلې چې نېکبخته شي. آن د نارینه ماشوم ننوتل بد شګون بلل کېده. هلکان یې په وهلو باسل. درې ورځې پس یې خویندې باورې شوې چې ځان نه وژني. خپلو کورو ته لاړې. میوند په ښار کې ګلابي جامې او تومانچه واخېستله. زیارت یې ښه وڅېړه. د جمعې ورځې ته منتظر شو. په پنجشنبې یې ماما راغی. کیلي یې ورکړه:

– هه! د سرک په غاړه دوکان دی. هر څه لري. سبا جومه ده. ډېر خلک سر جوړولو ته راځي.

میوند کلکه غاړه ورکړه. پښېمانو چې مور یې سمه نه نازوله. اوس یې خپلوانو ته ډېره مینه ورکوله. د شپې یې ګلابي جامې واچولې. یوازې سترګې یې ښکارېدلې. د ځینو پیغلو په شان په زیګزاګ قدمونو د هنداري مخ ته تېر شو. سهار یې ډېر شکله موټر د لېوني پیر جنوبي دروازې ته ودراوه. هغه به تل له دننې خوا په زنځیر بنده وه. وبنګېد «په دې یې باسم» ښځینه جامې یې واغوستلې. له تومانچې سره زیارت ته ننوت. د چنار لاندې یې پلتۍ ووهله. د خوړو بوی و. ښځو د حلوا او شیربرنج نذرونه پخول. ساعت پینځه کم لس بجې ښودلې. دده سترګې په دروازې کې وتومبلې. مګر شاهزادګۍ رانغله. په اسویلو یې انتظار ته دوام ورکړ. تر دولسو بجو یې پته ونه لګېدله. بالاخره یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومنله چې نه راځي. کورته راغی. په زړه کې يې سل پوښتنې او سل ځوابونه گرځېدل «نه نه، که يې واده کړی وای په تلوېزون کې يې اعلانول. چاره نشته. بلې جومې ته به منتظر شم»

سهار تلوېزون پشهار کاوه. تصوير يې نه ښود. له باندې شخه د وسلو غږ راته. بالاخره ډزې غلې او ميوند ويښ شو. د ځنډنۍ شوروا بوی و. ډکه کاسه يې له ځانه لېرې کړه. رېموټ يې واخېست چې تلوېزون بند کړي. تصوير پيدا شو. وړوکی ببر ږېری سړی په تورو جامو او سپين پکول کې ناست و. په نري غږ يې خبرې کشولې:

– د غنمين قدرمن اولسه! زه محب الرحمن الله يار د مقدسپال اسلامي تنظيم مشر يم. اعلان کوم چې د کمال شاه کوفري او ظالم دولت ړنګ شو. پس له دې به د دين احکام ټکي په ټکي پلې کېږي. تاسې ټولو ته دې موبارک وي.

ميوند له ډېرې خوشحالۍ په پښو نېغ ودرېد. مخ يې آسمان ته کړ. منګولې يې په ښويه وېښتو کش کړې. د زړه له تله يې وخندل. شاهزادګۍ يې سترګو ته ودرېدله «ښه! ځکه زيارت ته رانغله» په کونجو نصواري جامو کې تېز ووت.

لکه هغه چې د باندې ولاړه وي. دی به ورته ووايي چې په ما دې کبر کاوه. خدای داسې ووهلې. خلک د مقدسپالو سيل ته په سرک ولاړ وو. لاهم د ښار په شنډو کې ډزې روانې وې. ده له چنګ پزي ډنګر ځوان شخه وپوښتل:

– انډيواله! دا غږونه نو د شه شي دي؟

هغه په غټه ګوته پزه بره ټېل وهله. ويې ويل:

– نه پوهېږم. وايي د کومو سمڅو نه چې پخوا مقدسپال ډزېدل، اوس پکې مخالفين دي.

د ميوند سترګې په چورت کې تنګې شوې «دا څنګه؟» د مقدسپالو ډک موټر راغی. د خپل رهبر غوندې يې تورې جامې او سپين پکولونه وو. خړ بيرغ يې په ميوند ښه لګېده. هغوئ په لوډسپيکر کې نارې کړې:

– قدرمنو ښاريانو! هيله ده چې په خپلو کورو کې کېنئ! قدرمنو ښاريانو! هيله ده چې...

ميوند کورته روان شو. په زړه کې يې وويل «اخ چې مور مې د پاچايۍ چپه کېدل ليدلي وای» البم يې راواخېست.

سترګې يې د ماشومتوب پر عکس تم شوې. مور او پلار يې دواړه زامن په منګولو کې جګ نيولي وو. خندل يې.

ميوند د البم پاڼې ورو ورو اړولې. دی هم ورسره غټېده. د خويندو او ناسکه ورونو عکسونه يې تېر کړل. د خپلې ځوانۍ تصوير ته ځير شو. مور يې سر دده په اوږه ايښی و. سترګې يې ډکې شوې. البوم يې بند کړ. په خيال کې يې د مقدسپالو له خوا د شاهزادګۍ د نيولو صحنې وګرځېدلې. وبنګېد «چې مړه به وي که ژوندۍ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا يې دکان خلاص کړ. تلوسه يې وه چې له مشتريانو څخه د شاهزادګۍ په باب واوري. پر سرک خلک لږ ګرځېدل. ده د هر لاروي حرکات څارل. هغوئ په چورتونو کې ډوب ښکارېدل. دا وخت ببر سرى ځوان راغى. ويې ويل:

– خليفه! سر مې زر جوړ که! اله زر کوه!

ميوند په آرامه پيشبند د هغه په اوږو او ټټر خور کړ. ويې پوښتل:

– حلوا خلاصېږي؟

ځوان دده د توقع خلاف لاجدي شو. مخ يې ورتاو کړ:

– ته نه يې خبر؟

ده سر وښنده. بياتي او بږمنځ يې راواخېستل. ځوان ببرته سم کېناست. په هنداره کې يې ميوند ته وکتل:

– بده ورځ ده خليفه. هر چېرته قومي مشران ځوړند دي. دولت پې ليکلي «څوک چې کافرو مخالفينو ته جاسوسي کوي دغه به يې سزا وي» او مخالفينو ليکلي «څوک چې کافر دولت ته جاسوسي کوي دغه به يې سزا وي»

– منې عجيبه ده. په دا يوه شپه کې؟

ځوان سر وخوځاوه:

– زر کوه! که وېښتان مې په سترګو نه راتله قرار کور کې کېناستمه.

دده سر لا جوړ نه و چې بل ځوان راغى. تحصيل يافته ښکارېده. ويل مقدسپالو پخواني کتابونه وسوزول. دريم سړي ليدلي وو چې مقدسپال له لارې پردې ښځه په زوره بيايي. ميوند د کمال شاه د کورنۍ پوښتنه وکړه. هغوئ نه پوهېدل چې مړه دي که ژوندي. دده په فکر کې ستړملا وګرځېد. هغه د کمال شاه نژدې دوست و. دکان يې وتاړه. د کباب لپاره يې غوښه واخېستله. ماما او شېوه ګل يې له بچيانو سره او سرتاجه يې له اشرف سره مېلمانه کړل. د هغوئ د کمک د قدردانۍ تر څنګ يې د شاهزادګۍ خبر هم اخېست. د کبابو سيخان يې په حويلۍ کې پر منقل اړول راړول. ماما، اشرف او شېوه ګل په تلوسه بويونه کشول. ډله ډله ماشومانو هرې خواته منډې وهلې. سرتاجه ګرځېد له چې د ناکارې ترکارۍ لپاره د خزلو تيم ومومي. ميوند ترې کڅوړه واخېستله. غلي يې د شاهزادګۍ په اړه وپوښتل. هغې وويل چې د پاچا د کورنۍ هېڅ پته نه شته. د پلار يې هم سودا ده. د ميوند اندېښنه لا زياته شوه «چې قمراقبال بيولې نه وي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار يې دکان نوی خلاص کړی و. دوه د آسماني جامو غوټ غوټ کسان ننوتل. ميوند منتظر شو چې سر جوړولو ته کېني. خو ګرد مخي د جنايي پوليسو کارت وښود. اوږد مخي امر وکړ چې ورسره لاړ شي. دی حيران شو:

- ما څه کړي؟

اوږد مخي دروازې ته لاس ونيو. سر يې وخوځاوه:

- الته به خبر شې.

ده په زړه کې ګنګل ځيرل چې خبره څه ده؟«منې د پاچا ناييتوب بېرته راکوي. ای چې مړ مې نه کې. نه ولې؟ زه خو يې دوښمن نه يم» د ماڼۍ بې فرشه او بې چوکۍ کوټې ته يې ننويست. لاسونه يې شاته ورو تړل. پوه شو چې د خير خبره خو والله که وي. مګر ولې؟ ګناه يې څه ده؟ لږه شېبه پس يې قمر اقبال مخ ته ودرېد. تر پخوا زيات تر او تازه ښکارېده. دده خوله او سترګې وازې شوې. له هغه سره بل ځوان هم و. هماغسې قد، هماغسې ستايل. خو په جدي مخ کې يې د ممپلي په شان د دوو مورو پزه ډېره وړه وه. قمر اقبال د تېرې پزې څوکه وګروله. ويې ويل:

- جاوېد اقبال لالا! اغه ډم دادی.

مشر ورور يې ده ته ځير شو. ميوند له اوله پوهېده چې مقدسپال له امروتين ستوري ښځه تمويلېږي. خو د دومره نژدېوالي اټکل يې نه کاوه. جاوېد اقبال په ميوند راچنګ شو. ويې پوښتل:

- تاسې دا ويلی شئ چې د کمال شاه د موقعيت په باب معلومات مو په کومه کچه دي؟

د ميوند په مغزو کې کړنګ شو «ښه ښه، منې چې شازادګۍ تې ورکه ده» بې واکه يې موسکا په څېره کې وځغلېدله. خوشحاله و چې خزانه بچه شوې ده. ويې ويل:

- ابخ مالومات نلرم.

جاوېد اقبال لږ شاته شو. شونډې يې ورپېدلې:

- موږ هيله لرو چې تاسې خپل ناوړه وضعيت ته په کتو صادقانه همکاري وکړئ.

قمر اقبال مخ ته شو:

- لالا! دا ډم دی. ستا د سياسي مذاکراتو په ژبه نه پوهېږي. ماته ايجازه ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر سر نازک وخوځاوه. قمر اقبال په مېز باندې تېمې کېکاږله. د مقدسپالو عسکر لښتې راوړې. میوند د هغه په سترګو کې د وطندار په صفت د خواخوږۍ نښې لټولې. ویې نه موندلې. عسکر ووت. قمر اقبال د مېز له سره یوه لښته واخېستله. میوند ته یې څو ځله په شا شړک ورکړ. ویې پوښتل:

– وایه! شازادګۍ چېرته ده؟

د میوند شا بې اندازه سوزېدله. زګېروي یې کول. ویې ویل:

– منې تاته خو مالومه ده چې زه دلته نه وم.

قمر اقبال غاښونه وچیچل. په لازیات زور یې وارونه وکړل. لښتې یوه په بلې پسې ماتېدلې. میوند له درده چیغې وهلې. لښتې ختمې شوې. د لغتو او سپېړو وار شو. جاوېد اقبال له دوو تنو سره آرام ولاړو. لکه په تلوېزون کې چې علمي بحث ګوري. د میوند له پزې او خولې وینې تللې. له هر وار سره یې اخ او اوخ کاوه. خو اوښکې یې نه وې.

قمر اقبال ستومانه شو. میوند یې له ستوني ونیو. غاښونه یې وچیچل:

– ای ای ډمه! ما درته ویلي وو چې وژنم دې.

د میوند سا بنده شوه. ځان یې وښوراوه. لینګتې یې ووهلې. خو قمر اقبال لاس نه سستاوه. ګردمخي له کړکۍ څخه وکتل. د امروتین په ژبه یې څه وویل. قمر اقبال د میوند ستونی خوشې کړ. دی وټوخېد. په ټول زور یې سا اخېستله. دواړه ورونه کړکۍ ته ودرېدل. لاندې ستر ملا له موټره کېوت. د ماڼۍ د دروازې په لور په زینه وخوت. دوه باغوانان په منډه راغلل. د هغه په موټر یې لاس ولګاوه. په شونډو او تندي یې وسولاوه. قمر اقبال میوند ته مخ کړ:

– ستر ملا خبر دی چې ته دلته یې؟

د میوند لا هم سا سوزېدله. په دروغو یې «هو» کړ. دواړه ورونه ووتل. میوند فکر کاوه چې سرتاجه خبره شوې او پلار یې رالېږلی دی. ستر ملا د پاچا د سکرتریت تر لوی سالون تېر شو. په زینتي دروازې ننوت. الله یار شاه له خپل وړوکي بدن او شناوۍ بږیرې سره د طلایي مېز شاته ناست و. اره ډوله تاج یې پر ګنجي سر لکه د کلا برج ښکارېده. هغه د اصولو خلاف پا نه څېد. ده ته یې مخامخ چوکۍ وښودله. ده ته تندی تریو شو. کېنناست. ویې ویل:

– ما غوښتل تاسې خبر کم چې د الله په بنده ګانو بده ورځ ده. بې ګونا وژل کېږي. دا ناروا وې د زغملو ندي.

قمر اقبال او جاوېد اقبال د دروازې له درز څخه کتل. د مقدسپالو پاچا له نري غږ سره خبرې کشولې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تاسې اوس ام بدل شوي نه يئ؟

د سترملا تندی راټول شو. د هغه په خبره يې چورت واهه. الله يار شاه وروځې بره کش کړې:

- اوس ام په خپل خره سپاره يئ؟

دده ښی سترګه وريږېده. غټه ږيره يې وخوځېدله:

- صاحبه مهربانه! تاسې د خپلو خبرو طرز بدل کئ! زه صلاحيت لرم چې له پاچايۍ مو لرې کم.

الله يار شاه کټ کټ وخندل:

- خو تاسې په اغه وضعيت کې نه يئ. کوم سترملا چې محکمه کې دوسيه ولري پاچا نشي لرې کولی.

دده سترګې ټېغې ټېغې راووتلې. الله يار شاه په آرامه سر وخوځاوه:

- ته د اوله د کمال شاه په طرف وې.

د سترملا رنګ سور واوښت. موسکی شو:

- زه د دين خدمت کوم. په دې کار نلرم چې څوک پاچا دی. نو د چا خبره چې غل نه يې د پاچا نه مه وېرېږه.

الله يار شاه غبږ کړ:

- خو ته ووېرېږه!

سترملا غلی شو. يوه شېبه يې پاچا ته کتل. شا يې واړوله. خدای پاماني يې ونه کړه. قمر اقبال او ورور يې بېرته د ميوند څنګ ته راغلل. دا ځل يې فلزي ميله راوړې وه. په ملا يې شړک ورکړ. د ميوند چيغه وختله. هغه پوه شو چې د سترملا راتګ دده لپاره نه و. ژر يې د سر اشاره وکړه چې وايم. قمر اقبال وربانديې راکوږ شو. ميوند وويل:

- ما په خدای که ليدلي وي...

قمر اقبال بيا غاښونه وچيچل. ميوند ژر غبرګه کړه:

- خو زه اوس پوه شوم چې په کومه وتي دي.

قمر اقبال په قهر د ميلې بل شړک ورکړ. ورسره يې چيغه کړه:

- خو وايه کنه يارو! څه ته ګورې؟

ميوند له درده چنګ شو. زګېروی يې وکړ. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دلته پټ تونل دی.

قمراقبال اشاره وکړه چې مخته شه! د میوند بدن درد او سوی کاوه. پښو یې زور نه اخیست. د مخ وینې یې په تشناب کې پاکې کړې. اول منزل ته کېوت. په تنګ دهلېز کې تاو شو. تر زینې لاندې یې یو ټکی کېکاږه. کړس شو. د دېوال تخته یې په ټول زور ټېل وهله. لکه درنده دروازه له غنګس سره خلاصه شوه. په تنګه زینه تاکاوی ته کېوت. په تختو پوښل شوې وړه کوټه وه. وړاندې لاړ. له دېواله شکېدلې تختې یې تر پښو لاندې وکړپېدلې. نیمکښه فلزي دروازه یې ترپایه خلاصه کړه. تونل ښکاره شو. دننه رڼا وه. قمر اقبال خپلو کسانو ته اشاره وکړه. دواړه تونل ته ننوتل. شېبه پس ببرته راغلل. په امروتینې ژبه یې څه وویل. میوند غږ کړ:

– ما خوشې که! منې زه یې پیدا کوم.

قمر اقبال له ورور سره تر مشورې وروسته میوند له غوږه ونیو:

– پیدا کوې به یې! که دې لړوراني وکه، اغه دیقه به بلې دونیا کې یې.

میوند د غوږ له درده غاړه جګه نیولې وه. ماسپښین کورته راغی. هنداري ته یې کمیس وویست. ټول بدن یې تغمې تغمې و. لکه لټ سړي چې رسامي کړې وي. د درد ګولۍ یې وخوړه، سملاست.

سبا په بازارکې زیاتره دکانونه خلاص او د خلکو شورو. خو میوند پکې د خپل زړه درزا سمه اورېدله. هرې خواته یې په شاهزادګۍ پسې کتل. د هرچا خبرو ته یې غوږ اېښود. د چایخانې پر تخت پینځه کسه ناست وو. د غټې شملې سړي له جګ غږېدو سره لاسونه واړول. میوند پښه ونیوله. د سړي پام شو. خبرو ته یې په لا جګ غږ دوام ورکړ:

– لالا دې جارشم! ناریالین کې اینسانیت دی هو. څوک په چا کار نلري نه. دلته خو کوردرته ادې و ابا بلا شي، بهر پردي. دا خو څه، خپلوي بل غم دی. اله د ماما زوی پیدا شوی. اله کاکا مریض دی. که لاړ نشې خفه کېږي. خپل کار دې پاتې وي. نورو ته منډې وهه! ښه دا وطن به څنګه جوړ شي؟

هغه سترګه ووهله:

– الته بې غمه چکرې دې! نه ادې و ابا شته، نه ماما و کاکا.

له لېرې د ډزو غږ اورېدل کېده. د تورکي ځوان خوله د شمله ور کیسو ته وازه وه. ویې پوښتل:

– امرصیب! همکاران دې هرکله یادوي. وایې امر صیب الته څه کار کوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– لالا دې جارشم! وایه پاچا دی پاچا، هو. که کار کوم که نه کندو نه تشېږي.

ملګرو یې کټ کټ وخندل. ده ادامه ورکړه:

– الته د لاس کار نشته نه. ماشینونه دي. جامې نه خیرنېږي. او کارونه ډېېر دي. دولت درته زاری کوي. مو ړتهول وظیفې لرو. یو بل ایله د شپې وینو.

پوخ سری په سړمو کې وپشېد. ویې ویل:

– نو تا خو دلته خور وو ژله چې ولې یوازې دو کان ته تلې وې. الته دې ښځه او لوڼې تر بېګا خوشې کړې دي.

د شمله ور امر صاحب په څېره کې ناراحتي وبرېښېده. میوند ته یې د سترګو تر کونجو وکتل. سر یې ښغ کړ:

– داح! لالا دې هرچېرته غیرتي دی هو. اول مې ځای وکوت. زیاتره ښځې وې. بیا مې د کار ایجازه ورکړه.

میوند ته یې خبرې جالبې نه وې. ترې وخوځېد. د ډزو غږ ته یې پام شو. چورت یوړ «کمال شاه به د مخالفینو مشر نه وي؟ هو کنه. د مقدسپالو دښمن به نو څوک وي؟» لاره یې بدله کړه. د نایي دکان ته ننوت. د ماشوم نیم سر ماشین شوی او نیم ببرو. وچ هډور نایي په موبایل کې نصیحتونه کول. ده ته یې لاس اوږد کړ. میوند وویل:

– ای سلطانه! آفرین ولا! د دې الک وېښتان دې څنګه ښه په نوي سټایل جوړ کړي. رخصت یې که نو!

هلک کلک مخالفت وکړ. دوئ پخ وهل. میوند د سلطان په غوږ کې وپسېد:

– ماویلې په مخالفینو کې اشنا نلرې؟ یو کار مې دی. منې ډېر ضرور دی.

سلطان بیا موبایل سترګو ته جګ کړ. ویې ویل:

– خیر دې وي، ته و درې د مسلم پاچا نه پوښتنه وکمه.

ماشوم سوړ اسویلی وکړ. ټلېفون رخ شو. د تورکي مسلم پاچا په ښی لاس کې بیاتي وه. په لوړ غږ یې خبرې کولې:

– ولې نه. رازق دی کنه. سرونه یې جوړوي.

– ښه؟ بلا دی بلا. د دوئ سره یې ام تار ځغلولی؟ نوې شمېره یې نه لرې؟ پخوانی کار نه کوي.

– زه یې پیدا کوم، بېرته زنګ وهمه.

– خیر دې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټلیفون بند شو. میوند کړکۍ ته ودرېد. دباندې پلې کسان د نورو موټرو مخ ته زړور تېرېدل. مګر له مقدسپالو وېرېدل. دده شنې سترګې په یو سړي ولګېدې. شا یې وه. سرې بخنې جامې او پیک داره خوله یې لرله. موچې یې بوټان رنګول. آشنا برېښېده. سلطان د ماشوم کار خلاص کړ. دده څنګ ته راغی. په اوږه یې لاس کېښود:

– انډیواله! نور څنګه یې؟

– منې لکه لس موټره چې راباندې تېر شوي وي.

– پوهېږم. د مور مرګ سخت دی.

میوند یې سترګو ته کتل. د وهل خوړلو یې ونه ویل. بل مشتري دکان ته ننوت. سمدلاسه په چوکۍ کېناست. په هنداره کې یې په پیت پېکي او لکۍ دارو برېتونو لاس کش کړ. غږ یې کړ:

– خلیفه! راځه کنه مړه!

سلطان د هغه په وېښتانو ږمنځ ووهله. ویې پوښتل:

– مامور صیب! نن دې مېله کړې. وظیفې ته نه یې تلی؟

مامور کټ کټ وخندل. سر یې وښوراوه. لکه کومه په زړه پورې صحنه چې یې لیدلې وي. ویې ویل:

– تلی ومه. کار نه و. یو رئیس یې رالېږلی. له خندا یې ووژلو.

– خیر دې وي، ولې؟

– سم سوړ دی. مکتوب ته مرتوب وایي، مکتب ته مرتب.

هغه له خندا چپه چپه واوښت. سلطان یې د وېښتانو کمول پیل کړل. زنګ راغی. مسلم پاچا و. میوند ترې د رازق شمېره واخېستله، ووت. له کور څخه یې زنګ وواهه. تر روغبړ وروسته یې وپوښتل:

– ما ویلې دا د مخالفینو مشر به کمال شاه وي. کنه؟

له هغې خوا د چاغ رازق نری غږ راغی:

– نه نه، شیخ کلام نومېږي ورور. پخوا مقدسپالو کې و. چې اغوئ کامیابه شوه، ده تې لاره بېله کړه. په چوکۍ به سره وران شوي وي نو. ای! ته خو مانیۍ کې وې. تا ته مالومېږي. دا څه روان دي ورور؟

– منې زه ام نه پوهېږم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند په دغو خبرو چورت نه واهه. یوه شیبه یې هم د مور بې روحه څېره نه هېرېدله. بیا و ریاد شول چې شاهزادګۍ هغه د خلکو په مخ کې رټې. ساه اخیستل یې تېزا و بدن یې تود شو. لکه نغري ته چې یې نیولی وي. په ښویه وېښتانو یې لاس د څټ زخم ته تېر کړ. غاښونه یې و چیچل «تاته به زه اصیل او کم اصل وښیم» خو شاهزادګۍ چېرته ده؟ ډېر چورت و هلو سر بداله کړی و. بالاخره هاغه ورځ وریاده شوه چې دواړه د ښار په چکروتي وو. هغې درې پټ ځایونه وښودل. کمال شاه د مبادا لپاره جوړ کړي وو. دده سترګې تېرې شوې. سمدلاسه له کوره ووت. پر سرک خلک جنګ ته راغونډ وو. ځلورو ځوانانو خپل پیت څټې تربور واهه. ویل زموږ درمند یې سوزولی دی. هغه هم کم نه و. په یوازې ځان یې حملې کولې. خلکو بېل کړل. خو پیت څټې نه تینګېده. میوند ترې روان شو. له لېرې یې د سور بخنو جامو سړی بیا ولید. د ونې لاندې له غوټ کس سره ولاړ و. دده په لیدو دواړه تازه شول. دا ځل یې وپېژندل. د قمر اقبال کسان وو. دی ټکسي ته وخوت. تر شاتنۍ ښیښې یې وکتل. هغوئ هم موټر ته ننوتل. ده ټکسیوان ته پیسې ونیولې:

– هه، دا واخله! هرچېرې چې مې وویلې کېو ځمه تېز به درېږې. او تېز به حرکت کوې!

پیسې ډېرې وې. ټکسیوان په جېب ومنډلې. د پیشو غوندې په ګرد مخ کې وړه پزه او وړه خوله یې وخوځېدله:

– خیریت خو دی کنه؟

– منې دوه څارګر راپسې دي.

د ټکسیوان په څېره کې وارخطایي وبرېښېده. میوند سترګې برګې کړې:

– څه کنه! مرګ غواړې؟

ټکسي تېزه روانه شوه. میوند تر شاتنۍ ښیښې کتل. په یو ځای کې د څارګرو مخه بل موټر بنده کړه. ده ټکسیوان ته د برقي سامان د مغازې د کونج سرک وښود. هغه تېز شترنګ وڅرخاوه. ده غږ کړ:

– ودروه!

د بریکونو چیوس شو. میوند د برګرو د غرفې شاته ودرېد. څارګر تېر شول. دی بلې ټکسي ته وخوت. د کمال شاه هاغه پټنځي ته لاړ چې تر نورو نژدې و. د شاهزادګۍ خبره وریاده شوه «ددغه لوی مارکېټ لاندې تاکاوي ده. یوازې زموږ کورنۍ خبره ده» دی د مارکېټ شاوخوا وګرځېد. په پای کې ننوت. د کوړۍ وېښتانو ځوان څخه یې وپوښتل:

– دلته تاکاوی نشته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک په شک وکتل:

– څه یې کوې؟

– منې په کرایه یې نیسم.

ځوان تازه شو:

– شته، شته. ته و درېږه مشر ته غږ کمه.

شېبه پس پوخ سړی راغی. سپین پیکي ته یې ځنډ ورکړ. د تلوېزیون پېټیو ته یې ګوته ونیوله:

– ددې شاته د تاکاوې زینه ده.

هغه په خپلو کسانو امر وکړ چې د زینې سر تش کړي. دواړه لاندې کېوتل. لوی ځای و. د مارکېټ مال یوازې وړه څنډه نیولې وه. مشر تشریحات ورکول. خو میوند هرې خواته سترګې ګرځولې. هلته نه کوټه وه، نه دبلې تاکاوې نښه.

کانکرېټي دېوالونه یې په سوک ووهل چې شا یې تشه ده که نه. مشر موسکی شو:

– غم مکوه! پاخه دي.

دواړو کټ کټ وخندل. پاس وختل. له مارکېټ څخه ووتل. هاغې دروازې ته ورغلل چې تاکاوې ته مخامخ جوړه شوې وه. مشر سپین پیکي ته ځنډ ورکړ. په دروازه یې لاس کېښود:

– داده! لاره به درته تشه کو. مال پې وړه راوړه! د ساتلو نه یې ام خلاص یې! چوکیدار تیار شته.

میوند وپوښتل:

– تاکاوې خو دوه دروازې لري کنه؟ ما شاته کوڅې کې امداسې بله ولیدله.

د مشر وروځې بره کش شوې. ویې ویل:

– پام پام! د مارکېټ اول اینجینر ام خبر نه و چې الته خطرناکه پېریان دي. بې غمه یې دروازه جوړه کړه. خو پېریانو د ټولو کارګرو سره وواږه. بل اینجینر چې راغی د دروازې شاته یې دېوال وواهه. لاره بنده شوه. که دې پام شوی وي اغې کوڅې ته نه چا دروازه وېستلې، نه کړکۍ.

میوند چورتي شو «اغه تاکاوې نو چېرته ده چې شازادګۍ ویل؟» په ښویه وښتانو یې لاس د څټ زخم ته تېر کړ. د مارکېټ د مشر غږ یې پام واړاوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وېرېږه مه! دا پيريان د کوڅې نه بهر په چا کار نلري.

ميوند سر وخوځاوه. د تګ په مهال يې وويل:

– منې زما خو تاکاوې خوښه شوه. خپلو شريکانو سره به مشوره وکم.

مشرورپسې غږ کړ:

– په کريه کې درسره نوره ام ګوزاره کوو.

ميوند د تمځي په اوږدې چوکۍ ناست و. چورت يې واهه «بله چاره نشته. توکل په خدای! شاتنۍ دروازه ګورم» څنګ ته عينکي سپينږيري د کتاب سريزه لوستله. ده په ټکسي پسې سترګې ګرځولې. هاغه پيت ځتی ځوان يې وليد چې مخکې تربورانو د درمند په سوزلو ملامتوه. دوه نري ځوانان ورته برګ برګ کېدل. پيت څتی تر دواړو غټ او غبرګ و. يوتن په غاړه کې نېخسکي ورکړل. پيت څتی وچونګېد:

– قصدن خو دې په پښه نه يمه ختلی. پام مې نه و.

شاته شاته روان و چې ځان وباسي. ميوند له پخ وهلو سره وبنګېد «توبه» څنګ ته سپينږيري سترګې له کتابه جګې کړې. ده ته ځير شو. ميوند پيت څتي ته ګوته ونيوله:

– يره تره دا الک ندی، مخکې يې په څلورو تربورانو حملې کولې. هر يو لکه ديو. دلته له دغو چينچيلغيانو وېرېږي.

سپينږيري د عينکو له پاسه پيت څتي ته وکتل. سر يې وځنډه:

– زموږ بدبختي امدا ده ځوانه. خپلو ته زمريان يو، پردو ته پسونه. نور خلک برعکس وي.

ميوند ورغی. پيت څتی يې د هلکانو له شره وژغوره. شېبه پس يې د وچ هډور سلطان په مرسته يو غل پيدا کړ. لنډکی ځوان و. له غټې ږيرې او سپين پټکي سره پوخ مولوي ښکارېده. ميوند پيسې ووېستلې چې کيلياني ورڅخه امانت واخلي. غل موسکی شو. وپسېد:

– ای اندېيو اله! که ښه شوره وي ما ام بوځه!

ميوند د خندا په دود په پزه کې وپشېد. ويې ويل:

– منې زما بل کار دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غل سر وښنده چې ګواکې باور يې نه شي. د ماسټر کيلي په نامه د مختلفو اندازو درې کيليانې يې ورکړې. ويې ويل چې هره يوه د خپلې اندازې په قلف ننباسې په خپله ځان عياروي. سلطان غږ کړ:

– خير دې وي.

غل د ميوند لاس ونيو:

– اى! مکوه ګوره! زه دې په کار يږمه.

ده کړې وکتلې. ترې روان شو.

ماښام په سرک يو نيم موټر تېرېده. ميوند ښادر په سر کړ. د مارکېټ د شا تنګې کوڅې ته ننوت. دوه موټرسايکل سپرو وليد. بريک ته يې پښه واچوله. غلي غلي کوڅې ته نژدې کېدل. شمال چيوه هار کاوه. د ميوند زړه له ډاره درزېده. سترګې يې بې واره تاوېدلې. په احتياط يې قدم اخيست. په لړزېدونکو لاسو يې ماسټر کيلي په قلف ننباسله. کړس خلاص شو. دننه لويه زينه وه. په زړه کې يې وويل «هه، منې په پېريانو خلک وېروي. اينجينر او کارګر د راز ساتلو قرباني شوي دي» موټرسايکل سپرو کوڅې ته وکتل. تشه وه. شاته يې منډه واخېستله:

– په ذالجلال چې امدا پيرى و.

ميوند په تاکاوي کې وګرځېد. هر ډول سهولتونه يې لرل. د ناستې او ملاستې کوټې، تشناب، پخلنځى، لوښي، د خوړو ذخيره. خو ښوک نه و. په سالون کې يې اوږده پلنه ولګېدله. هغه له چته ځړېده. په خوله کې يې ګرده ښېښه وه. پوه شو چې د ښار دوربين دى. سترګه يې ور برابره کړه. تشه کوڅه يې وليدله. شمال پکې کاغذ ځغلاوه. له تاکاوي ښخه بېرته ووت. نيت يې وکړ چې کيليانې د څه وخت لپاره وساتي، څو دوه نور پټنځي هم وګوري.

په سبا يې دکان خلاص کړ. دباندې د قمر اقبال د خاصو کسانو موټر ودرېد. ده ته يې تروې تروې وکتلې. پروني په قهر وو. ميوند ته خندا ورغله. د لويې هنداري دپاسه په دېوال کې تلوېزون لګېدلى و. ده په رېموټ چالان کړ. هلته ملاصاحب په ترنم کې وويل:

– چې الله ورله په قار شي نو موبايل ښځې له ورکي اينټرنېټ پکې چالان کې عياشيو باندې يې سر کي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونو! دا نېټ چې ورله وايي، دا دسې شی دی چې ايکي يو هدف لري. فساد خورول. خلک د الله د لارې اړول. بله داچې فساد د ښځو د آزادۍ نه پيدا کېږي. شوکر دلته ښځې نه موبايل لري، نه آزادي. دا په اصل کې د يو مسلمان کومک دی د خپلو تورسرو سره. ځکه چې د اغوئ د اخبرت ګټه پکې ده.

د ملا د خبرو په منځ کې ويا ند دمه واخېستله. په دمه کې دولت له خلکو څخه د کمال شاه د کورنۍ په پيدا کولو کې مرسته غوښتله. هاغه چاته يې د سختې سزا ګوابن کاوه چې په پټېدو کې ورسره مرسته وکړي. ميوند له سوړ اسويلي سره تلوېزون بند کړ. سترګې يې تر سرک هاخوا د دويم منزل په کړکۍ کې په سپينې تختې ولګېدلې. ښه ځير شو. د هلک په لاس کې کاغذ و. د ټلېفون شمېره پکې غټه ښکارېدله. مخامخ نجلۍ په کتابچه کې وليکله. ژر پناه شوه.

ميوند موسکی شو. شاهزادګۍ يې سترګو ته ودرېدله. نوکره به يې بازار ته ولېږله. خپله به يې له کورني ټليفون څخه ده ته زنګ وواهه. په ساعتونو به غږېدله. دواړه د يو بل په مجلس نه مړېدل. کله به چې نوکرې دروازه وټکوله هغې به وويل «غمازه راغله. د خدای پامان» پخوانيو يادونو يې سينه توده کړه. د دورازې ګړز شو. د ميوند زړه وربېږدېد. دا شېوه ګل دکان ته راغی. له خندا شين و. ميوند يې په غېږ کې کلک ونيو. ويې ويل:

– ای خانه! ستا د خوښې شی مې راوړي.

هغه وړوکی کارتن له کڅوړې وويست. پر تکو سرو توتانو د کنګل ټوټې پرتې وې. ميوند له خندا شين شو:

– واه واه! د کومه دې کړل؟

– د همکار د باغ دي. ښه ډېر مې بچيو ته امراوړل. خوره! چې تاوده شي خوند يې ځي.

ميوند څو توتان خولې ته واچول. دومره تازه او خواږه وو چې په موټې يې خوړل پيل کړل. شېوه ګل کټ کټ وخندل:

– پام کوه! په ستوني کې دې بند نشي.

ميوند په يوه شېبه کې کارتن تش کړ. شېوه ګل د شړومبو بوتل وويست:

– دا هم امغسې يخې دي.

دده سترګې بيا له خوشحالۍ وازې شوې. بوتل يې پر سر واړاوه. په پای کې يې وويل:

– منې په دا ټول کال امدا په خوراک ايساب که.

– د چا سره يې چې خواريې؟ ای خانه! خوشاله شوم چې کار دې پيل که! مقدسپال خو دې نه ځوروي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند نه غوښتل چې هغه په خپلو لانجو کې ښکېل کړي. سر يې وښنده:

– ماسره څه کار لري؟ زه خو د کمال شاه دوښمن يم.

– ځه امدا به دې په خير وه. رښتيا، سرتاجې درته ويلي چې کمال شاه چېرته دی؟

– نه. اغه څه خبره ده؟

– پرون مې وليد له. ماته شک پيدا شو.

د ميوند سږي تنګ او د سا اخېستل سخت شول. شپوه ګل چې ووت، ده سمدلاسه زنګ وواهه. ويې پوښتل:

– اشرفه روکی! سرتاجه خو رشته؟

– نه، څه دې ويل؟

– لږ کار مې ورسره دی. ښه ځه، ما ويلې د کمال شاه نه به خبر نلرئ؟

– دغه حال دی. ته وايې زموږ پلار بلې دونيا ته ام ټلېفون کولی شي؟

هغه کړس کړس وخندل. خو د ميوند د مخ يو رګ هم ونه خوځېد. بيا يې وپوښتل:

– سرتاجه چېرته ده؟

– نه پوهېږم، نه وايي. ګوره کنه! او ته په قارېږې چې څه ورته مه وايه!

– ښه ځه، چې راغله ماته دې زنګ ووهي!

دا مهال سرتاجه په موټر کې وه. سترګې يې بې واره تاوېدلې. نرۍ پزه يې په ګوتو کېکاږله. موټروان ته يې کړ:

– امدلته ودروه! خدای شته زه لږ ځنډ کومه.

هغه د مستري خانو مخ ته روانه وه. د باغ د لوی او جګ دېوال تر څنګ په فرعي سرک تاوه شوه. سمدلاسه يې مخې ته

د زړو او خيرنو جامو ماشوم ودرېد. لاس يې د سوال لپاره اوږد کړ. وپسېد:

– تروري! پټ پوليس دي.

سرتاجه لا وارخطا شوه. د باغ د دروازې په سر زړې لوحې ته يې وکتل «شيشکباغ». ويې پوښتل:

– دننه شيشکباغ کې؟

– نه، دغه ګوره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی د باغ په کونج کې سګرېټ څکول. داسې يې ښودله چې چا ته منتظر دی. د دوئ خوا ته ځير شو. سر تاجې ژر حرکت وکړ. د هغه تر څنګ تېره شوه. د عمومي سرک په غاړه په پلې لار روانه وه. د باغ د دېوال په پای کې بل تن شا لګولې وه. په موبايل کې يې کوم شی لټوه. دريم تن وړاندې د لوی پله کټارې ته تکيه کړې وه. د سر تاجې ټول بدن رېږدېده. نری پزه يې د حجاب د پاسه په ګوتو کېکاږله. په خپل بکس کې يې خوشې خوشې لاس وواهه. يو دم بېرته وګرځېدله، چې ګواکې کوم شی رانه پاتې دی. کله چې سوالګر ما شوم بيا لاس اوږد کړ، هغې پيسې ورکړې. د منني په دود يې غټې اوږدې سترګې کېکاږلې.

دا ورځ هم ميوند په دکان کې تر غرمې کار وکړ. وروسته يې ماسټر کيليانې واخېستلې، ووت. دا ځل د ښارګرو د تېر اېستلو لپاره بس ته وخوت. د هغوئ موټر ورپسې شو. ميوند په تمځي کې کېوت. يو دم په تنګه کوڅه وتښتېد. شېبه پس دوه منزله ودانۍ ته ودرېد. په سر يې غټ لېکل شوي وو «شاهي مکتب» جګ دېوال ترې راڅرخېد. ګرد چاپېر يې کوڅه وه. کورونه، زيارت او مارکېټ يې له مکتب څخه بېلول. دی په کوڅه کې تاو شو. مکتب ته نه بله دروازه وه، نه کړکۍ. د نلونو د چک کولو په پلمه ورننوت. بوډا چپړاسي ورسره و. مګر د پټ ځای نښه يې ونه موندله. په مارکېټ او زيارت کې هم وګرځېد. مازيګر شو. له ځان سره يې وويل «ددې مکتب لاندې خو دی. خو لاره يې چېرته ده؟ څه، د شپې به مکتب ښه وګورم» سترې ستومانه د زيارت په وړوکي انګړ کې کېناست. يو تن له ښځې سره مقبرې ته ننوت. په کاغذ کې پېچلي خواړه يې په تاقچه کې کېښودل. شېبه پس بېرته ووت. ميوند سر ځوړند ونيو چې ښځې ته ونه ګوري. سړي غږ کړ:

– ای!

ميوند په زړه کې وويل «څه بې ادبه دی. ای څه مانا؟ نه ای وروره، نه ای ځوانه» سر يې جګ کړ. سړي وپوښتل:

– ته دلته څه کوې؟

ده بيا له ځان سره وويل «پردي ته سړی تاسې وايي. چې کېني ځان ورته اصيل ښکاري نور کم اصل. خبرو ته يې ګوره!» ځواب يې ورکړ:

– زيارت ته راغلی يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اغه ډوډۍ ونه خورې! ملنګ کرۍ ورځ پټ وي. د شپې پيدا شي. ډوډۍ وخوري. زيارت پاک کي. بېرته پټ شي. که څوک دلته وي اغه نه راوځي. او سړی د خدای په لوی عذاب اخته کېږي.

ميوند ته د پيريانو د کوڅې دروغ وریاد شول «لکه چې خبره په امدغه زيارت کې ده» سر يې وخوځاوه:

– سمه ده ښاغليه. نه يې خورم.

هغوئ لاړل. ده ورپسې دروازه بنده کړه. زيارت يې کونج په کونج وکوت. په پای کې يې قبر ته پام شو. تر معمولي اندازې اوږد او سورور برېښېده. شين بخملي ټوکر يې ورڅخه کش کړ. قبر د لرګي پوښ درلود. ده يې د جګولو کوشش وکړ. کلک و. په منځه ملا کې يې په لنډه درز درلود. چپوراست پکې ښکارېده. د قبر شاوخوا يې ولټوله. د قلف په شان سوری يې وموند. کيلي يې ننوېستله. له کړس سره لرګين پوښ يوه ګوته پورته شو. ده پوره جګ کړ. د ننه زينه وه. ورکېوت. څراغونه په خپل سر روښانه شول. دی وډار شو «د ملنګ خبره رښتيا ده څه بلا »په تونل کې يې د مکتب په لور په احتياط قدمونه واخېستل. هلته يې هم مکمل کورو موند. د لوی مارکېټ د تاکاوۍ غوندې سهولتونه يې لرل. نه ملنګ و، نه د کمال شاه کورنۍ.

سهار دکان ته روان و. آسمان غورېده. شمال د باران څاڅکي تر چترۍ لاندې په مخ ويشتل. نن يې د کمال شاه د وروستي پټنځي د کتلو هوډ درلود. زړه يې ناآرامه و. که شاهزادګۍ وموميي څه ورسره وکړي؟ او که هغه هلته نه وي بيا به يې چېرته لټوي؟ اوږد مخي ځارګر يې نابېره لاره بنده کړه. او به يې له وېښتانو پر مخ بهېدلې. خو هغه سترګه هم نه رپوله. ميوند ته يې کلکه سپېړه ورکړه. چترۍ شمال يوړه. د شهادت ګوته يې وښنډله:

– بيا پټ نشې!

دده ماغزه وخوټېدل. د حملې لپاره نيغ شو. خو باران يې تپ وو ېست. جنګ ګټه نه لرله. يوازې يې ځان ژوبلاوه. غلی دکان ته ننوت. په اورښت کې مشتريان نه وو. څابنت شو. وچ مخی ځوان لوند خيشت راغی. په ولاړو يې وويل:

– ای! وتړه دوکان! د يوسفزو د قومي مشر خيرات دی. پخلی وکه!

ځوان بېرته ووت. په ده يې امر بد ولګېد. خو دا ښه موقع وه چې د خلکو ترمنځ له آوازو خبر شي. له خدايه يې غوښتل د شاهزادګۍ په اړه کومه نښه وموميي. دکان يې قلف کړ. دواړه ځارګر په موټر کې سره وښورېدل. دی يې تر څنګ تېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو. په لويې مغازې ننوت. ځارګرو دروازې ته کتل. هغه ځنډ وکړ. ګردمخی پسې ورغی. ميوند نه و. مغازې شاته بل سرک ته هم لاره لرله. ګردمخي له قهره خپل ورون ته سپړه ورکړه.

د قومي مشر اته منزله کور په لس جريبه ځمکه کې و. د مېلمستون دوه منزله ودانۍ يې ځان ته لار لرله. دولسو پخليګرو په تالار ډوله پخلنځي کې ديګونه باندې کړل. غلي بنګېدل چې ګواکې قومي مشر دولت وژلی، او اته بنځې ترې پاتې دي. غرمه زرګونه کسان خيرات ته راغلل. يوه ډله ځوانان هرکلي ته ولاړ وو. سوالګر يې دننه نه پرېښودل. هغوئ ته يې پاتې شوني او د دېګ د بېخ سوزېدلې وريجې په کوڅه کې کېښودلې. ميوند د هرڅا خبرو ته غوږ نيوه. هېڅا د شاهزادګۍ او کمال شاه په باب څه ونه ويل. هغه په کوڅه کې روان و. تر باران وروسته د ماسپښين لمر خوږ لګېد. چورت يې واهه «ځارګر به بيا راته په قار وي» دکان ته له تګ څخه تېر شو. د کور لار يې ونيوله. له رسېدو سره سم هغوئ له کونجه راووتل. دی يې لاس تړلی ماښۍ ته بوت. په کوټه کې يې تر پښې وځړاوه. خلک ورته سرچپه ښکارېدل. زړه يې خولې ته راته. قمر اقبال لښتې ملا ته ورواړولې. د ميوند چيغې وختلې. ويې ويل:

– خو ګرځم ورپسې کنه. نور څه وکم؟

قمر اقبال سپېړه ورکړه. د ميوند په سترګو کې پل شو. په کوټه کې يې سرچپه تاو خوړ. قمر اقبال غبرګ کړ:

– ته د سړې زوی نه يې نو يارو. زما کسانو نه پټېږې.

– تا خو نه وو ويلي چې ځان سره يې ګرځوه. منې او س مې د شازادګۍ پل موندلی دی.

– چېرته ده؟

– د يو کور تاکاوۍ کې اوسي.

– چېرته، چېرته؟

– زه امدا پيدا کوم کنه.

قمر اقبال بيا لښتې ورواړولې. د ميوند زخمونو بې اندازه سوی کاوه. ورو ورو يې د زړه ټنبټېدل شروع شول. کله چې يې کوز کړ، ځمکه يې نه احساسوله. لکه په سکروټو چې پروت وي. قمر اقبال وويل:

– بيا دروغ ونه وايې!

ميوند مخ ورواړاوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– منې چې دروغ ندي.

– ښه مالومه به شي. نور به دوئ درسره ګرځي.

میوند ژر ژر سر وخوځاوه. قمراقبال ووت. دی د پاڅېدو هڅه وکړه. پښې یې شخې وې. ټول ځان یې سوزېده. کچل کچل روان شو. څارګر ورپسې په موټر کې ورو ورو تلل. دی په درملتون ننوت. هغوئ هم ورغلل. ده دوا واخېستله. اوږدمخي ته یې د پیسو د ورکولو وویل. څو هغه اعتراض کاوه دی وتی و. اوږدمخي پیسې ورکړې. له قهره یې غاښونه چیچل. میوند تر څلورو کوڅو وروسته رستورانت ته ننوت. اوږد مخي وپوښتل:

– دلته څه کوې؟

میوند زېړمخ وړاندې کړ:

– ستا وظیفه ده چې ماسره وګرځې. نه چې پوښتنې وکې.

یو ګیلاس تودې شیدې یې ځان ته او یو یو ګیلاس د میوو اوبه یې دواړو ته فرمایش ورکړ. له شیدو سره یې دوا وخوړله. هغوئ د مېوو اوبه په سر واړولې. اوږدمخي غږ کړ:

– داوارد پیسو نه تښتېدلی نشې.

د میوند پام خپل بدن ته و. دوا ورو ورو اغېز کوله. غلی یې د پیسو بنډل په لستوڼي ننوېست. کله چې د رستورانت د خاوند مخې ته ودرېدل ویې ویل:

– ورکه انډیواله! ماسره یوه روپۍ نشته.

د سړي اوږد مخ تک سور واوښت. دده جېبونه یې تلاشي کړل. د رستورانت خاوند په غتهو غتهو کتل. اوږدمخی مجبور شو چې پیسې ورکړي. دباندې یې میوند له ستوني ونیو:

– ای احمقه! نور دسې ونکې! وژنم دې.

میوند غلی و. کله چې یې ستونی پرېښود. ده وویل:

– ماښام دی. ما کورته ورسوئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

څارګر ترې په خندا لاړل. دی په ټکسي کې کورته راغی. د څارګرو موټرېې د دروازې مخ ته ولاړ و. هغوئ موسکي موسکي کېدل. سبا سهار يې د بدن سوخت لا زيات شوی و. خو د ګرځېدو قوت يې په ځان کې ليده. خوشې خوشې يې په پارکونو او سرکونو کې وخت تېراوه. ګردمخي څارګرو وپوښتل:

– ته څه کوې؟

– منې شازادګۍ لټوم.

– دلته؟

– چېرته يې ولټوم؟

ګردمخي سوړ اسويلي وکړ. ميوند بيا وخوځېد. غرمه وا وښتله. سيوري ورو ورو اوږدېدل. خو ميوند ګرځېدلو ته دوام ورکاوه. اوږد مخي له متې ونيو:

– موږ ډوډۍ خورو.

– منې زه ام وږی يم.

– بلا مې درپسې! زه درته ډوډۍ نه اخلمه.

– خپل دوکان ته به لاړ شم.

هغوئ يو بل ته په خپله ژبه څه وويل. وروسته ګردمخی وروګرځېد:

– ځه لاړ شه! موږ درځو. که نه وې د سر نه دې ځوړندوو.

ميوند د هغوئ په نيت کې هېڅ شک نه درلود. نو يې په ځان کې د ګرځېدو زور هم نه ليد. په دکان کې اوږد وغځېد. اشرف ته يې زنګ وواهه. هغه په کمپيوټر کې څه ليکل. د دفتر مخ ته يې خلک په بې پايه ليکه کې خپل وار ته ولاړ وو. يو پکي هاغه ماشوم و چې سرتاجه يې د شيشکباغ څنګ ته له پټو پوليسو خبره کړه. د پلار لاس يې نيولی و. د سرې په خيرنې او بې شيمې څېرې کې د ژوند د دروند پېټي پته لګېدله. اشرف شمېره وکتله. ټيلفون يې ولاړې سرتاجې ته ورکړ. بېرته په کمپيوټر کې لګيا شو. ميوند وپوښتل:

– منې تر اوسه ستا زنګ ته منتظر وم.

د سرتاجې غټې اوږدې سترګې بې واره تاوېدلې. ژر يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وی، وبښه! خدای شته بېخي مې د یاده ووتل. نه نه، د اغوئ نه خبره نه یمه.

– رښتیا وایې؟

– نو دروغ وایمه؟

میوند ټلیفون بند کړ. په اړخ واوښت. هڅه وکو یې درد وکړ. زګېروی یې وخوت. هلته سرتاجه چورت یوړه. نرۍ پزه یې په ګوتو کېکاږله. اشرف سترګې ورپورته کړې:

– لکه چې ستا په خبره یې ام باور ونکه.

– امداسې ښکاري.

– دغه حال دی. ای ببو! کار مې پیدا که. چوکیداري ده.

سرتاجه تازه شوه. کاغذونه یې ورڅخه کش کړل. تېزه ووتله. د سوالګر ماشوم پلار ته یې ونیول:

– کاکا! هه، واخله! چوکیداري ده.

سړي په ډکو سترګو دعا وکړه. ماشوم یو دم سرتاجې ته غاړې واچوله. هغې هم په غېږ کې کلک کړ.

مازیګر میوند د ښار په نقشه کې د پاچا وروستی پټنځی کوت. شېوه ګل په بیړه ننوت. پرته له سلامه یې وویل:

– خبره نسکوره ده خانه. فاجعه ده.

هغه په چوکۍ ځان خوشې کړ. چوکۍ شاته په دېوال ولګېدله. میوند په وازو سترګو کتل. شېوه ګل غبرګه کړه:

– ما د هوانه ولیدل. د طلاوو او الماسو کارخانې بندې ندي. کار کوي. ښه په درز کې.

– ښه ده کنه. زموږ حکومت خو په امدغو چلېږي. نور څه لرو؟ منې کاغذ او قلم ام د بل ستوري نه راوړو.

شېوه ګل په پښو ودرېد:

– څه ښه ده؟ زموږ خلک یې شړلي. خبر یې څوک پکې کار کوي؟ امروتینیان.

– بلا ورپسې! کېنه سر دې ببر دی چې جوړ یې کم!

هغه له کېناستو سره وویل:

– پوېږې طلا او الماس چېرته ځي؟ امروتین ته.

میوند وخندل. د ملګري په اوږه یې پیشبند واچاوه. شېوه ګل لا سور واوښت:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ای ای خانه! دا ټوکې ندي. وطن اشغال شوی.

میوند دباندې د ښارګرو موټر ته وکتل. ملګري ته یې کړ:

– منې دا خو ماته په شاهي حصار کې مالومه شوه.

– اح وینې؟ دا به څنګه شي؟ وطن پردیو نیولی.

– نو څه؟ خو یو شی درته وایم. منې که خزانه رانه امروتین ته یوسي.

– خزانه په ټوپک وله! آزادي موهمه ده.

– چې موهمه ده مخالفین ورته شته کنه. د څه دپاره جنګیږي؟

شېوه ګل مخ بلې خواته واړاوه. د ژبې له سره یې چړک ووېست:

– نه کنه...

– څه شی نه کنه؟

شېوه ګل سر په دواړو لاسو ونیو. نژدې یې په بیاتي ګوته ژوبله شوې وه. میوند په څټ کې چوخ کړ:

– لېونی شوې؟ هی!

ملګري یې ژوره سا واخېستله. پاڅېد. ویې ویل:

– ای خانه! زما او ستا اول ځل اشنایي دې په یاده ده؟

– داسې مې په یاده ده لکه دا اوس. په رستورانت کې چې راغلې.

– امغه. ما ویل چې ستا د لارې جګې چوکۍ ته ورسېږمه. خو اوس وایم هر څه نه تېر. د آزادۍ دپاره.

– او منې ماته داسې یې لکه ورور.

شېوه ګل سر وښوراوه. د هغه لاس یې ونیو:

– هو کنه. زه د مخکې خبره کومه.

هغه بېرته کېناست. میوند یې په ویښتو کې ږمنځ ووهله. تېره زنه یې وخوځېدله:

– چې ورور مې ګڼې نو خبره مې امومنه! قرار دې په ځای کېنه!

– څنګه په ځای کېنمه؟ وطن اشغال شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میوند ورته ماغزه وخوټېدل. چوکۍ یې ټېل وهله. هغه وڅرخېدله. ده وویل:

-ځه! واخله ټوپک! ځه!

څارګرو ته یې لاس ونیو:

-اغه دي امروتینیان. وله یې!

هغوئ ته په کتو د شېوه ګل وینه په ایشېدو راغله. تک سور واوښت. لکه لیونی پاڅېد، بېرته کېناست. بیا پاڅېد.

میوند ورته اندېښمن شو. خبرې یې نرمې کړې:

-ته غوړ کېده! آزادي کلک هوډ، لویه سینه غواړي. هره سختي به زغمې! خو اینسانیت به ساتې! بیا کامیابېږې.

شېوه ګل ورځیر شو. میوند سر وخوځاوه:

-ته د وطن سره د زړه مینه لرې. دا مینه به سمه لاره درښیي. ته لږ صبر!

د مینې په یادولو یې شاهزادګۍ سترګو ته ودرېدله. څېره یې تروه شوه. د شېوه ګل غږ له چورتونو وویست:

-کېنه مړه! بیا دې ګولۍ نده خوړلې. مینه څنګه لار ښیي؟

-په مینه کې نفساني غوښتنې صفر شي کنه. بیا نو ښه او بد داسې روښانه وي لکه سپینه ورځ.

په زړه کې یې وویل «تو لانت! دروغ ویل څونه اسانه دي» خو د شېوه ګل آرامېدو ته خوشحاله شو.

میوند د سهار څلور نیمې بجې ویښ شو. د څارګرو موټر د کور مخ ته نه و. پلې وخوځېد. یو ساعت وروسته شیشکباغ ته ورسېد. د شاهزادګۍ خبرې وریادې شوې «دلته باغوان نشته. نلونه لس ورځې پس خپله او به خوشې کوي. د سیند پلو دروازه خلاصېږي» میوند په ګڼو بوټو کې سیند ته ووت. پورې لوی ځنګل ښکارېده. دی په کونج کې چپ لاس ته وګرځېد. د سیند په غاړه له لوخو څخه د خوسا پاڼو بوی راته. لاسونه یې وربېږدېدل. تومانچه یې وویستله. سترګې یې له لوخو څخه نه اړولې. دروازې ته ورسېد. په ماسټر کیلي یې خلاصه کړه. چټک ننوت. د هوسایۍ سا یې واخېستله. ټول باغ په ناکاره بوټو پټ و. دی منځ ته په نرۍ لارې روان شو. هلته یې د شلو مترو په اندازه پوخ سرک ولید. تر ځمکې یو نیم متر جګ جوړ شوی و. وبنګېد «دا سرک د څه دپاره؟» په باغ کې وګرځېد. ترونو لاندې په دلۍ دلۍ چارمغزو او خوسا انارو وخوت. په پای کې سترې ستومانه د سرک پر ژۍ کېناست. پښې یې وځړولې. چورت یې واهه چې پټنځۍ نو چېرته دی. څپلۍ یې د جګو بوټو پر سرونو ولګېدلې. ټېل یې وهل. لاندې په دېوال کې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فلزي تخته وليدله. د زنګ ضد رنګ يې درلود. تازه شو. ورکېوت. قلف يې واز کړ. برابرې کوټنۍ ته ننوت. په وينو لړلې وه. له ځان سره وبنګېد «خوشې خلک وېروي» دلته هم په دېوال کې فلزي تخته وه. په قلف يې کيلي ننوېستله. تونل ښکاره شو. په څراغونو روښانه و. دی پکې لوی دهلېز ته ووت. غږ يې کړ:

– څوک شته؟

چا ځواب ورنه کړ. خو په فرش باندې د ويښو پلونه ښکارېدل. چورتي شو چې اوسني دي که پخواني؟ د دهلېز په پای کې برقي منقل، مېز، ظرفشوی او د لوښو الماري وه. ميوند منقل وکوت. ګوته يې وسوزېدله. همدا شېبه ترې کار اخېستل شوی و. زړه يې لکه ډول درزيده. په ښويه وېښتانو يې لاس کش کړ. شنې سترګې يې په ډار شاته واړولې. په احتياط سالون ته ننوت. د کوچونو شاته يې کمال شاه او ملکې وليدلې. له ډاره غونج ناست وو. خو شاهزادګۍ دېوال ته آرامه ولاړه وه. د هغې ګرد سور کميس هم د عامو ښځو و. د ميوند ژامې ورېږدېدلې. ورخيز يې کړ. په يوې سپېړې يې د ملکو څنګ ته واره کړه. ښځې وسونګېدلې. ميوند چيغه کړه:

– تا زما مورکۍ ووژله. په اغې ته څونه ګرانه وې، خبره يې؟

د شاهزادګۍ له خولې اخ نه خوت. ژړ ژړ يې سا اخېستله. بېرته په پښو ودرېدله. ميوند بله حمله وکړه. هغه د کوټې د دروازې مخ ته واره شوه. ده بيا چيغه کړه:

– زه به ملامت وم زه. اغې درته څه ويلي وو؟

شاهزادګۍ پاڅېدله. ميوند ټول رپېده. چپ لاس يې په ښويه وېښتانو څټ ته تېر کړ. په ښي لاس يې تومانچه راووېستله. بارکزۍ ملکه يو دم پښنو ته ور پرېوتله. غومبرور مخ يې جګ کړ:

– زويه! خدای ته وګوره! اغه ملامته نده. ټوله ګونا زموږ ده.

ميوند چيغه کړه:

– زه ستا زوی نه يم. کم اصل د اصيلې ښځې زوی کېدی شي؟ آ؟

د ملکې ګرد مخ له ډاره ورېږدېد. شاهزادګۍ منډه کړه. مور يې له مټې ونيوله:

– تا نه وګرځمه. دا څه کوې؟ ويمه پاڅېږه!

ميوند ټېل وهله. هغه په شا ولوېدله. داځل کمال شاه زارۍ پيل کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- الکه خیر دی! لور مې پرېږده! څو نه پیسې چې غواړې درکوم یې.

شاهزادګۍ پلار ته مخ کړ:

- پلار جانه! ویمه پرېږده یې! مړه به شمه. نور به څه وکي؟ زه نه وېرېږمه.

میوند تومانچه او سر همزمانه وښنډل:

- نه نه. بې غمه اوسه! زه تا مړه کومه نه. ته به امدا اوس ځې، د کم اصله ډم سره به واده کوې! بیا به دې ژوند داسې کم چې په مرګ شوکر و باسې. اغه ستا، دا زما.

سرتاجه له بهره راغله. رنګ یې تښتېدلی و. میوند په تومانچه شاهزادګۍ وتلو ته وبلله. کمال شاه یې مخ ته ودرېد:

- الکه! ته خبره واوره! اصل کې اغې ته بچ کړې.

میوند ته له قهره خندا ورغله. ډیکه یې کړ. د کمال شاه پلن بدن له دروند درب سره په ځمکه ولګېد. شاهزادګۍ په سختۍ بېرته پاڅاوه. هغه له لور څخه لاس کش کړ. برګ شو:

- پرې مې ده، ورکه شه! ما خو دا املته ختموه. تا ویلې مه یې وژنه. داسې یې باسمه چې بیا زما نوم وانخلي. دا دې باسل. تا په دغه پسې پټ پټ ژړل، کنه؟ په ورځو ورځو دې ډوډۍ نه خوړله. قمر اقبال غوندې شازاده سره دې واده ونکه. اغه ام تا ته ښه مېړه و. ام یې ما ته مقدسپال تسلیمول. اوس وخوره نو!

میوند هک پک شو. لاس یې په ښویه وېښتانو څټ ته تېر کړ. شاهزادګۍ ته یې وکتل. هغې سر ښکته اچولی و. په مخ یې د سپېرې ځای تک سور و. دده تېتر کېکاږل شو. سترګې یې سرتاجې ته واړولې. هغې سر وښوراوه چې رښتیا وایي. بیا یې نظر شاهزادګۍ ته لاړ. هغې اوس ژر ژر سا اخیستله. زړه یې ورو ورو ډکېده. ده په سرتاجې چیغه کړه:

- تا مخکې ولې نه ویلې؟

هغې نرۍ پزه په ګوتو کېکاږله. په آرامه یې ځواب ورکړ:

- خدای شته زه د اوله خبره ومه چې دوئ دلته دي. قسم یې راکه چې نه دا خبره درته وکمه او نه ځای وښیمه.

د میوند سترګې تاوېدلې راتاوېدلې. سا یې سوزېدله. یودم یې تومانچه خپل سر ته ونیوله. د سرتاجې خوله وازه شوه. شاهزادګۍ سترګې جګې کړې:

- ته ځان وژنې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند ککره وخوځوله. شاهزادګۍ بیا وپوښتل:

– ته زما ژوندی په کار یې که مړ؟

د میوند سترګې غټې غټې ووتلې. ځواب یې نه درلود. شاهزادګۍ غبرګه کړه:

– په ما تر تا ډېره سخته وه. خو ستا د پاره ژوندۍ یمه.

میوند په ګونډو شو. سلګۍ یې ووهلې. د تومانچې لاس یې وځړېد. سرتاجې یې په اوږه لاس کېښود:

– څه چې وشوه اغه وشوه. اوس په راتلونکي فیکر وکړ!

میوند د هغې لاس ټېل واهه. د شاهزادګۍ څنګ ته لاړ. سر یې ښکته اچولی و. تېره زنه یې وخوځېدله:

– مانه بې اندازه بد شوي. منې ایڅ لاره نشته چې دا جبران کم. زه...

کمال شاه تروه څېره ملکو ته واړوله. شاهزادګۍ د میوند خبره پرې کړه:

– لاره شته.

هغه سرپورته کړ. د شاهزادګۍ ګردې شونډې ورپېدلې:

– ته دغې خبرې ته مه ځورېږه! زما زړه به ارام شي. دا یې جبران.

د میوند د اوښکو بهیر تېز شو. په سلګیو کې وپسېد:

– ته څونه ښه جینۍ یې؟

شاهزادګۍ خوله غوږ ته ورنژدې کړه:

– خوشې خو راباندې مین شوی نه یې.

بېرته یې پزه جګه ونیوله. میوند پخ وهل. سرتاجې هم واورېدل. موسکۍ شوه. غږ یې کړ:

– موږ خو خاندو. خدای شته هره دیقه امکان لري دولت دا ځای پیدا کي.

میوند په ورغوي سترګې وسولولې، راوګرځېد:

– منې په ژوند رښتیا باور نشته. ډېر ترې د سبا په طمع ارمانجن تلي. زه غواړم امدا نن یو کار وکم.

د ټولو پام وروا وښت. هغه غبرګه کړه:

– دې سره به ام دوه زړونه خپل آرمان ته ورسېږي، ام به خزانه بچه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاهزادګۍ پوه شوه. ځکه یې سترګې ښکته واچولې. میوند وویل:

- زه غواړم د عالي قدرې شازادګۍ سره واده وکم.

کمال شاه مخ بېرته را وګرځاوه. غږیې کړ:

- دا نه کېږي. اصل کې پیسې وغواړه! هرڅونه چې غواړې.

میوند د چا خبرې نه اورېدلې. د شاهزادګۍ په موافقه ډاډمن و. له هغې یې وپوښتل:

- ستا څنګه خوښه ده؟ ته خو وو ایه کنه!

کمال شاه خپله لور په غېږ کې ونیوله. په غاړه کې نښتې زنه یې وخوځېدله:

- لورې! پلار دې اوس بې وسه دی. هرڅوک یې په ځمکه غورځوي. ته خو یې مه غورځوه!

د شاهزادګۍ سترګې ډکې شوې:

- تا نه وګرځمه پلاره! اغه مې هېرېږي؟ چې مریضه ومه تا او مور مې یوه هفته ډوډۍ نه خوړله. ټوله ورځ به په جومات کې ناست وئ. دوعا به مو راته کوله. اخېر زه جوړه شومه تاسې مریضان شوئ.

د کمال شاه سترګې هم ډکې شوې. د لور سر یې ټټر ته راکاږه. شاهزادګۍ په آرامه ګرد مخ میوند ته واړاوه:

- زه واده نه کوم.

پاچا د هوسایۍ سا واخېستله. سرتاجې ژر میوند ته وکتل چې اوس به بړک وهي. خو هغه د توقع خلاف غلی و.

شاهزادګۍ سر جګ ونیو. ویې ویل:

- ما ته اوس د مور او پلار ژوند موهم دی. ته دوئ ناریالین ستوري ته ولېږه بیا به ګورو.

سرتاجې غږ کړ:

- ته صبر صبر! خدای شته دا خو د میوند په وس پېخي نده. څنګه به شي؟

شاهزادګۍ په ګرځېدو پیل وکړ. ویې ویل:

- بل کس به پیدا کمه. د خزانې دپاره هرڅوک دا کار کوي.

- وا! نه نو، سره د دو نه خبرو بل چا سره واده کوې؟

- زما امدا شرط دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خدای شته ته نو بېخي...

شپږ ملکې په سرتاجې برګې شوې. هغوئ دا شرط د ژوندي پاتې کېدو یوازینی چانس وباله. میوند غږ کړ:

– زه یې ناریالین ته لېږم.

د ملکو په څېرو کې د کامیابۍ موسکا خپره شوه. سرتاجې سر وخنډه:

– نه نو، ته دا کار کولی شې؟

د میوند تېره زنه وخوځېدله:

– زما یې هرشرط قبول دی.

د شاهزادګۍ اوښکې وځلېدلې. سرتاجې شا واړوله. وبنګېدله «بیا یې وغولولې»

■■■■■

میوند په رستورانت کې سترګې وګرځولې. دلته به په څاښت کې خلک تل کم وو. خو دومره هم نه. دوو تنو د تشو مېزونو په منځ کې چای څښنه. بل کس د اوږد تخت په پای کې د شوروا کاسه تشه کړې وه. ګوتې یې څټلې. میوند ترې مخ واړاوه چې کانګې یې رانه شي. ګارسونانو له بې کارۍ نه په موبایل کې لوبه کوله. د رستورانت د ځوان او خپټور خاوند په څېرې کې مایوسۍ پخه اړولې وه. آن دده په ننوتلو هم کمه نه شوه. دی یې د تخت تر بله سره په سترګو بوت.

میوند د لویې کړکۍ څنګ ته پلتۍ ووهله. ګارسون په منډه ورغی. ده وویل:

– وړه چاینکه شین چای او دوه ګیلاسه!

د ګارسون په بېړه تګ کې مستي نه وه. مګر د میوند زړه الوت غوښت. دنیا ورته بې حده ښکارېدله. د غچ اخېستلو او زړه تنګوالي ځای امیدونو نیولی و. د شاهزادګۍ په یاد یې د مینې څپو د بدن غړي تخنول. بیا یې د مینې په جادو باور پیدا شوی و. په ځان کې یې د هر دروند مسئولیت د اخېستلو قوت لیده. د رستورانت شاته په کوڅې کې غرهاري یې پام واړاوه. شپوه ګل له ټکسي کېوت. بېړه یې ببره شوې وه. ده ته یې لاس جګ کړ. رستورانت ته ننوت.

میوند ګیلاس مخ ته ورکېښود. هغه وپوښتل:

– خانه! ولې دې وویلې حتمن د شا د لارې راشه؟

میوند د رستورانت په مخ کې د ښارګرو سور موټر ته شنې سترګې ونیولې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چې د قمر اقبال کسانو درته پام نشي. ماغوندې په لانجه وانه وړې.

– که دننه راشي؟

– نه راځي. د پيسو ورکولو نه وېرېږي.

دواړو پخ وهل. غبرګ سوالګر د کړکۍ ښيښه وډبوله. غږيې کړ:

– خير وکئ! پرون نه مو ډوډۍ نده خوړلې. خدای مو له هرې بلا وساته! خدای دې...

شېوه ګل لسګون ورکړ. سوالګر دعاګانې وغځولې. ګارسون د مشتريانو د خوشحالولو لپاره پر سوالګر برګ شو:

– ځه ځه! اله اله! په خلکو چای مه خرابوه! اله اله!

هغه يې په ډيکو ډيکو د رستورانت له څنګه وشاړه. د ميوند تېره زنه وخوځېدله:

– د خدای لټ دی.

بيا غره هار شو. د خلاصې باډۍ موټر راغی. رستورانت ته يې مواد راوړل. غبرګ سوالګر وځغاستل چې جواليتوب يې وکړي. خو ګارسون بيا تېل واهه. خپلو کسانو ته يې د بوجيو د کوزولو اشاره وکړه. شېوه ګل وويل:

– ودې ليدل خانه؟

ګوته يې د ښارګرو له موټر څخه هاخوا ته ونيوله:

– کله دې د تناره مخ ته دونه سوالګر ليدلي؟ هره ورځ بې کاران زياتېږي.

نور و کسانو دېخواته وکتل. ميوند وپسېد:

– غلی غږېږه! ځان ته غم ګوره؟

شېوه ګل هم غږ ټيټ کړ:

– بلا ورپسې! ښه ځه، څه خبره دې کوله؟

– يو کار دی. منې ته يې کولی شې. خو خطرام لري.

– د آزادۍ خبره ده؟

– نه، ته خو په تشه ګېډه نځېږې.

– نو بل کوم کار خطر لري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د زنې په ږیرې ګوتې وسولولې. میوند سر وړاندې کړ:

– د کمال شاه کورنۍ باید ناریالین ته ولېږو.

د شېوه ګل سترګې راووتلې:

– وی ښه؟ شازادګۍ دې پیدا کړه؟

میوند سر وخوځاوه. د ملګري سترګې یې تېرې شوې:

– څه دې ورسره وکړل څه؟

میوند کیسه پیل کړه. شېوه ګل به کله خوله ویته کړه، کله به یې وروځې واچولې. میوند په پای کې وپوښتل:

– کېږي که نه؟

پیلوټ چورت یوړ. د میوند پام تنکیو ځوانانو ته واوښت. ټوکې یې کولې. لاسونه یې اچول. په زوره یې خندل. تا به ویل په دنیا کې هېڅ غم نه شته. په ده ښه لګېدل. د شېوه ګل غږ جګ شو:

– زه وایم چې دولت ولې د الوتکو تلاشي سخته کړې ده. امم، کمال شاه لټوي.

– څنګه څنګه؟

– خاصه قطعه د الوتکو تلاشي کوي. زموږ د قوماندان نه یې د الوتنو د جدول صلاحیت اخیستی دی.

میوند شونډې کېکاږلې. تېره زنه یې وخوځېدله:

– منې دا کار د قمر اقبال دی.

غابښونه یې وچیچل:

– بې غیرته الله یار شاه ورته نه وایي چې زما وطن کې دې څه غوبل شرو کړی.

– هههه، اغه چا ویلې چې پښتون په توپ ورځي، په ټانک ورځي. خو په پیسو نشي ورتلی؟

شېوه ګل غږ بېخي ټیټ کړ:

– الله یار شاه د جاوېد اقبال بې ایجازې تشناب ته نشي تلی.

دباندې د مقدسپالو موټر راغی. تنکي ځوانان وتښتېدل. یو یې ګیر کړ. دو مره یې وواهه چې ګرېوان یې په وینو شو. ویې غورځاوه، ترې لاړل. هلک په ملاسته ژړل. د میوند هم زړه ډک شو. شېوه ګل غابښونه وچیچل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– داه! وینې؟ پوهیږې ولې؟ چې خلک په خپل غم کې شي. چې آزادۍ ته یې پام نشي.

میوند ولیدل چې هلک پاڅېد. ګوډ ګوډ روان شو. په زړه کې یې وویل «څه شوکربنه دی» شېوه ګل سر نژدې کړ:

– هرحکومت چې په خلکو ظلم کوي خانه، په دې پوه شه چې څه ورانی پکې دی. اغه پټوي.

میوند ته دا خوشې خبرې برېښېدې. لاس یې لکه سپېره په هوا کې وښنده، چې دا پرېږده. ویې ویل:

– زما په خبره فکر وکه! منې یوه لاره خو ضرور شته.

– داه، کلی اوبو وړی و. ملنګ خپله لکړه یادوله.

میوند موسکی شو. شېوه ګل په هماغې لارې ووت چې راغلی و. دی په فکر کې لاړ چې اوس څه وکړي؟ په طلایي رنګه موبایل کې یې دالوتکو د سوق او ادارې د مشر، ذاکر، په نوم پسې وکتل. پیدا یې نه کړ. اوږد مخي څارګر له دروازې څخه غږ کړ:

– ای خانزاده! پاڅې! مور ته دې ناست یې؟

د میوند ورته ماغزه وخوټېدل. خو ناچاري وه. موټر ته وخوت. ویې ویل:

– کور ته ځم.

ګرد مخي وپوښتل:

– ته شازادګۍ لټوې که مېلې کوې؟

– امدا لټول دې کنه. منې ستا ککره په دې نه خلاصېږي.

هغه تروې وکتلې. میوند مخ واړاوه. د موټر له ښیښې یې توتکۍ ته پام شو. لکه بلده مرغۍ له دوئ سره برابره په هوا کې روانه وه. میوند دوه ځله ورته وروځې واچولې. دریم ځل یې مصنوعي موسکا وکړه. د افغانستان د فضایي څېړنو په مرکز کې مامورینو کړس کړس وخندل. د میوند په خیال کې هم نه راتلل چې دا د اړین بېړۍ کمره ده.

په کور کې چرمي بکس ته کېناست. ګرد مخی ولاړ و. ده د یادداشت کتابچه وباسله. لوی لاس یې هره ټلیفوني شمېره په دقت کتله. بیا بیا یې پاڼې شاته اړولې. د سړي زړه تنګ شو. بهر موټر ته لاړ. میوند د ذاکر شمېره وختې موندلې وه. له سور موبایل څخه یې ټلیفون وکړ. زنګ نه تېرېده. د هغه کور د ښار په مرکز کې و. ورپسې ووت. شېبه پس یې اوږدمخي ته د موټر د درولو امر وکړ. هغه بریک ونیو. کړې یې وکتلې. ده له کېوتو سره بیا امر وکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– موټر پرېږدئ راځئ! لږ د پښو مزل دی.

اوږد مخی برګ شو:

– موږ ستا د پلار نوکران نه یو. بېرته به زر راځې!

میوند همدا غوښتل. په چوک کې بې شمېره خلک پر یو کس راتاو وو. هرچا یې مخ ځان ته اړاوه چې ما بوځه. زه ښه خټګر یم. سړی تو به ګار شو. د وتلو لار یې نه موندله. میوند د ټېلماټېل تر څنګ تېر شو. پنځوس متره به تللی نه و چې په شین سري کس یې سترګې ولګېدلې. د سرک په غاړه یې خیر تږلوه. دی تاو شو چې مخ یې وګوري. یو دم یې شنې سترګې راووتلې. دا ذاکر و. زړه یې سخت درد وکړ. تېز ورغی. هغه پاڅېد. غېږه یې ورکړه. ده وپوښتل:

– دا ولې دا؟

د هغه زړه ډک شو. د خلکو ټېلماټېل ته یې اشاره وکړه:

– دوه ورځې الته ودرېدلمه. چا کار ته نه بیولمه. ځوانان شته. ماڅه کوي. مجبور شومه.

– ولې وظیفه؟

– ویې شړلمه. ویلې بودیجه نشته. معاش نشو درکولی.

میوند عمیق نفس واخیست. اوس نو د کمال شاه د انتقال لپاره بله هیڅ لاره نه وه. د ذاکر غږ جګ شو:

– ما خپله په ځان کړي. دوه ښځې مې د بچو سره ناریالین ته ولېږلې. څوارلس ویزې مې ولګولې. ایسته ټولې پیسې په کمیشنکارانو او ټکیټونو لاړې. لا قرضداره شوم. اوس رانه خوشاله ام ندي. دا ښځه وایي اغوئ درته ګرانې وې ودې لېږلې. اغوئ وایي دا درته ګرانه وه پرې دې ښودله. الته مې زامن کار کوي. یوه روپۍ نه رالېږي.

د میوند په زړه کې خپل بند دکان وګرځېد. وېرېده که ناییتوب ورياد کړي په قهر به شي. پوښتنه یې بل ډول وکړه:

– کوم کسب مسب دې یاد ندی؟

ذاکر کږې وروکتلې. ځان یې نېغ کړ. سر یې شخ ونیو:

– زه اصیل مومند یمه. قوم لرمه. عزیز لرمه. عزت لرمه.

میوند پوهېده چې د هغوئ په زړه کې هم نه ګرځي چې ده ته سپکاوی کوي. سر یې ښکته واچاوه. ذاکر وویل:

– ته دلته څه کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند ورته د کمال شاه د کورنۍ کیسه وکړه. ذاکر وپوښتل:

– کمال شاه څه غواړي؟ چې د ناریالین نه بېرته د مقدسپالو په ضد خلک پاڅوي؟

– هو نو. غلی خو نه کېني. څنګه؟ څوک نه پېژنې؟

– پېژنم. مګر ایڅوک دونه خطر نه مني.

میوند سوړ اسویلی وکړ. ذاکر سر وخوځاوه:

– که زه په خپله وظیفه کې ومه ما دا کار کوه. دخپلو بچو د آیندې دپاره.

د میوند په مغزو کې کړنګ شو «منې چې امدا لاره ده» ویې ویل:

– زه درته وظیفه بېرته اخلم. خو چې خپلې وعدې نه په شا نشې!

ذاکر بیا سر جګ ونیو:

– زه اصیل مومند یمه.

میوند له ډېرې خوشحالۍ د جېب ټولې پیسې وو ېستلې. ذاکر سست مخالفت کاوه. ده په موټې ورومنډلې. په بېرته تګ کې یې سرتاجې ته ټلیفون وکړ. ویې پوښتل:

– د پاچا ماما لور څنګه ده د پاچا ماما لور؟

– بلا نده وهلې مکاره.

میوند موسکی شو:

– ته د اغه شرط دپاره په قاره یې؟ اغه پوېېدله چې زه یې منم.

– خدای شته ځینې ښځې سړي داسې غولوي لکه ماشومان.

میوند کړس کړس وخندل:

– ته سبا د جوماتونو د کومک اداري ته راشه! سترملاصیب ته به ووایو چې یو کس ته کار بېرته ورکي.

– پلار مې؟ اغه چاته نه واسطه کېږي. که د اشرف په وس کې وي وبه یې کي.

میوند سبا دکان خلاص کړ. ترڅه ځنډ وروسته یې شامپو او مخپاک په پلاستیکي کڅوړه کې واچول، ووت. دروازه یې قلفه نه کړه. په ښویه وېښتانو یې لاس د څټ زخم ته یوړ. په موټر کې ناستو ځارګرو ته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– يارانو! داسې وکئ! يو دوکان ته ګورئ! بل ماسره حمام ته لاړ شئ! شا به مې وسولوئ!

اوږدمخي ټېل واهه:

– ورک شه دمه!

– غوصه کېږه خو مه!

ميوند دا وويل، ترې روان شو. د هغوئ له سترګو پناه يې ټکسي ونيوله. د جوماتونو د کمک ادارې په کوڅه کې ګڼه ګوڼه وه. د خيرنو بدنونو بوی يې په سږمو ولګېد. دوو تنو يو بل تر ګرېوان نيولي وو. هريو ويل زما وار مخکې دی. نورو د خلاصولو کوشش کاوه. ميوند يې شا ته تېر شو. لوی تالار ته ننوت. هلته شور کم او د عطرو بوی و. سترملا د ښيبنو په کوټه کې له څو تنو سره مجلس درلود. په کړکيو کې مامورينو له مراجعينو سره خبرې کولې. سرتاجه د ديوال څنګ ته له چوکۍ پاڅېدله. دواړه د اشرف مېز ته ودرېدل. هغه په کمپيوټر کې نومونه ليکل. ميوند د اشنايانو لېست ورکړ چې ثبت يې کړي. ويې پوښتل:

– ای انډيواله! هرچاته پخوانی کار بېرته ورکوئ؟

– پخوانی د کومه شي؟ زياتره د کسبونو شاګردي ده. چې استاذ شي، يا خپل دوکان خلاصوي. يا شريک کېږي.

ميوند شاته شو:

– نه ولا. زما اشنايان که ماموريت يا دبقاني وي کوي يې. جواليتوب ام کوي. خو کسب مسب نه کوي.

سرتاجې غږ کړ:

– ګدايي ام کوي.

هغه په سږمو کې وپشېدله. په کمپيوټر کې لېستونو ته يې ګوته ونيوله:

– دا ټول غيرتي دي. په خپل وطن کې په کسبونو شرمېږي. بل چېرته تشنابونه ام پاکوي.

اشرف کټ کټ وخندل. ميوند کوڅې ته وکتل. خلک شېبه په شېبه زياتېدل. بېرته يې اشرف ته مخ کړ:

– انډيواله! هرڅنګه چې کېږي زما يو اشنا ته به خپل کار بېرته ورکوئ!

– څه کار دی؟

– د الوتکو د سوق او ادارې مشري. نه کېږي به راته نه وايې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشرف پخ وهل:

- دغه حال دی. خلکو ته چېړاسي توب نه رسي.

د میوند ورته ماغزه سرچپه شول:

- ویت ویت مه کېږه! چې دونه نشئ کولی نو ستاسې کار څه دی؟

سرتاجه د هغه بې نزاکتۍ ته حیرانه شوه. د اشرف هم خندا وتښتېدله. ویې ویل:

- ته ولې په قاريې؟ راتلونکي کې به وشي. دونیا په امید خوړل شوې.

- امید خېټه نه مړوي. او راتلونکی څه مانا؟ سبا؟ بل سبا؟...

- دغه حال دی. په کال کې ام چې وشي ټوپی اسمان ته واچوه!

میوند سوړ اسويلی وکړ:

- سم وواېه نو چې نه يې کوم!

اشرف سرتاجې ته سر وخوځاوه چې دا څه وايي. خو میوند په خپله خبره کلک و:

- ستاسې خو په وس ده. که په حکومت فشار راوړئ سبا کارونه بېرته ورکوي.

اشرف ګردې وړې سترګې ور واړولې:

- هه، اغه وختونه باد يوړل.

میوند په ډېر امید راغلی و. مړاوی شو. په ټټر کې يې درونډوالی احساس کړ. بیا يې جموجوش ته وکتل. یو دم تېز روان شو. د شامپو او مخپاک کڅوړه يې زنګېدله. د پلاستیک شرپه هار خوت. سرتاجې او اشرف په سترګو بدرګه کاوه. هغه په کوڅه کې په دېوال جګ ودرېد. نارې يې کړې:

- ای ورونو ای! اورئ؟

ټولو مخونه ور وګرځول. سرتاجې او اشرف د کړکۍ نه کتل. سترملا يې هم څنګ ته راغی. میوند وویل:

- تاسې غلي شئ! وایم سترملا صیب خو موږ او تاسې ته کوشش کوي. خو کارونه دونه ندي چې هر چا ته ورسېږي. منې چې چاته رسېږي ام، خدای خبر چې کله.

ډنګر بېر سري کس د چرسیانو په انداز غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نو ته څه زموږ په زخمونو مالګې دوړوې؟

میوند آواز لا جګ کړ، چې د کوڅې په پای کې هم واورېدل شي:

– زه وایم خلک د نن او سبا نلري. بچې یې وږي دي. کارونه باید زر پیدا شي. او کارونه تیار د دولت سره شته.

یو تن لاس وښوراوه. چیغه یې کړه:

– ته لېونی یې. کمپنۍ تړل شوې.

– ندي تړل شوي کنه. تاسې یې شړلي یئ. خلاص.

یو سراسري زوږ پورته شو. ده چیغه کړه:

– ای! منې چې وغواړئ په زوره خپل کارونه اخېستلی شئ! په رضا یې ګوره څوک نه درکوي.

چا ویل نه کېږي. چا ویل هسې لګیا دی. خو اکثرو پوښتل چې په زور کارونه څنګه واخلو؟ میوند وویل:

– راځئ ټول بېکاران خبر کو! سبا نه، بل سبا نه، دریم سبا مرکزي واټ ته راټول شو. ټولو ته وو اییئ څه چې لرئ درسره یې راوړئ! که حکومت د زوره کار اخېسته موږ تې څه کم یو.

د «ژوند ژوند» او «زنده باد» نارې شوې. میوند غوښتل لاړ شي. سرتاجه یې مخ ته ودرېدله:

– خدای شته ځان دې په بلا ککړ که.

– مکوه! یا به وخورو ککړی یا به کامران شو.

– په دولت دې زور نه رسي.

– ته به یې ګورې.

میوند روان شو. سرتاجې نرۍ پزه په ګوتو کېکاږله.ورباندې غږیې کړ:

– اوس نو پټ ګرځه!

– منې که ابخ وشي. د اغوئ زه په کاریم. شازادګۍ ورته پیدا کوم.

کټ کټ یې وخندل. سرتاجې وویل:

– خیر دی! دا یوه خبره زما و منه!

ده په ټېر لاس کېښود:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– په سترګو.

میوند خوشحاله و. اول ځل یې د دومره خلکو مخې ته وینا وکړه. هغوئ هم ومنله. بله ورځ به د مظاهرې مشري کوي. د ټولنیزو اړیکو په پوهنځي کې یې لوستي وو چې رهبر همدا سې وي. د غرور احساس یې کاوه.

دوو ځارګرو ساعت ته وکتل. ګردمخی له موټره ووت. دده دکان ته یې سر دننه کړ. تش و. ټلېفون یې راواخېست. ده ځواب ورکړ:

– منې بل ښار کې عاجل کار پیدا شو. چې راغلم بیا غږېږو. خیر دی اغه دوکان قولف که!

موبایل یې بند کړ. ګردمخي ځمکه په لغته ووهله. په خپله ژبه یې کنځلې وکړې. بیا بیا یې زنګونه ووهل. میوند په بس موټر کې ناست و. ټلېفون ته یې کتل. په شونډو یې موسکا ګرځېده.

هغه د ښار په بل سر کې د نایي دکان ته ننوت. ماما یې کلکه غېږه ورکړه. دی په پسخانې کې د زړو چوکیو تر څنګ په یوازینۍ نالۍ وغځېد. څه نایان چې یې پېژندل ټولو ته یې زنګ وواهه. ورځخه یې وغوښتل چې خلک له مظاهرې خبر کړي. وچ هډور سلطان له بیاتې او ږمنځ سره د اوږد سري ځوان شا ته ولاړ و. په ټلېفون کې یې میوند ته وویل:

– خیر دې وي.

د موبایل د بندولو تنۍ یې ووهله. سمدلاسه یې مشتري ته مخ کړ:

– خبر شوې؟ دریم سبا ټول بې کاره شوي خلک مرکزي واټ ته راوځي.

ځوان په هنداره کې خپل پیکی کوت، چې سم جوړ شوی که نه. ویې پوښتل:

– څه خبره ده؟

– غواړي د دولت نه خپلې وظیفې په زوره واخلي.

– رښتیا وایې؟ زه ام ځمه.

د ښار په بل سر کې تورکي مسلم پاچا سپینږیري مشتري ته همدا خبره وکړه. مشتري برګ شو:

– الکه ته په دې خبرو نه پوهېږې. غلی کېنه! دا ټولې د سیسې دي.

بل ځای رازق د ځان غوندې د چاغ هلک ږیره په برقي ماشین اخېستله. په نري غږ یې وویل:

– مظاهرې ته راځې ورور؟ خلک دولت نه خپلې وظیفې بېرته غواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– یره زما پلار خو پېژني کنه. وګورمه چې اغه څه وايي.

د حمام د څنګ په دکان کې د شناوی ږیري نایي د ګنجي مشتري وېښتان بیاتي کول. ویې ویل:

– اغا صیب! د حق طرفدار خو یې کنه؟

ګنجي خپل غومبرور مخ ور واړاوه:

– کبیر لالا شک لرې؟

د کبیر شناوی ږیره بیا وخوځېدله:

– ښه نو دوه ورځې پس دې یو ځای ته بیایمه.

تر سبا پورې د مظاهرې ګنګوسه په ټول ښار کې خپره شوه. میوند په پسخانې کې پر نالۍ ناست و. په ټلیفون کې یې چاته د مایک او لوډسپیکر د بندو بست سپارښتنه کوله. پکولي ماما یې چای او پنیر راوړ. له سګرېټه یې لوخړې وېستلې. دسترخان یې وغړاوه. توده ډوډۍ پکې وه. میوند په ګیلاسونو کې چای واچاوه. ماما سپینې وروځې بره کش کړې. سپین برېتونه یې وریږدل:

– الکه! دادې څه غوبل جوړ کړی. د مظایرې څه خبره ده؟

میوند موسکی شو. د پنېر مړی یې په خوله ومنډله:

– مکوه ماما! منې چې ډب نه وي ادب نشته.

– داه! دی اوس خلکو ته ادب ښیي. ادې دې پېژندلی وې. ته رښتیا کمقل یې. تا پورې څه؟ خپله ګوزاره کوه!

د میوند چورت خټه او زړه ډک شو. ګیلاس یې کېښود. ویې ویل:

– منې که اغه ژوندی وه امغسې مې کول.

– ښه د اغې دې منله زما نه منې؟ خفه دې کړمه.

میوند د ماما مخ ځانته وګرځاوه. د شاهزادګۍ د شرط کیسه یې وکړه. ماما تر چورت وروسته سپین برېتونه وریږدل:

– څه وخت مظایرې ته ځو؟

میوند یو دم غاړې واچوله. لاسونه یې ورښکل کړل. په تګ کې یې وویل:

– تر بل سبا دونه کارونه دي چې ډوډۍ ته ام وخت نه پیدا کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دریمې ماښې کې قمر اقبال پر دواړو څارګرو برګ و. د امروتین په ژبه یې میوند میوند یادوه. هغوئ ځوړند سرونه ښورول. ده د دروازې له درز څخه تالار ته وکتل. د پولیسو افسرانو یو په بل پسې سرې چوکۍ ډکولې. اکثرو د مقدسپالو یونیفورم درلود. تلوېزوني کمرې په پای کې ولاړې وې. په دریځ کې سپینه لویه چوکۍ ښکارېدله. د کمال شاه طلایي او د سترملا شنه څېره نه وه. هغه یې د امروتین ستوري پر لوی شتمن پلورلې وې. خو مقدسپالو ویل ددوئ پاچا ملنګ سړی دی. ډېر جړک او برک یې نه خوښېږي. الله یار شاه له دروازې څخه راووت. ټول تیارسۍ ودرېدل. د پاچا وړوکی ځان په لویې چوکۍ کې ډوب شو. پر وړوکي مېز باندې مایکروفونونو ته یې خوله نژدې کړه:

– د غنمین غیرتي او خپلواک ولس ته سلام!

په تالار کې د تکبیر نارې شوې. الله یار شاه دوام ورکړ:

– ورونو! د اسلام دښمنان زموږ کامیابي نشي زغملی. اغوئ په کمپنیو حملې کوي چې مسلمانان بې کاره شي. دین ته سپکاوی کوي. اوس غواړي په مظاهرو مو وو‌بړوي. دوئ دې په دې پوه شي چې موږ ولږه تېرولی شو. خپل ځانونه او اولادونه قربانولی شو. خو دین ته سپکاوی نشو زغملی. موږ به یې دسیسې شنډوو.

په تالار کې چکچکې شوې. پاچا ګوته وڅنډله:

– ټولو دښمنانو ته ووایئ چې دلته غیرتي قومونه دي. اڅکزي، اورکزي، وزیر، خټک، خوږیاڼي، خروټي، اندړ، پوپلزي او ډېر نور. د دوئ په یوه ناره جهان لړزېږي. دوئ د دین دپاره د سر او مال نه تېر دي. موږ به نن وي که سبا ستاسو ګوډاګیان ماتوو. او تاسې به هم ورسره د تاریخ تورې کندې ته غورځوو.

په تالار کې شور شو. د څنګ په کوټې کې پر چوکۍ ناست جنرال سر ښکته اچولی و. ګوته یې د غومبرې او شونډې پر پخواني زخم سولوله. جاوید اقبال د ممپلې په شان وړه پزه ور نژدې کړه:

– تاسې مو ددې دپاره د کورنیو چارو وزیر ټاکلی نه یئ چې شخصي خواهشات پوره کئ. زموږ مالي زېرمې دومره ایضافه ندي چې بې باکانه یې باد ته وسپارو. کله چې زموږ له مالي ملاتړه برخمن یاستنو د قرارداد ټولې مادې به په بالقوه ډول په ځان تطبیقوئ!

وزیر شکېدلی مخ پورته کړ:

– بې غمه اوسئ! دا ډم به درته ټوټه ټوټه راوړمه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تالار کې دوامداره چکچکو ددوئ پام واړاوه. هلته پاچا د لويو رهبرانو په شان د لاسونو په خوځولو په هماغه دروازه ووت چې راغلی و. ژورنالستان هم لکه پيريان ورک شول. د کورنيو چارو وزير په جگ سر او مضبوطو گامونو تالار ته راغی. شکېدلی مخ يې افسرانو ته واړاوه:

– زما د ېرې ندې يادې. دونه وايمه چې دا مظايره چيان امغه د کمال شاه کافران دي. ددوئ وهل ثواب لري. گورئ رحم پرې ونکئ! که نه په تاسې بيا نه خدای رحم کوي، نه دولت. ځئ نو خپلو کارو ته!

د ښار په بله برخه کې سرتاجه له موټره کېوتله. په تيټ سر د مستري خانو له مخې تېره شوه. فرعي کوڅې ته وگرځېدله. سوالگر ماشوم ورته لېرې ولاړ بادام وښود. سرتاجې سترگې کېکاږلې چې خپل سړی دی. بادام هغه وليدله. باغ ته ورپسې ننوت. سرتاجې په ځمکه سترگې گرځولې. په احتياط يې په نری لاري قدم اخېست. دی وپسېد:

– اخله نو. تا خو ويلې دلته شيشکې نشته.

هغې غټې سترگې شاته واړولې. په ملا نېغه شوه:

– دروازه بنده که! شيشکې د پښو لاندې نه وي هوښياره. لړمان مې کتل.

بادام پخ وهل. اوږده بېره يې ورپېدله. هغه جدي شوه:

– دې کې نو څه خندا ده، آ؟ چې وړه ومه د پلار مې انډيوال و. امدغسې باغ يې لره. زه پکې گرده گرځېدلمه. گورمه لړم مې د کميس لاندې په ملا روان دی. وی، چې رایاد شي ولړزېږمه. څو ځله مې لاس که. منگولې ته رانغی. ما ځان وڅنډه. اغه ټک وهلمه. ايسته مې چيغې کړې. اغوئ هر څونه ولټوه. پيدا نشو.

بادام بيا له خندا شين واوښت. سرتاجه برگه شوه:

– چې دا تا ټک وهي زړه به مې يخ شي.

له عمومي سرک څخه د پوليسو د موټر غږ راغی. د بادام خندا ورکه شوه. ويې ويل:

– په ما د لړم زهر نه ځي. چې پوليس مو گير نکي.

سرتاجې غټې سترگې ورواړولې. د بادام اوږده بېره وخوځېدله:

– زه يې يو وار دونه وهلی ومه. يوه هفته بيستر ومه.

سرتاجې نری پزه په گوتو کېکاږله. په سترگو کې يې اندېښنه وبرېښېده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څه دې کړي وو؟

بادام پخ وهل:

- اوس په کوز دې پښېمانه نشې.

- کېږمه.

- اخله نو. اسې خبره نه وه. يو الک سره مې جنګ کړی و. ورور يې پوليس و.

سرتاجې د هوسايۍ سا واخېستله. سر يې جګ ونيو. تېزه روانه شوه. ويې ويل:

- خدای شته تا سره د لړم نه ام نه ويرېږمه.

بادام خوږې خوږې ورپسې کتلې. دواړه د کمال شاه پټنځي ته ننوتل. کله چې بېرته ووتل، بادام وپوښتل:

- په ما مو څنګه باور وکه؟

- دېخواته راځه! لاره د قطارو ونو منځ کې ده. دا ميوند ويلې بادام درسره بوځه.

- او ته؟

- ما څه کوې؟ خدای شته د ځانه په تا زياته ډاډه يمه. خو د اشرف لېوني نه وېرېږمه.

- ولې نو راسره واده نه کوې؟ وېره به ام ختمه شي.

سرتاجه په نرۍ لاره کې ودرېدله. ګرد مخ يې ورتاو کړ:

- بس دغه دې ورانه وکړه.

هغه د باغ د دروازې په لور تېزه روانه شوه. د بادام مړاوی غږ جګ شو:

- اخله نو.

د ښار مرکزي واټ د موټرو په مخ بند شو. يوازې يو بارورونکی ګاډی د سرک منځ ته راغی. په خلاصه باډۍ کې يې د وينا لپاره دريځ ښکارېده. ډله ډله خلک مخامخ درېدل. د چا په لاس کې سوټی و، د چا چاړه. يو نيم تومانچه اړوله رااړوله. مست مست کېدل. په څو دقيقو کې پر سرک د پښې اېښودلو ځای نه و. له نژدې ودانۍ څخه ميوند راووت. چکچکې شوې. هغه د موټر باډۍ ته وخوت. دريځ ته ودرېد. په واټ کې يوازې سرونه ښکارېدل. هوا توده او د خولو بوی و. ده د جيګرې کميس تڼۍ خلاصه کړه. تر سلام وروسته يې په مايکروفون کې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ورونو! موږ د مجبوریته راغلي یو. منې که د ایچا سره بدي لرو. زموږ دوښمن ولږه ده. تنکي ماشومان راته ژاړي. څه نشته چې وریې کو. مجبوریو سوال وکو. ښه چې ټول سوالګر شو څوک به خیرات راکي؟

ځینو وخندل. یو تن غږ کړ «دولت امدې ته ایښې ده» میوند ورته سر وخوځاوه. آواز یې لوړ کړ:

– چاروا کي دې دا خبره په خلاصو غوږو واوري! موږ کمزوري نه یو. هرڅه کولی شو. چانه ایضافه شی نه غواړو. موږ ته دې خپلې وظیفې بېرته راکي! امدا نن! او اخلو یې. که په زور وي که په رضا.

له یوه سره تر بله سره یو بې ساری شور جګ شو. ټولو یې خبره تایید کړه. د واټ د دواړو خواوو د ودانیو پر بامونو پولیس پیدا شول. د ماشیندارو خولې یې د مظاهره چیانو په لور واړولې. میوند هغوئ ته لاس ونیو:

– دوئ موږ په ټوپکو ډاروي. که دونه نران دي راکته دې شي!

د خندا زوږ ټوله فضا ونیوله. خو د ماشیندارو ضربو خندا په کریکو بدله کړه. هرې خواته منډې شوې. یونیم کس پر پولیسو ډزې وکړې. هرچا د ژغورنې لار لټوله. زخمیان تر پښو لاندې شول. مرمیو دریځ سوری سوری کړ. د میوند ماما ولوېد. ټټرې په وینو شو. ده ژر پورته کړ. ماما زګیروي کول. سپین برېتونه یې وخوځېدل:

– ما پرېده! تښته!

خو میوند کله پرېښود. په شا یې کړ. ماما د ځان ټینګولو لپاره دده مخ ونیو. د میوند په دماغ د وینې بوی ولګېد. سر یې وڅنډه چې لاره ووینې. ماما خپلې منګولې د خوریه غاړې ته وښویولې. دده مخ په وینو لړل شوی و. مخامخ روغتون ته یې منډه واخېستله. له رسېدو سره یې نارې کړې:

– اله کومک وکئ! زخمي دی. کومک وکئ!

څوک نه و. نور مظاهره چیان هم ننوتل. د شا له دروازې وتښتېدل. میوند خپل ماما په چوکۍ کېناوه چې ډاکټر راولي. پر زینه دوه تنه مقد سپال کوز شول. پر دوئ یې ډزې وکړې. میوند د ستنې شاته پټ شو. ماما یې بیا ولګېد. بې روحه جسد یې سوړ له چوکۍ پرېوت. ده ورته وژړل. تومانچه یې وویستله. په مقد سپالو یې ډزې وکړې. هغوئ د دېوال پناه ودرېدل. ده د ودانۍ د شا دروازې ته منډه واخېستله. په کوڅه کې تاو شو. په وینو لانده لستوڼي یې بډه وهل. سرک ته ووت. پولیسو مظاهره چیان موټرته اچول. ده په پلې لار د ګوتو په څوکو منډه واخېستله. چې د پښو دربهار یې جګ نه شي. د دوو ودانیو ترمنځ لارې ته ننوت. یو دم ودرېد. څلور مقد سپال په بل سر کې ولاړ وو. مشر ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته اشاره وکړه. دی له ځایه ونه خوځېد. یوتن د ټوپک خوله ور واړوله. ورسره سم شاته د به شکله موټر د کوټې خوله بنده کړه. د تېښتې هېڅ لار نه وه. د میوند سا سوزېدله. تومانچه یې په لاس کې کېکاږله. غوښتل یې کار ترې واخلي. د موټر دروازه خلاصه شوه. موټروان د مقد سپالو په یونیفورم کې و. د کوټې د بل سر کسانو ته یې غږ کړ:

– الکه! دا خپل سړی دی.

هغوئ په شک وکتل. میوند هم حیران شو. موټروان سپین پکول لېرې کړ. ببر سر یې ښکاره شو. ده ته یې کړ:

– راپورته شه! کېنه!

دا هماغه سپینږیری و چې دوئ په ماښی کې له اعدامه بچ کړ. میوند وخوت. موټر د ټایرونو له خرپس سره حرکت وکړ.

سپینږیري وویل:

– زه چې خبر شوم ما ویلې الک دی، نه پوهېږې. ځو مې ځان در رساوه مظایره شرو شوې وه. پولیسو چې ضربې وکړې ما دوربین کې کتل. ته دېخوا ته راغلې. په ککړ مخ کې دې خیر و. چا ونه پېژندلې.

میوند په هنداره کې وکتل. لستوڼی یې په مخ وسولاوه. په مغزو کې یې لا هم د زې او چیغې وې. یو مهال سړي موټر ودراوه. ویې پوښتل:

– چېرته دې بو ځمه؟ زړ وایه چې دا موټر مې تښتولی دی.

– منې د ښاره مې وباسه!

موټر بیا وخوځېد. میوند ترې په ځنګله کې کېوت. مننه یې وکړه. سړی موسکی شو:

– اوله نیکي تا کړې. یو ځل ام نه، دوه ځلي. زه چې لس واره وکم ایله سر په سر شو. یوولسم وار په منني ارزي.

هغه کټ کټ وخندل. میوند سر وځنډه:

– نه ماما. په یاد دې دي؟ اته لس کاله مخکې یو کس موټر وهلی و. چا وینه نه ورکوله. تا ورکړه.

د سړي سترګې تنګې شوې. میوند غبرګه کړه:

– اغه زما پلار و. او ماشوم چې ورسره و، زه وم. نو زه ستا پوروړی یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرېي په خندا تندي ته ټس ورکړ. موټر روان شو. ميوند ټليفون را واخيست. زنګونه يې وو هل. سلطان، رازق، مسلم پاچا او کبير ژوندي وو. ماسپښين برابره ډله جوړه شوه. د مخالفينو سمڅو ته پلې وخوځېدله. په لاره کې رازق وويل:

– ما مې بچو ته پيسې پرې نښودې. څنګه به شي ورور؟

ميوند غبرګ کړ:

– خپل خپلوان به لرې کنه؟

– اېڅوک نلرم.

د هغه ستونی ډک شو. ماښام سمڅو ته ورسېدل. جګ او غبرګ شيخ کلام په تورو جامو کې وروو ت. هر يو ته يې غاړه ورکړه. د نرۍ فيشني لونګۍ شمله يې د ميوند په مخ ولګېدله. د پاچاهانو عطر يې وهلي وو. هغه مخامخ ودرېد. د غولک لاستي په شان ږيره يې ورپېدله:

– زما مسلمانو ورونو! د دين خدمت ته په خير راغلئ! ما ته خليفه رازق ستاسې د مظاهرې ويلي وو.

رازق سر وخوځاوه. ميوند وويل:

– منې ډېر بې رحمه يې ووژلو شيخ صيب. اينسان او مسلمان داسې نه کوي.

– غم مکوئ شابه! ستاسې د شهيدانو غچ به اخلو. دين او وطن به هم ګټو.

دوئ ستړي وو. ځانته سمڅه يې ورکړه. په برق روښانه وه. د پلاستيکي فرش شا وخوا پر ناليو وغځېدل. شېبه پس کبابونه او کړاياني راغلې. ميوند پا نه څېد. زړه يې له خفګانه پرسېدلی و. هم يې د شاهزادګۍ د شرط د پوره کولو پلان سر وخوږ، هم نژدې کسان لاړل. سهار يې ورته جامې، لونګۍ او کاغذپېچه وسلې راوړې. ميوند دومره ژرباور حيران کړ. رازق په نري غږ وويل:

– تا اوس هر څوک پېژني ورور. او دوئ خو زما مشتريان ام دي.

په دنګو ونو پټ ميدان ته راغلل. د تسمه اندامونو استاد د وسلو د چلولو او د لاس د جنګ چلونه ورښودل. تر غرمې ښه ستړي شول. لندې جامې و رپسې نښتې وې. په خوړ کې يې مخ او لاس تازه کړ. پر پلاستيکي فرشونو وغځېدل. چاځ رازق وبنګېد «له شلومبو يې پرېز کړو ورور» ټولو هررر وخندل. ببر ږيری ټيټکی ځوان راغی. غږ يې کړ:

– ستړي مشئ زما ورونو، ستړي مشئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول بېرته کېناستل. رازق پا نه څېد. ځوان د سپینې لونګۍ شمله له غاړې تاوه کړه. موسکی شو:

– ورونو! امدا اوس ملایکې الله پاک ته ستاسې صفتونه کوي. وایي دا دې د ټولو نه ښه بندګان دي.

هغه یو دم په ژړا شو:

– الله ناراضه دی. په دین یې خپله مسلمانان ملنډې وهي. ته دې ته ګوره! مقدسپال عیاشي روا ګڼي عیاشي.

سلګۍ یې ووهلې. میوند غوښتل تسلي ورکړي. مګر هغه یو دم غلی شو. سترګې یې په شمله پاکې کړې:

– ورونو! زموږ وظیفه بې حده سخته ده. خلک کافران مسلمانوي. موږ مسلمانان مسلمانوو. کافران تې ښه دي. په اسانۍ دعوت مني. دوئ وایي زه تا نه ښه پوییږم. نو ام ددوئ په مسلمانولو کې ثواب ډېر دی، ام وژلو کې.

غبږ شو چې غرمنۍ تیاره ده. مګر میوند چورت وړی و «دا سړي موږ ته څه ویل غوښتل؟»

سوالګر هلک د شیشکباغ څنګ ته پر خپل ځای ولاړ و. په فرعي کوڅه کې په سپینه ورځ چوپه چوپتیا وه. نابېره د پولیسو موټر دا چوپتیا دړې وړې کړه. د باغ د دروازې مخ ته ودرېد. هلک هم ور روان شو. د پولیسو قوماندان له موټره ووت. په خلاصه باډۍ کې ناستو ملګرو ته یې غبږ کړ:

– راځئ کنه! تاسې باید مانه زړور اوسئ. زه نوی یم.

ملګري یې یو په بل کې ننوتل. یو هم کې نه وت. قوماندان برګ شو:

– هی بې غیرتو! په تاسې به یې ام ډزې کړې وي چې زوی مې پیدا شو.

هغه کټ کټ وخندل. دروازې ته ورغی. ماشوم د سرک بلې غاړې ته ودرېد. لاسونه یې د لویانو غوندې د چلیپا په ډول پر ټټر ونیول. قوماندان پاس د شیشکباغ لوحې ته وکتل. خپلو ملګرو ته یې مخ کړ:

– هه، اوس به درته ثابته کم چې شیشکه میشکه نشته.

زړور یې کیلي د قلف سوري ته برابره کړه. یو دم ګړبه هار شو. دروازه وربېرډېدله. د ښځینه غږ په شان سونګس جګ شو. قوماندان شا ته ټوپ کړ. په ځمکه ولوېد. رنګ یې پک والوت. په منډه موټر ته وخوت. پولیس لاړل. ماشوم هم وتښتېد. دننه په تاکاوۍ کې کمال شاه له دوربین څخه سترګه لېرې کړه. موسکی مخ یې بادام ته واړاوه:

– خیر و خیریت دی. اصل کې ماشین اوس ام کار کوي. دروازه یې ښه ولړزوله.

د بادام زړه هم آرام شو. د میوند د مظاهرې کیسه یې وکړه. د شاهزادګۍ سترګې غټې غټې راوتې وې. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه پوهېږم. له سیاست سره یې نه لګېدله. ولې یې داسې وکړل؟

– اخله نو. ستاسو د شرط دپاره کنه. چې خپل اشنا په دولت په زوره مقرر کي.

کمال شاه سر وخوځاوه. د غاړې پوستکی یې وشړېده:

– آفرین! چې اغه ونشو، پرېده چې مخالفینو سره په دولت حملې وکي! چې شاهي حصار بېرته ونیسو. ورته وایه جنګ مه پرېده! پیسې زه درکومه.

ملکو سرونه په تایید وښورول. شاهزادګۍ بادام ته کړ:

– ته راځه! د چای پیالې راوړو!

په پخلنځي کې له چاینکې تېونه ختل. هغې برقي منقل بند کړ. وچ چای یې له الماری‌ واخېست. ویې پوښتل:

– میوند الته پاتې کېږي که بېرته راځي؟

– پاتې یې وبوله.

– سمڅو کې ماران نشته؟

– اخله نو. سمڅه خو وي د مارانو او ځناورو ځای.

– اوح زما ربه! ورته ووایه راځه! خدای به بله لار پیدا کي.

– سرتاجې ورته ویلي. نه یې مني. وایي بله لاره نشته.

– ته خو زما د خوا ورته ووایه!

دواړو پتنوسان سالون ته راوړل. شاهزادګۍ ځان ته چای وانه چاوه. په کونج کې په نفلونو ودرېدله.

ماسخوتن میوند د ډک موټر څنګ ته ولاړو. زړه یې نا ارامه و. جګ شیخ د موټر د څراغونو په رڼا کې ورته وویل:

– بختور یې. نن شپه سپوږمۍ نشته. وارخطا نشې شابه! دولتي ژرنده ده. ساتونکي یې کم دي.

میوند د ماما او ملګرو د غېږ لمبو پا رولی و. د موټر سیټ ته وخوت. حرکت یې وکړ. شاته باډۍ کې یې ملګري غلي ناست وو. نیم ساعت وروسته له ځنګله څخه سرک ته ووتل. څراغونه یې مړه کړل. سرک د غنمو د پټیو په منځ کې غځېدلی و. یو مهال لویه کلا ښکاره شوه. کونج په کونج یې برجونه لرل. په هرو څو مترو کې څراغونه لګېدلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دننه جګه وداني وه. کړکۍ يې نه لرلې. ميوند موټروان ته د درېدو امر وکړ. په تياره کې د لويې ويالې په غاړه پلې وخوځېدل. تر شرشرې تېر شول. ميوند ملګرو ته مخ کړ:

– ټيک لس بانديې دولس حمله کوو. په ويالې کې ځان خوشې کئ! او به مو خپله تر کلا تاووي.

هغوئ دوه دوه ويالې ته کېوتل. مګر ميوند او رازق په وچه کې روان شول. رازق وپسېد:

– نن خوشاله يم ورور. ښځې ته مې زنګ وهلی و. ويلې يو کس راته د دوو مياشتو د خرچې پيسې راوړې.

– څوک و؟

– ويلې ګردکی ځوان و. ږيره يې لرله. لونګۍ يې وهلې وه. شيخ صيب دې خير ويسي. دستي يې سرې لېږلی.

ميوند پوه شو چې اشرف پيسې ورورې دي. غږ يې ونه کړ. برج ته مخامخ په ډنډو اوبو کې لوخوته ورسېدل. ميوند پښنه ونيوله. رازق وپسېد:

– ولې ورور؟

د ميوند په تندي خولې راغلې. بيا يې مخته قدمونه واخېستل. مګر د دې په ځای چې برج وڅاري لوخوته يې کتل. په زېم والا چمن کې په ګونډو شول. د ميوند سا سوزېدله. په برج کې ساتونکی له وسلې سره ګرځېد. يودم ودرېد.

مخامخ يې د دوئ په لور کتل. په مخابره کې يې وويل:

– امر صيب! ما په لوخو کې شړپ شړپ واورېد.

دوئ يې خبرې سمې اورېدلې. امر لکه چې مېله کوله. له خندا ډک غږ يې راغی:

– دا سترګې دې د ښځو غوندې تورولو ته دي که د نر غوندې کتلو ته؟ خو وګوره کنه!

– ګورمه. څه شی نه ښکاري.

– خوار شې ډارنه! ګيدړه به مرغاوی پسې ګرځي.

عسکر بيا په ګرځېدو شو. ميوند په رازق پسې په ګونډو وخوځېد. ټول پام يې شاوخوا لوخوته و. رازق وپسېد:

– څه کوې ورور؟ وخت پوره دی. راکيټ برج ته برابر که!

نهه بانديې دولس وې. ساتونکي ګازرې خوړلې. خرپې يې اورېدل کېده. ميوند د راکيټ نښه ونيوله. د تندي خولې يې په سترګو راغلې. په لوخو کې شړپه هار شو. ده وسله وغورځوله. شاته يې ټوپ کړ. ورسره سم په نورو برجونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکېټونه ولګېدل. د دوئ د برج عسکر دوه شول. په لوخو يې ضربې وکړې. ميوند په اوبو کې ولوېد. رازق ځان ورساوه. هغه لګېدلی نه و. ميوند غوښتل وتښتي. رازق کلک ونيو. د ډزو په شور کې يې چيغه کړه:

– چېرې ځې؟ برج ووله!

خو ميوند زورونه وهل. ډزې غلې شوې. د کلا شاوخوا د دوئ کسان له مورچلو راووتل. غوښتل يې بېرته راوګرځي. د ميوند دوئ د برج يو ساتونکی په دېوال تېر شو. د دوئ په ملګرو يې ضربې وکړې. هغوئ بېرته ځانونه پټ کړل.

سلطان تک سپين اوښتی و. په مخابره کې يې وويل:

– ميونده! ميونده! تاسې چېرته يئ؟ پای.

دلته رازق راکېټ په اوږه کړ. برج يې وويشت. وړاندې ورغی. په بام باندې ساتونکي پسې يې لاسي بمونه واچول. د هغه ډزې هم غلې شوې. له ميوند څخه يې مخابره واخېستله. خولې ته يې ونيوله. په نري غږ يې وويل:

– کار وشو! وځو! پای.

موټر بېرته سمڅو ته ورسېد. جګ غبرګ شيخ يې مخې ته ووت. خوشحاله او پارېدلی و. ويې پوښتل:

– د شهادت عالي مقام د چا په نصيب شو که نه؟

ميوند په لندو جامو کې غلی ولاړ و. رازق له متې ونښوراوه:

– تاته وايي ورور!

ده شيخ کلام ته پاس وکتل. وبنګېد:

– نه، زخمي ام نلرو.

– خير دی. مه خفه کېږئ شابه! دا ځل به مو قسمت کې نه و.

شيخ ورته د استراحت وويل. ميوند په سمڅه کې غلی پرېوت. رازق ورباندې برګ شو:

– چې جنګ نشې کولی مه ځه! ستا دلاسه نزدې ټول مړه وو.

ملګري يې حيران شول. رازق هغوئ ته مخ کړ:

– د وېرې رپېده. ډزې يې کولی نشو. اخېر ما راکېټ واخېست.

ټولو قهرجنې سترګې ميوند ته واړولې. د سلطان د غاړې توتکه پورته ښکته لاړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خیر دې وي. دی چې ډارن دی مشر به بل څوک کو.

میوند غږ کړ:

– مشري موهمه نده. الته لوخې وې.

هغوئ په کرکه په سږمو کې وپشېدل. دی کېناست. سر یې ځوړند و. په ټیټ غږ یې وویل:

– موږ واړه وو. مشر ورور مې په لینده مرغۍ وویشتله. اغه ګوډه ګوډه لوخو ته ننوتله. پسې ورغلو. اخوا دېخوا مو لټوله. شړپه هار شو. منډه مې کړه. ګورم چې د ورور نه مې دستک غوندې مارتاو دی. اغه اخ نه کاوه. مار غټه خوله وازه کړه. منې زما په مخ کې یې ژوندی تېر که.

د میوند ستونی ډک شو. ژوره سا یې واخېستله. خبره یې وغځوله:

– ما ضوف کړی و. بیا ناوخته مې پلار پیدا کړی وم.

د ملګرو څېرې یې له خوا خوږۍ ډکې شوې. دعاوې یې وکړې. شایې واړوله. ویده شول. سبا څاښت یې وسلې په ګریسو غوړولې. راډیو وویل چې تېره شپه د مخالفینو د حملې له امله دولتي ژرنده وتړل شوه. شپېته کسه بې کاره شول. چاغ رازق غږ کړ:

– موږ خو یوازې د ساتونکو برجونه وویشتل ورور. او بنده یې ژرنده کړه؟

میوند په څانګه کې ځوړند راډیو بند کړ. روان شو. په سمڅه کې پر نالۍ وغځېد. بله شپه په لویې کمپنۍ ورغلل. سهار په دسترخان یې بیا راډیو اورېد. هاغه کمپنۍ هم وتړل شوه. میوند وغومبېد. ډوډۍ یې پرېښودله. د سمڅې مخ ته په تیږه کېناست. رازق ورپسې ورغی. ویې پوښتل:

– ولې ورور؟

میوند اسویلی وکړ. سترګې یې ور واړولې:

– منې موږ ښه کار نه کوو.

– کوم کار؟

– امدا په کمپنیو حملې.

د رازق تندی ګونجې شو. میوند وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– موږ مظاېره د څه د پاره وکړه؟

– چې خلکو ته کار پیدا کو.

– هو کنه. پیدا خو مو نه که، اوس لا کارونه تې اخلو.

– جنګ کې خو دا وي ورور.

– منې د اغوئ د ورو بچو پوښتنه به خدای موږ نه کوي.

– ته څه لګیا یې؟ موږ یې ساتونکي ولو...

میوند یې خبره پرې کړه:

– خو دولت کمپنۍ تړي. زموږ د لاسه یې تړي کنه. ستا خپلو بچیو ته څو نه سودا وه. په هرچا ګران دي.

رازق حیران و. بېرته سمڅې ته لاړ. میوند چورت واهه چې څه وکړي. موبایل ته یې زنګ راغی. اشرف له بدلې شمېرې نه په بدل غږ خبرې کولې. شاهزادګۍ یې روغه رمټه وبلله. د ښار په اړه یې وویل:

– تر اوسه خو خیرو خیریت دی. یوازې د امروتین کسانو د ښار عمومي تلاشي شروع کړې ده.

د میوند وروځې بره لاړې:

– دا لا خیریت دی؟

– څه ښه دی چې ته روغ یې. ټلیفون بندوم چې دولت مو پیدا نکي.

میوند غږ کړ چې مه بندوه. په ټلیفون کې رېا شوه. ده د بېرته تماس نیولو کوشش وکړ. نه کېدل. ناراحته شو «منې قمراقبال په شیشکو باور نلري. شازادګۍ په شیشکباغ کې دستي پیدا کوي» چټک پاڅېد. په خام سرک ښکته لاړ. د تړې شاته تاو شو. په لوی غار کې موټر ولاړ و. یو سړی لکه پېرې له تیارې رااووت. ده وویل شیخ ته ځم. سړي په مخابره کې تماس ونیو. وروسته یې اجازه ورکړه. سمڅه نه وه، سمه شاهي ماڼۍ وه. میوند د کریستالي قندیلانو په رڼا کې په وربښمینې غالۍ روان و. تر زینتي الماري او قیمتي کوچونو تېر شو. د اوږد مېز مخې ته تیارسۍ ودرېد. شیخ کلام په ښویه فولادي لونګۍ کې لوی کمپیوټر ته ناست و. لاس یې ورکړ. میوند وویل:

– شیخ صیب ماویل زه خبر شوم چې په ښار کې امروتینیانو تلاشي شروع کړې ده. ما...

– چا خبر کړې شابه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دوستان دې خدای لري.

– څه نو مېږي؟

میوند په دوو کې شو. که وواېي سرتاجې او اشرف ته تاوان ونه رسېږي. که نه واېي بیا خو صداقت نه شو. ویې ویل:

– منې چې نوم یې وانه خېسته. غېږیې بدل و.

شیخ په څېړونکي نظر وکتل. بیا یې وروځې واچولې. میوند بېرته خپلې خبرې ته راغی:

– ما ویلې که ستاسې ایجازه وي. موږ به وربان دې حمله وکو. منې ښه موقع ده.

شیخ د ږیرې نرۍ څوکه په ګوتو کې ومروړله. له مېز څخه راتاو شو. لکه خبره چې ډېره مهمه وي. ویې ویل:

– زموږ اصلي دوښمنان مقدسپال دي. پوه شوې شابه؟

– نه شیخ صیب. مقدسپال خو زموږ خپل خلک دي. مسلمانان هم دي.

– نه کنه. امروتینیان ددوئ په زور دلته دي. پوه شوې شابه؟ په مقدسپالو حملې وکئ چې د امروتینیانو پښې سستې شي. بیا ګوره چې څنګه تښتي؟

– منې حکومت په اغوئ باندې زموږ حمله بانه کي. کمپنۍ وتړي.

– بانه مانه نشته. موږ یې مجبوروو.

– ولې؟ خلک بې کاره کېږي کنه.

– امدا د حکومت د تنګولو ښه لاره ده. دین او وطن په رحم نه ګټل کېږي.

میوند غلی شو. شیخ د مېز له سره کاغذ راواخېست. ده ته یې ونیو:

– هه! په مخابراتي کمپنۍ د حملې نقشه ده.

میوند چورت واهه چې څنګه ددې حملې مخه ونیسي. شیخ یې پر جرئت وروستۍ ګوزار وکړ:

– او ټولو ته وواېه شابه! د امر نه سرغړونه د مرګ سزا لري.

میوند ووت. ملګرو یې په راډېو کې خبرونه اورېدل. ده ته یې بل ډول وکتل. پوه شو چې رازق ورته ویلي چې د خلکو له بې کاره کېدو سره مخالف دی. میوند د نوې حملې له پلان څخه خبر کړل. هغوئ یو بل ته سترګې واړولې. موسکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شول. هېڅ مخالفت ونه ښود. د خبرونو اورېدلو ته يې دوام ورکړ. دی پر خپلې نالۍ پرېوت. زړه يې تنګ و. خبرونه خلاص شول. ملګري يې هم په خپلو ځايونو کې وغځېدل. يو مهال غږ شو:

– قوماندان صيب ميوند خانه!

دی نېغ کېناست. څو کسه له صندقانو سره ننوتل. يو تن د کاغذ پاڼې ورکړې. پکې د صندقانو تعداد او په هر يو کې د مرميو، لاسي بمونو او راکټونو اندازه ليکل شوې وه. ده لاسليک وکړ. خو سترګې يې په لېبلونو کې نښتې وې. دا هاغه صندقان وو چې مخکې امروتين ستوري مقدسپالو ته په پټه رالېږل. چورتي شو «اوس خو پاچايي د امروتينيانو په لاس کې ده. نو وسلې ولې مخالفينو ته رالېږي؟» ميوند ښويه ووت چې دا خبره له شيخ سره شريکه کړي. د هغه ساتونکي په موبايل کې د بربنډو ښځو عکسونه کتل. وارخطا شو. ده د وسلو رسيد وښود:

– منې دا يې امدا اوس راکه. خبرې ورباندې کوو.

هغه ژر لا رپرېښوده چې د عکسونو په باب ونه پوښتي. دی دننه د اوږد مېز مخ ته تيارسی ودرېد. شيخ په خړرنګي لپټاپ کې غرق و. ده يې سکرين د الماری په هنداره کې وليد. شيخ نګه عددونه ليکل. ميوند له دغو شيفرونو سره اشنا و. له ځان سره يې وژباړل«*اوس موږ او حکومت کولی شو لسګونه کاله جنګ ته دوام ورکړو. څو موجوده شتمني امروتين ته انتقاله او په راتلونکي کې غنمين د امروتين دايمي برخه شي*» ميوند هک پک کتل. خولې ورباندې راماتې شوې. غوښتل يې غلی بېرته ووځي. شيخ سترګې پورته کړې. حيران شو:

– ته څه رنګه دننه راغلې؟

– په دروازه. ولې؟

شيخ تومانچه واخېستله، ووت. ډز شو. بېرته راغی. ګوته يې وځنډله:

– ته زموږ د قانون نه يې خبر. بيا چې ما ايجازه نه وي کړې دننه رانشې! ښه وايه شابه!

ميوند ژر ژر په زړه کې نوې خبره جوړه کړه. ژبه يې ټکنۍ شوه:

– منې موږ ويلې، که اغه، که کمپنۍ کې، چې موږ حمله کوو، که مامورين مخ ته راشي ويې ولو که نه؟

– خو ومې ويلې چې ډېر وراني زموږ کاميابي ده. تا ته دين موهم دی که اينسان؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند سر وخوځاوه، ووت. د سمڅې مخې ته نوی ساتونکی شخ ولاړ و. یو تن په بېلچه کې خاوره راوړه. د مخکېني ساتونکي په وینه یې واچوله. دی تېز تېر شو. ټول فکر یې په شیفر کې و. چورت یې واهه چې ملګرو ته ووایي که نه؟ ډارېده چې رازق به له پخوانه خبر وي. نورو به هم ورسره د مخالفینو دا پلانونه منلي وي. زړه یې ډک شو «کاش چې شازادګۍ ماسره مینه نه لرله. بیا که زموږ واده نه کېده ام غم به نه و. اغه خو به نه ځورېدله. نه نه، ځورېدو ته یې نه پرېږدم. بله لاره پیدا کوم». ملګرو ته یې مخ کړ:

– منې شیخ صیب زما په خاطر بنایسته ځوان ووژه.

وچ هډور سلطان غږ کړ:

– خیر دې وي. ولې؟

– زه یې د اغه د اجازې بغیر دننه پرېښی وم.

– التبه به موهم شیان وي نو. ځوک یې باید ونهویني.

– داح! زه پردی یم؟ نه ولا، دا بل ډول خلک دي.

رازق نری غږ ووېست:

– سم خلک دي. په سخته کې یې ځای راکه. نمک حرامي به نه کوو ورور!

میوند برند برند کتل. دا باور یې لا پخېده چې ملګري یې له شیخ کلام سره دي، نه له ده سره.

په ماڼۍ کې قمر اقبال تېز روان و. دروازه یې په زور ټېل وهله. د مشر ورور د مېز مخ ته ودرېد:

– دا ډم موږ وغولولو. شازادګۍ یې پیدا کړې ده.

جاوېد اقبال په پیسته یې کوچونو ناستې ته وباله. دی کېنناست. د الماری هنداري ته یې ګډ وډ وېښتان سم کړ.

جاوېد اقبال موسکی و. د ممپلي په شان وړه پزه یې لا شخه ښکارېدله. ویې ویل:

– آیا ستا کسانو د شازادګۍ د موندلو په هلکه کره شواهدو ته لاسرسي پیدا کړی؟

– نه، اغه څه لټوګان دي. زه وایمه زه.

– اوصولن په اټکل اغه وخت د تایید ټاپه لګېږي چې د شواهدو ملاتړ ورسره وي.

– داح. د اغې لټول یې پرېښي کنه. زه وایم تیار په لاس کې دی. رابه یې ولو. شازادګۍ او خزانه به ترلاسه کو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له باندې څخه د چا په زوره خندا راغله. جاوېد اقبال له کړکۍ څخه د ماڼۍ حویلۍ ته وکتل. دوو تنو مقدسپالو په چمن کې غېږه نیولې. نور ترې راتاو وو. دی هم موسکی شو. مخ یې بېرته راوګرځاوه. پېرې شونډې یې ورپېدلې:

– متاسفانه په اټکلونو تکیه د مالي منابعو د ضایع سبب کېږي! سالم عقل وایي چې نغدې ګټې ته اولویت ورکول په اکثرو مواردو کې مثبته پایله لري. په ذکر شوې قضیه کې ډمزموږ د اهدافو د پلې کولو ښه وسیله ده. که په مناسبه طریقه یې مدیریت وشي په ټول هېواد کې به د نایانو بشري قوه زموږ په خدمت کې وي.

د قمر اقبال څېره تروه شوه:

– ولې سم نه وایې چې اټکل مه کوه. ډمزموږ د پاره جنګېږي.

ورور یې له خندا شین شو:

– پښتنو ته په جدي قواره سرېږه د هوښیارۍ بله لویه نښه د شخص په وینا کې د پېچلي متن اورېدل دي. په دغه تمرین د وخت لګول په مناسب ځای کې پانګونه ده.

– مړه ماسره خو سم غږېږه! زړه دې راخوړین که.

– د لېوني خوله هم د غږېدو جوګه ده. په دې اساس د عاقل او کم عقل ترمنځ فرق د مسایلو د ځرګندولو په ښه کې دی.

قمر اقبال ژوره سا واخېستله. سترګې یې چت ته کړې:

– وه خدایه! په لالا مې څه شوي؟

جاوید اقبال موسکی و. ده سترګې ورواړولې:

– ښه ځه، زه به ثابته کم چې شازادګۍ یې په رښتیا موندلې. بیا نو ستا وروري څه شوه؟

– د سیاسي ماحول مسلطه فضا ددې ایجاب کوي چې د خپلوۍ تر مجازي اړیکو ملي ګټو ته ترجیح ورکړه شي.

قمر اقبال تندي ته تس ورکړ. په تېښته ووت. جاوېد اقبال یې تر شا کړس کړس وخندل.

میوند تر تمرین وروسته په خوړ کې مخ او لاس ومینځه. دسترخان ته کېناست. ناآرامه و. هر ملګري ته بېل بېل ځیر کېده. تر پاڼو تېرېدونکي لمر یې تندی وسوزاوه. څنګ ته شو. چورت یې واهه چې خبرې له څه شي پیل کړي؟ شاوخوا یې وکتل. نورې ډلې بېلې بېلې په دسترخانونو راتاوې وې. له ډوډۍ یې خوند اخېست. ده له وریجو مړۍ جوړه کړه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– منې په امروتين کې داسې پلو پخېږي چې ګوتې به ورسره وچيچې.

ټولو کړېږې ور وکتلې. د وچ هډور سلطان توتکه له مړي، تېرولو سره ښکته پورته لاړه. غږ يې کړ:

– خير دې وي. خوګ ام خداې پيدا کړی. يو صفت خو به لري کنه.

ملګرو يې هررر وخندل. ميوند غوښتل د شيخ کلام او امروتين تر منځ اړيکو ته راشي. ويې ويل:

– منې چې اغه اينسانان دي. خوګ ورته مه وايه!

رازق په نري آواز ملګرو ته کړ:

– رښتيا وايي ورور. خوګان خو دونه مردارمخي نه وي.

بيا د ټولو خندا شوه. هريو همداسې عکس العمل وښود. يوازې د شناوی ږيرې کبير غلی و. ميوند غږ کړ:

– ته پکې څه وايې کبير لالا؟

هغه د لاس مړی، ېېرته کېښود له، پا څېد:

– څه ورک يې که! د خبيثانو صفت زما ايشتيا په لغته ووهله.

– ته صبر صبر! کېنه! سرونه وړاندې کئ! منې کار مې دی.

هغوئ يې په مقصد پوه نه شول. زړه نازړه يې غوږ کېښود. ده په ټيټ غږ وپوښتل:

– ما ويلې که دا مخالفين د مقدسپالو سره يو لاس وي بيا څه کوئ؟

ټول شاته شول. چاغ رازق غږ کړ:

– دې وختو کې بې سُره غږېږې ورور.

ميوند ټينګار وکړ:

– مثال وايم. ښه که امداسې وي بيا؟

مسلم پاچا کټ کټ وخندل:

– بيا خو به موږ د مار په سوړه کې د مار نه پټ يو.

ټولو هررر وهل. سلطان په ملنډو وويل:

– خير دې وي، بيا نو اول امدوئ ختمو. د دوئ د پلار کپری!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نري سپينکي ځوان پخ وهل. ميوند سر جگ کړ چې څوک خو يې نه اوري. وپسېد :

– منې چې کيسه بوينه شوه. دوئ او مقدسپال د سيکې دوه مخه دي. غواړي غنمين ستوری د امروتين حصه کي.

ټولو ملګرو يې سرونه وښنډل. باور يې نه کاوه. نري سپينکي هلک سترګې غټې کړې:

– چې نه مرې لا به يې واورې.

د ميوند تېره زنه وخوځېدله:

– منې چې په دغو ګوناکارو سترګو مې وليدل. زه ناخبره ورغلم. شيخ په کمپيوټر کې امدغسې ليکل.

هغه له جېبه د وسلو د صندق لېبل راوويست:

– دا د مرميو صوندقان امغه دي چې مقدسپالو ته راتلل. او تاسې کله ليدلي چې دولت په دې ځای بمبار وکي؟

ميوند په چورت کې ډوبو ملګرو ته وکتل. د هغوئ عکس العمل يې څېړه. کبير سر ته ټکان ورکړ:

– نالت په شيطان! زه ام شکي ومه چې ولې مو په امروتينيانو حملې ته نه پرېدي؟

د ميوند په زړه لړه هوسايي راغله. څه يو تن خو ورسره ومنله. رازق وپسېد :

– بيا خو نو موږ بايد د خولو نه لوډسپيکر جوړ کو ورور. چې خلک خبر شي.

د ميوند زړه بېخي ولګېد. اوس يې چورت واهه چې پس له دې څه وکړي. غټ سری ځوان په رازق برګ شو :

– ځان خپله د بلا خولې ته ورکوو؟ سلطان سم وايي. ختم به يې کو. بيا به امدې ځای نه سم جنګ وکو.

نري سپينکي بيا سترګې غټې کړې:

– او هو. بنکر دې ورسره برابر دی؟ اغوئ په زرګونو دي.

کلسري ځوان نورو ډلو ته وکتل. هغوئ ټوکې کولې. خندل يې. دی وپسېد :

– دا نه کوو، اغه نه کوو، نو څه کوو؟

د ميوند شنې سترګې د دسترخان په يو ټکي کې نښتې وې. په زړه کې يې ګرځېدل چې کاش په ښار کې پاتې وای.

اوس به يې د شاهزادګۍ د شرط پوره کولو ته يوه لاره پيدا کړې وه. سر يې جګ کړ. تېره زنه يې وخوځېدله:

– کېدای شي موږ د آزادي پالو په نامه ځان ته ډله جوړه کو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو ته يې نظر ښه وبرېښېد. ماسخوتن يې د ورکړل شوې نقشې خلاف د امروتينيانو په قطعې حمله وکړه. خو هغوئ ته ونه رسېدل. مقدسپالو يې مخه ونيوله. يو ساعت وروسته بېرته سمځو ته ستانه شول.

په ماښې کې د دواړو څارګرو مخونه له قهره پړسېدلي وو. جاوېد اقبال ته يې د همدې حملې په اړه معلومات ورکول. کله چې هغوئ ووتل قمر اقبال غاښونه چيچل. د جګې پزې څوکه يې وګروله. خپل ورور ته يې تېره وکتل:

– ما درته نه ويلې؟

جاوېد اقبال په مخ لاس کش کړ. د ممپلي په شان وړه پزه يې چنګه شوه. پېړې شونډې يې ورپېدلې:

– مورېتراوسه د خوندي چاپېريال له مزاياوو برخمن يو. که مقدسپال له ژوند سره مقاطعه کوي، که مخالفين، دواړه غنمينيان دي. ددوئ ترمنځ د کړکېچ د امپير لوړېدل د داخلي خصومتونو د ګراف د لوړېدو سره مستقيمن متناسب دي. چې په وروستي تحليل کې زمورېهدف ته د رسېدو لپاره ښه زمينه برابروي.

قمر اقبال مخ په ناخوښۍ واړاوه. ويې ويل:

– اوس خو ددې مزاياوو برخمن يې. خو بل ځل يې لاس د امروتينيانو ګرېوان ته ام رسي.

– زه ستاسو د فکر له دغې زاويې سره مخالف...

د قمر اقبال زغم ختم شو. پر مشر ورور يې برګ وهل:

– بس که نو! دا مه هېروه چې مقدسپال زما په نوښت کامياب شوي دي.

ورور يې وخندل چې ګواکې باټې ولي. ده ته لا قهر ورغی:

– حي حي دې پرېده! تا ته موفته په لاس درغلې ده. د اصلي موضوع نه خبر نه يې. زه چې د خزانې نه خبر شوم، د پلار مخ ته مې د اغې د ترلاسه کولو پلان کېښود. په پلان کې له مقدسپالو سره د کومک زياتول ام شامل وو.

ورور يې په منګولو په غوږ پراته وېښتان شاته واړول. برګ شو:

– په قبله ګاه صاحب باندې د عقل له دايرې وتلي تورونه تپل د خپلې کم عقلۍ ثبوت وړاندې کول دي.

– ته غورکېده فلسفي! پلار رومنله. بيا زه د پلان مطابق دلته راغلم. چې ناريالين ته د کمال شاه د تېښتې مخه ونيسمه. چې خزانه په اسانه واخلمه. پلار چې تا ته اسناد درکول اساسي پلان په شنه دوسيه کې و. اغه ما جوړ کړی. وګوره! د هرې پاڼې په پای کې قاف او الف ليکل شوي. قمر، اقبال.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جاوید اقبال د مېز له جعبې دوسیه راواخېستله. په غتو غتو یې کتل. سر یې وخوځاوه:

– امدا اوس شیخ ته وایه چې میوند ونیسي.

– دادی وینې یارو؟ چې وغواړې سمې خبرې ام کولی شې. ماته یې راتسلیم که. زه د اغه په مذب ښه پوېږمه.

شیخ کلام له ځوانې نجلۍ سره نیم بربنډ پر تخت پروت و. ټلیفون یې د پیغام خبر ورکړ. دواړه نېغ کېناستل. په پیغام کې تش شمېره وه. دواړه بلې کوټې ته لاړل. په دېوال کې پټ خړرنګی لپټاپ یې وکوت. د امروتین په ژبه لیکنه یې ولوستله. شیخ کلام نجلۍ ته په کوناټو سپېره ورکړه. په پښتو یې وویل:

– ای زما نیکاح شوې کډې! ځه سمله! د تشویش خبره نده.

نجلۍ په ناز ماته راماته شوه:

– سمه ده زما ګرانه نیکاح شوی خاونده!

دواړو پخ وهل. شیخ کلام جامې واغوستلې. تېز ووت. د میوند سمڅې ته یې وکتل. له لېرې تور غار ښکارېده. زنګ یې وواهه. په بلې سمڅې کې د اوږدې رېږې قوماندان وېښ شو. له خپلې ډلې سره دده څنګ ته راغی. شیخ وویل:

– ای د الله د دین ساتونکو! میوند د امروتیني کفارو جاسوس دی. ویې نیسئ! څوک چې پې درېږي ویې وژنئ!

قوماندان او ملګري یې دومره وپارېدل چې صبر یې نه کېده. په تیارسۍ حالت کې هم ښورېدل. د هر یو په سترګو کې د میوند د وژلو تلوسه له ورایه ښکارېدله. قوماندان تر ټولو مخکې د سمڅې خولې ته ورسېد. دننه تیاره وه. دوئ ځراغونه ونه لګول. یودم یې هجوم وروړ. پښې یې په تارونو کې بندې شوې. بمونه وچوېدل. میوند له ځنګله څخه لمبې ته وکتل. خپلو کسانو ته یې کړ:

– زموږ تلک کار وکه. ځئ نو تیت شئ! څوک چې مخکې ورسېد، املته ودرېږئ!

د سهار آذان وشو. میوند د پېریانو کوڅې ته ننوت. اته تنه ملګري یې منتظر وو. ده د مارکېټ د تاکاوۍ دروازه خلاصه پرېښوده. دننه د نم بوی و. ورو ورو ټول راغلل. میوند ساعت ته وکتل. د سهار پینځه بجې وې. ویې ویل:

– منې امدا ځای ښه دی. د ورځې به خوب کوو. د شپې حملې. اوس سملئ!

ماښام میوند په کوټو کې ګرځېد چې وګوري څه لري. تورکي مسلم پاچا د شپې ډوډۍ تیاروله. میوند رازق ته کړ:

– ته په دوربین کې وګوره! زه وځم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

رازق سترګه له چته ځورند نل ته برابره کړه. کوڅه تشه وه. میوند ووت. د احتیاط لپاره یې له مغازې څخه نوی سیمکارت واخیست. سرتاجه او شپوګل یې له خپل راتګه خبر کړل. سرتاجې بادام ته ټلیفون وکړ. ویې ویل:

– ته سبا باغ ته ډوډۍ یوسه! زه به میوند ورور وګورمه.

د بادام اوږده ږیره وخوځېدله:

– اخله نو. اغه خطرناک ځای ته خپله ځې؟

– نه نه، تا نه پرېږدمه.

– ولې؟

– بس نو.

سرتاجې نرۍ پزه په ګوتو کېکاږله. بادام سر وښنده. ټلیفون ته یې خوله نژدې کړه:

– ستا خوښه! زما په ښځه پام کوه! اغه په ما د ځانه ګرانه ده. زه خپل امانت سلامت غواړمه.

د هغې سترګې له موسکا سره ډکې شوې. سبا بادام د خوړو له کڅوړې سره شیشکباغ ته ورسېد. کمال شاه په دوربین کې کتل، چې تعقیب شوی نه وي. شاهزادګۍ مطالعه بنده کړه. کتاب یې په کوچ پرېښود. ویې پوښتل:

– سرتاجه رانغله؟

بادام کڅوړه د پخلنځي په مېز کېښوده. د سالون له دروازې یې وویل:

– میوند د مخالفینو نه راتښتېدلی. اوس د لوی مارکېټ تاکاوۍ کې دی. اغه الته لاړه.

کمال شاه له پلن او دروند ځان سره سره چټک پاڅېد. برګ شو:

– اغه ځای ورته چا ښودلی؟

بادام خوله ویته کړه. کمال شاه تروه ټنډه شاهزادګۍ ته واړوله. هغه چورتي ولاړه وه. ویې پوښتل:

– وروره! کوم مشکل خو پېښ شوی ندی؟

بادم اوږې واچولې چې نه پوهېږم. احمدزۍ ملکې پیکي ته ځنډ ورکړ. پر سپین تندي یې هم د زنې غوندې شین خال څرګند شو. په کوچ کې تاوه شوه. بارکزۍ ملکې ته یې سترګې واړولې:

– ستا شازاده زوم خو سمه مشاده ده. موږ ته الوتکه کله سمځو کې لټوي کله تاکاوۍ کې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوو ملکو ورسره هررروهل. بارکزۍ ملکې غومبرور مخ خپلو طرفدارانو ته واړاوه:

– دا ځینې خولې لکه د تشناب سوړې، همېشه تې بوی ځي.

یو دم درې ملکې یوې خواته شوې درې بلې خواته. ګوزارونه یې پیل کړل. کمال شاه په منځ کې چیغې وهلې:

– غلې شئ! اصل کې د دغه الک نه و شرمېږئ!

د ملکو ټیکرې په پښو کې تاوېدل. شاهزادګۍ د مور ساتنه کوله. خو زور یې نه رسېد. بادام لاس نه کاوه. پوهېده چې په هر حالت کې پردیو ښځو ته لاس وروړل د چا ناموس ته بد کتل دي. کمال شاه امر وکړ:

– څه ته ګورې مړتا؟ کومک وکه!

اوس نو هغه هم ورګډ شو. یوه ملکه یې کشه کړه. نرۍ ټوکر وشکېده. د ملا خرۍ خرۍ غوښې یې راووتلې. هغې د کوچونو شاته ځان پټ کړ. بادام بله لوېږو راکاږله. هغه په شا ولوېدله. کنځلې یې وکړې. په پای کې ښځې غلې شوې. د کمال شاه مخ شکېدلی و. سا یې سوزېدله. پر کوچ کېناست. ویې ویل:

– اصل کې ښځې لکه د ډاکټر ګولۍ، که دې یوه وخوړه جوړېږې، که دې ډېرې وخوړې بترېږې.

شینخالې احمدزۍ ملکې غبر کړ:

– په تا یوه ښځه ام دوه خوراکه ایضافه ده.

ملکو کټ کټ وخندل. د بادام له خولې بې واکه ووتل:

– اخله نو.

هاخوا میوند له سلطان او مسلم پاچا سره د مارکېټ د دویم منزل د سپورتي سامان په ځانګه کې منتظر وو. خوشې خوشې یې کله د فوټبال توپ رااخیست، کله د کرېکېټ بیټ. شا یې پلورونکي ته اړولې وه چې ویې نه پېژني. سرتاجه او شېوه ګل ورسېدل. میوند ورته د مخالفینو کیسه وکړه. سرتاجې نرۍ پزه په ګوتو کېکاږله. وپسېدله:

– شوکر. که اغه تصادف نه وای مور به ټول عمر فکر کاوه چې مخالفین سم خلک دي.

میوند سر وښوراوه. ویې پوښتل:

– شازادګۍ څنګه ده؟

– ټوله ورځ تاته دوعا کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چې یو ځل مې لیدلې وه.

سلطان یې په خبرو کې وردانګل:

– خیر دې وي، ته دې یارانې پرېده! اوس د وطن ازادي موهمه ده.

دوه کسه راغلل. د کرېکټ بیټونه یې کتل. میوند شاکړه. کرمچې یې ملګرو ته وښودلې:

– منې زما دا خوښې دي. سپکې دي. والیبال پې ښه کېږي. څو جوړې په کارې دي؟ شل جوړې...

دوو تنو بیټ واخېست. د پلورنکي څنګ ته لاړل. میوند بېرته ملګرو ته تاو شو. وپسېد :

– منې ما د ازادي لاره ام د شازادګۍ سره د واده دپاره نیولې.

ملګري یې اندېښمن وو چې دده له لاسه به پټنځی رسوا شي. سرتاجې وویل:

– وروره! موږ ام امدا وایو. واده به د وطن د آزادۍ نه پس وکې.

میوند د اعتراض په توګه په سر مو کې وپشېد. خپلو دوو ملګرو ته یې لاس ونیو :

– په موږ شپږ ویشتو کسو وطن آزادوئ؟ کېنئ نو !

– موږ دوه نه ایسابوئ؟ خدای شته نور به راولو. ډېر به شي. که شازادګۍ ناریالین ته ولېږو...

میوند برګ شو :

– اغه ایچېرته نه ځي! ما خپل سر د څه دپاره په لاس کې نیولی؟

شېوه ګل د سرتاجې په غوږ کې وپسېد :

– د ستر ملا صیب د خولې ورته وایه!

سرتاجه اول پوه نه شوه. وروسته یې مخ میوند ته کړ :

– خدای شته دا زه نه وایم. پلار ته مې کیسه وکړه. اغه ویل شازادګۍ دې ام ناریالین ته ولېږي. ما ویل اغه کس شرط د واده دپاره قبول کړی. پلار مې ویلې اوس دې واده نه کوي. دا یې په خیر ده.

میوند بیا سر وځنډه. مسلم پاچا تېرې وکتلې:

– ته د ستر ملا صیب خبره نه منې؟ توبه توبه! د خدای په عذاب به مو اخته کې ګوره.

دواړه ملګري یې داسې پشېدل لکه اوس چې به یې وخوري. میوند وډار شو. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما یې کله خبره نده منلې؟ وایم زه به اغوئ ونشم لېږلی. نو واده به ام نه کوم؟ دا خو...

شېوه ګل یې خبره پرې کړه:

– وبه شي خانه.

د ټولو سترګې ورواوښتلې. هغه غبرګه کړه:

– الوتکه به وتښتومه. خپل بچي به ام بوځمه. که وشوه زه به پټ بېرته راشمه.

دا ځل میوند برګ شو:

– دا دونه وخت په ما مېچنې وګرځېدلې. او ته غلی لکه خښنه تیږه.

– نه کنه. ایله مې مشرانو سره انډیوالي اچولې. ای خانه! د جومې ماښام ښه دی. اغوئ په کور وي.

پلورونکي غږ کړ:

– ای وروره! که څه شی اخلئ واخلئ، که نه ځئ! دا د مجلس ځای ندی.

سبا سرتاجې کمال شاه د تګ له پلان څخه خبر کړ. ملکو د خوښۍ ټوپونه ووهل. شاهزادګۍ خیالونو په مخه کړه. په سختۍ یې خوشحالي پټوله. سرتاجه یې کوټې ته بوتله. دواړه په تخت کېناستلې. شاهزادګۍ پزه جګه ونیوله:

– میوند خو خراب شوی ندی؟

– نه. الته یې ښه ډوډۍ ورکوله.

شاهزادګۍ موسکۍ شوه. سرتاجې ته یې د شیانو لېست ورکړ چې له بازاره یې راوړي. هغې وپوښتل:

– دا د څه دپاره؟

– چې پلار او مور مې لاړ شي موږ واده کوو.

– اغوئ به پکې نه وي؟ خدای شته سم کار ندی.

– هیله کوم. ته مداخله مکوه! ماته یې روغ صورت موهم دي. واده کې دې نه وي کنه.

د جمعې په ماښام میوند او سرتاجه شیشکباغ ته ننوتل. شاهزادګۍ د سالون په منځ کې لکه بُت ولاړه وه. نظر یې په میوند کې نښتی و. له ډېرې خوشحالۍ یې سترګې مشې هېره شوه. مګر دده د زړه مراندې سستې وې. د بې وسۍ احساس یې کاوه. سرتاجې وښوروه. میوند بیدار شو. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اعلی حضرته! اوس الوتکه راځي. پېنځو دیقو کې بېرته الوځي.

کمال شاه ترملکو مخکې باغ ته ووت. میوند د شاهزادګۍ څنګ ته لاړ. په ښویه وېښتانو یې لاس تېر کړ. د څټ په زخم یې وسولاوه. په شنو سترګو یې روغبړ وکړ. شاهزادګۍ د کوټې دروازه پرانیسته. دېوالونه او چت په ګلانو رنګین وو. پر تخت د نقره یې لیکو سپینه سرتختې پرته وه. په منځ کې یې دوه تک سره زړونه ښکارېدل. دپاسه د ګلابي ګلانو سپینې جالۍ څېره وهلې وه. میوند وپوښتل:

– دا چا؟

– ما خپله ګنډلې.

ده برند برند کتل. د ویلو یې څه نه لرل. شاهزادګۍ تکه سره شوه. سترګې یې ښکته واچولې. وپسېدله:

– زه ام په خپله وعده ولاړه یمه.

د میوند ستوني تنګ او ټټر کېکاږل شو. ټلیفون ته یې زنګ راغی. د پیلوټ غږو:

– دا دی در رسېږم خانه!

میوند او شاهزادګۍ باغ ته منډه واخېستله. وړه الوتکه پر لنډ پوخ سرک کېناسته. نیمه د شېوه ګل په پېنځه لسو بچیانو او دریو ښځو ډکه وه. په کمال شاه پسې ملکې هم وختلې. شاهزادګۍ ورسره له دروازې څخه خدای پاماني وکړه. کمال شاه له قهره په چوکۍ کې سور او شین شو. چیغه کړه چې وخېږه. هغې په موسکا رد کړه. سرتاجه میوند ته په غوړ کې وبنګېدله. دی د شاهزادګۍ څنګ ته لاړ. سترګې یې ځمکې ته واړولې. ویې ویل:

– ته ام ورسره ځې!

هغې اول سرتاجې ته تروې وکتلې. وروسته یې سترګې میوند ته واړولې:

– زه نه ځمه. اغې درته څه وویل؟

– اغه څه کوې؟ منې تاته دلته خطر دی.

شاهزادګۍ په شا لاړه:

– څه پروا کوې؟ تاته چې دی؟

د میوند په سترګو کې نم وځلید. برګ شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– کلکېږه مه! بله لاره نشته.

له مټې يې ونيوله. هغې شاته زورونه وهل. تاکاوۍ ته يې سترګې اړولې وې:

– وه زما کوټه. زما زيامت.

سرتاجې يې بله مټه کلکه کړه. په زوره يې وخېږوله. د ميوند اوښکې وڅڅېدلې.

■■■■■

کمال شاه د الوتکې له کړکۍ لاندې کتل. د ښار په څېره کې ډار او غريبي له ورايه ښکارېدله. په زياتره کورونو کې تياره وه. که جبري نه واى د کور د مخ څراغ يې هم نه لګاوه. سر له ماښامه کوڅې تشې وې. خلکو د چکر تنده د کورونو له بامونو څخه په سيل ماتوله. يو نيم دولتي موټر په سرک تېرېده. هغه بارکزۍ ملکې ته مخ کړ:

– اصل کې دغو کمقلانو امدا غوښتل. اوس وخورئ! خداى مو ددې نه ام بدتر که!

هغې سوړ اسويلى وکړ. الوتکه په مړو څراغونو د ودانيو له پاسه روانه وه. خلکو په بامونو کې سرونه ټيټول. کمال شاه غږ کړ:

– الکه! ارتفاع ونيسه! د برق له خادې سره ونه لګېږو.

شېوه ګل په دقت مخامخ کتل. ويې ويل:

– بيا مې رادا روينې.

کړس شو. د جګ کور په سر يې د تلوېزيون انتن وواهه. کمال شاه په قهر وبنګېد. شېبه پس له ښاره ووتل. کورونه په فاصلو کې مخې ته راتلل. الوتکه د ناريالين ستوري په لور سيخه شوه. ټولو د هوسايۍ سا واخېستله. شېوه ګل تنۍ ووهله. په سالون کې رڼا شوه. کمال شاه غږ کړ:

– لور مې څه شوه لور مې؟

ټول حيران شول. بارکزۍ ملکې په چيغو پيل وکړ:

– اله لور مې غورځېدلې ده. وه خدايه مړه شوه!...

شېوه ګل وويل:

– نه نه، ما دروازې بندې کړې بيا والوتمه. تشناب کې به وي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

بارکزۍ ملکې او د شپوه ګل تورکۍ ښځې ټول کونجونه ولټول. هغه نه وه. کمال شاه د بېرته ګرځېدو امر وکړ. نابېره د پروژکتور رڼا ددوئ سترګې وبرېښولې. د ملکو چیغې وختلې. د شپوه ګل سورمخې ښځې غږ کړ:

– وه مورې ې ې!!!

ددوئ هرې خواته جېټ الوتکې روانې وې. شپوه ګل خپلو ښځو ته کړ:

– تاسې چیغې پرېدئ! د بچو د چوکۍ پټۍ کلکې کئ!

په یوې جیټ الوتکې کې قمر اقبال و. شپوه ګل یې تسلیمېدو ته باله. د جزا د نه ورکولو ژمنه یې کوله. خو ځواب یې وانه ورېد. څنګ ته یې د مقدسپالو چاغ جنرال وویل:

– خدای دې وبښه! څه ته ګورې؟ ډزتې جیګ که!

قمر اقبال سترګې تېرې کړې:

– تانه به ډز جیګ کم. الته شازادګۍ ده.

شپوه ګل لیدل چې یوازې لاندې خوا تشه ده. څراغونه یې مړه کړل. ویې ویل:

– دلته ځنګل دی. ما پکې ښکار کړی. توکل په خدای! ځانونه کلک کئ!

الوتکه یودم د ونو ترسرونو پورې ټیټه شوه. د ښځو او ماشومانو چیغې وختلې. شپوه ګل مخامخ چنارونه ولیدل. بیا یې ناڅاپه ارتفاع کمه کړه. د ونو لاندې روان شو. شاتنۍ الوتکه په چنار کې ولګېدله. له چاودنې سره سپینه رڼا شوه. نور ملګري یې په ونو واوښتل. قمر اقبال د ټکر ځای ته راوګرځېد. د الوتکې له ټوټو او له ونې لمبې ختلې. د پروژکتور رڼا یې وګرځوله. د شپوه ګل الوتکه نه وه. ټولو ته یې امر وکړ چې تیت شي. شپوه ګل د خوړ د پاسه پټ روان و. یو مهال مخامخ جیټ پیدا شوه. دی ژر د څنګ په ونو ننوت. شاخونه یې ووهل. الوتکه کږه وږه شوه. په ځمکه وښویېدله. پوزې یې له خاورینې پښتې سره ولګید. کږه پرېوتله. جیټ تېره شوه. ماشومانو ژړل. شپوه ګل دوه ډک بیکونه په اوږو کړل. تور ځنګله ته ووت. نوره ډله ورپسې وه. په فضا کې د جیټانو وحشتناک غږونه تاوېدل.

قمر اقبال ایله سبا غرمه د شپوه ګل الوتکه وموندله. هېڅوک پکې نه و. ویې ویل:

– بل ډول نه کېږي. ځنګل به له یو سره کونج په کونج ولټوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېوه ګل په ځنګله کې روان و. په لاس کې یې څلور غټې مرغاوۍ ځړېدلې. لنډ او تنګ خوړ ته ورسېد. د چینې د پاسه د غټو ګټو نو ترمنځ تنګې لارې ته یې ځان برابر کړ. ښه وړاندې لاړ. په رڼې پلاستیکي پردې طبیعي کوډلې ته ننوت. غشې، لینده او مرغاوۍ یې په ښویه تیږه کېښودلې. په کوډله کې له پخوا څخه ښکاریانو تول سوري کانکرېټ کړي او دېوالونه سپین کړي وو. دده واړه بچیان د لرګیو په وړو چوکیو او ښتل را او ښتل. خندا یې کوله. غټانو په کونج کې ګرده کرښه اېستلې وه. وړې تیږې یې په ګوتو ویشتلې. چې له کرښې یې وباسي. تورکۍ ښځې یې له فلزي نغري څخه سور دېګ واخېست. ماشومانو ته یې نارې کړې چې ډوډۍ وخورئ. په یوه شېبه کې د دېګ بېخ تک سپین واوښت. پاچا له شپږو واړه ملکو سره پر وچ لرګین تخت ناست و. په غټو غټو یې کتل. وبنګېد:

– اصل کې دا اینسانان دي که ځناور؟

د ټولو ماشومانو سترګې ور واوښتلې. د احمدزۍ ملکې د شین خال زنه وخوځېدله:

– که سبا وږي شي او خواړه نه وي؟ وه خدایه ومو ساتې!

هغه له ډاره ولړزېدله. د پیلوټ په مېړمنو ښه و نه لګېدله. مېړه ته یې وکتل. هغه لکه بېخي چې اورېدلې نه وي. په بیکونو کې یې لاس واهه. فلزي ډبې یې اړولې را اړولې. ویې ویل:

– دوه ورځې نور ام کنسروا لرو.

د بارکزۍ ملکې غومبرو رمخ تک سور واوښت. غږ یې کړ:

– دوه ورځو نه مخکې د وتلو لاره وګوره! وه خدایه! لور ته مې خیر کې!

شېوه ګل سر وښوراوه:

– زه پوهېږم. تاسې ته سخته ده. زما بچي ام د پولادو نه ندي جوړ.

ملکې سترګې برګې کړې:

– ستا دلایل زده دي که کار ام کولی شې؟

د شېوه ګل سورکۍ ښځه وبنګېدله «اوس خو دې پاچایي نده» شینخالې احمدزۍ ملکې واورېدل. غږ یې کړ:

– الماس په هر ځای کې الماس وي.

شېوه ګل سوړ اسویلې وکړ. په چوکۍ ډوله تیږې کېناست. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دا ځای ښه دی. اغه دی عسکر تېر شول، ويې نه لېدلو. چې اغوئ د ځنګله نه لاړل، بيا وځو.

ماشومانو نېغ نېغ کتل. احمدزۍ ملکه وبنګېدله:

– ځو چې عسکر د ځنګله نه ځي موږ به ددوئ په خېټو کې يو.

کمال شاه غږ کړ:

– غلې شه ورکه شه! خپله ورته چل ښيې.

دوه ورځې نورې هم تېرې شوې. په ځنګله کې شرپ شرپ و. د عسکرانو اوږده ليکه د بوټو له منځه د لوی ډنډ غاړې ته ووتله. مرغاوۍ والوتلې. شېوه ګل تر بوټو لاندې ځان غلی کړ. د مقدسپالو چاغ جنرال نور حوصله له لاسه ورکړې وه. قمر اقبال ته يې کړ:

– عالي قدره! خدای دې وبښه! اغوئ د سپين ساحل ښار ته اوښتي دي. عسکر به دلته ګرځي. موږ به الته لاړ شو.

قمر اقبال د تېرې پزې ځوکه وګروله. کږې يې وکتلې:

– اغوئ تا غوندې په شا دراندا دي. په غره کله ختلی شي؟ څه خير. ته يې دلته لټوه! زه الته ځمه.

هغه روان شو. جنرال غاښونه جينګ کړل. په سږمو کې وبنګېد. قمر اقبال شا ته وکتل. جنرال ژر ځان نورمال کړ. کله چې قمر اقبال له سترګو پناه شو، دی په تيږه کېناست. بېرېږيري افسر ته يې کړ:

– څه لکه بلدي سپی رانه تاوېږې؟ وګرځه! شاوخوا وګوره!

پينځه ورځې پس د شېوه ګل په اوږدې شوې ږيرې د باران اوبه روانې وې. له يو غېږ ساب و سره په کوډله ننوت. کمال شاه او ملکې پر تخت بې حاله پرتې وې. ماشومانو د ميندو په غېږ کې ژړل. دده تورکۍ ښځې وپوښتل:

– وۍ خدايه! دادې بيا ولې راوړل؟

– څنګه وکمه؟ د ښکار په ځای کې عسکر دي؟ او مېوې نشته. ونيسه په اوبو کې يې وايشوه!

– څه کټه؟ د ټولو پې کانګې راځي. درې ورځې يې خوړلي دي.

– څه پروا لري؟ وچه ډوډۍ سروکال خورو. کانګې خو مو نه راځي.

نابېره عسکر په کوډله ننوتل. چيغې يې کړې «ونه خوځېږئ! لاسونه پورته کئ!» بېرږيري افسر په مخابره کې چاغ جنرال خبر کړ. شېبه پس هغه راورسېد. کمال شاه يې له غومبري کش کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چېرته تښتې پا چا ګله؟

ماشومان له ډاره د میندو په غېږ کې ننوتي وو. جنرال سترګې په کوډله کې وګرځولې. د ملکو مخونه تک زېړ او ښتي وو. غلې غلې سونګېدلې. دده څېره تروه شوه. شېوه ګل یې له ګرېوانه ونیو:

– شازادګۍ چېرته ده شازادګۍ؟

– نه پوهېږم. اغه موږ سره رانغله.

جنرال چورتي شو. د مقدسپالو ببرږيري افسر وويل:

– زه به په عالي قدر شازاده زېرى وکم، هه؟

جنرال هغه له لاسه ونيو. کونج ته يې کش کړ. په غوږ کې يې وپسېد:

– دوئ چېرته پټ که! په قمراقبال به يې خرڅ کو.

افسر له تعجب سره موسکی شو. سترګه يې ووهله.

شاهزادګۍ په ښار کې د څلورم منزل کړکۍ ته ودرېده. په دوربين کې يې وکتل. لاندې سپين موټر له پارکېنګ څخه سرک ته ووت. په پلې لار کې اکثرو ځوانانو د مقدسپالو توري جامې اچولې وې. دا وبنګېدله «ټول سړي د وخت سره پوستکی بدلوي» دوربين يې د سرک هاخوا د دېوال په غېږه کې لويې ساحې ته برابر کړ. په ټولو چمنونو کې نلونو د فواري په شان اوبه شيندلې. دوو باغوانانو د ګلانو په پټيو کې خېشاوه کوله. ډله ډله خلک سپينې لس منزله ودانۍ ته تلل راتلل. په سر کې پر شنې ګمبدۍ ليکل شوي وو «د ستر ملا دفتر» شاهزادګۍ دوربين احاطوي دېوال ته څېرمه شيرچايي کور ته واړاوه. څلور منزله يې لرل. په انګړ کې يې ماشومانو ټال خوړ، ښوينده کېږي کوله، په لرګينو الوتکو سپرېدل. دوو نوکرو يې پالنه کوله. څنګ ته د سپينې يو منزله ودانۍ په حويلۍ کې سرتاجه وه. نوکرې ته يې له تناب څخه د ځينو جامو د ټولولو ويل. شاهزادګۍ دوربين د کړکۍ مخ ته کېښود. هنداري ته ودرېدله. طلايي وېښتان يې په ګوتو د غوږ شاته بند کړل. خپل تور ګرد کميس او سپين پرتوګ يې له هرې خوا وڅېړه. د سرتاجې عکس يې له هنداري سره ونيو. اول يې ځان ته وکتل، بيا هغې ته. په بل لاس يې د ميوند عکس راپورته کړ. ويې پوښتل:

– ښه ګرانه! په دې ملاګۍ کې مانه څه شی زيات دي؟ مرداري غوښې؟ آ؟

غاښونه يې وچيچل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه به ستا غوښې دې ته ورکم، ددې تاته. پوه شوې؟ ویمه چې یو په بل ماړه شئ.

دروازه وټکېدله. هغې څادر په سر کړ. ورغله. پخې ښځې په پتنوس کې ډوډۍ راوړې وه. وپسېدله:

– الا سړی دې کله راځي؟ پولیس ګرځي. د هوټل خاوند وېرېږي. مجردې ښځې ته دلته اجازه نشته کنه.

شاهزادګۍ پتنوس واخېست. پزه یې جګه ونیوله:

– رابه شي. ورور یې مریض دی.

– الا ته یې څنګه بو نه تلې؟

– زه ښه نه یمه.

ښځې سر وړاندې او غږ ټیټ کړ:

– د هوټل خاوند ویلې اسې نه چې خطرناکه ښځه وي. تا ښیي. وایي سوالګر ته به یې پیسې ورکړې وي چې ووایه زه یې مېړه یم. چې کوټه ونیسي. ما ویلې نه نه. مېړه یې بند پاتې دی. ما ام تا غوندې خبره جوړه کړه.

شاهزادګۍ پیسې په لاس ورچوخې کړې. ویې ویل:

– خیر یو سې!

دروازه یې وتړله. دخولې سازیې وواهه «ما ام تا غوندې خبره جوړه کړه. چاغومبۍ، روې. ښه پوهېږي»

د تاکاوۍ په سالون کې د میوند نیمو ملګرو په خپلو بیکونو کې وسلې او جامې کېښودلې. نیمو نورو ورسره مرسته کوله. په څېرو کې یې ناراحتي وه. میوند له کوټې څخه راغی. ټولو ته یې یو یو کاغذ ورکړ. ویې ویل:

– ښه یې وګورئ!

خپله یوه شېبه غلی کوز او برو ګرځېد. ملګرو یې کاغذونه وکتل. ده ورباندې بیا غږ کړ:

– ما چې څه لیکلي روښانه دي؟

هغوئ سرونه وښورول. ده دوربین ته سترګه برابره کړه. په تنګه کوڅه کې تیاره وه. ویې ویل:

– کراره کراري ده.

نیمو ملګرو یې بیکونه اوږو ته واچول. رازق یو دم میوند ته غېږه ورکړه. دی حیران شو. هغه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مرګ او ژوند دی ورور. چې پاتې نشي. ما فیکر کوه چې زما بچیانو ته پیسې شیخ لېږلي. اغه ته وې. خیر ویسې!
ستا ښه به ایځکله هېر نه کم.

– غلی خوار شې! موږ یو بل ته له سره تېر یو. پیسې څه شی دي؟

میوند حرکت وکړ. نور و رپسې شول. نیم ملګري یې ولاړ وو. ده مخ ور واړاوه:

– دوعا کوئ!

دوئ لکه پېریان ښویه ښویه له کوځې ووتل. دوو ټکسیانو ته وختل. پینځه لس دقیقې پس رنګارنګو څراغونو ته نارسېده کېوتل. دوه دوه هوټل ته ننوتل. نیمه شپه د پینځم منزل له شاتنیو کړکیو رسۍ ځوړندې شوې. دوئ د پولیسو په برګو جامو کې د خاصې قطعې بام ته وښوېدل. په لاسونو کې یې چړې پړکېدلې. د ګوتو په څوکو د بام پهردار خانې ته ننوتل. د چا غږ جګ نه شو. وروسته په زینه کېوتل. میوند اشاره وکړه چې نیم د دهلېز برې او نیم کوزې خوا ته لاړ شئ. په کوټو کې دروند دربهارو. رازق په دهلېز کې بلې کوټې ته تېرېده. شاته یې یو مقدسپال له برچې سره غلی غلی نژدې کېده. اخ شو. رازق شاته وکتل. میوند نیمژواندی مقدسپال غلی په ځمکه پرې اېست. رازق خوله لکه شپېلۍ کړه. سا یې د شمال له غږ سره ووېستله. نیم ساعت پس بېرته د هوټل کړکیو ته وختل.

سبا یې په تاکاوۍ کې تلویزون کوت. ویاند ویل چې مخالفینو پر خاصې قطعې حمله کړې. دولت ورځېرمه هوټل او روغتون وتړل. لوی شمېر خلک بیا بې کاره شول. میوند مېز ته سوک ورکړ:

– د ګورګټې زامن. اوس چې په عسکري قطعو حمله کوو ام کمپنۍ تړي.

کبیر غږ کړ:

– دوئ ام اغه ځای کېکاږي چې درد کوي.

– منې دا ځل په مرکزي قرارګاه ورځو. چې دا مشر جنرال ته جزا ورکو.

دوه ورځې پس جنرال هم ووژل شو. خو بیا په تلوېزیون کې د کمپنیو د تړل کېدو خبر راغی. میوند سر وځنډه:

– نه، بله لاره باید وسنجوو.

زخمي ملګري یې زګېروي کول. سلطان یې ملا په نوې لته وتړله. غږ یې کړ:

– خیر دې وي. چې بېګا غوندې ګوزارونه زیات کو، د پښتو نه غور ځېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تلوېزون کې يې ويل د ستورو شورا د غنمين د امنيتي وضعيت په هکله اندېښمنه ده. ميوند مخ ملګرو ته کړ:

– منې د ستورو شورا يو کار کولی شي.

ملګري يې پوه نه شول. ده ټليفون را واخېست. ها خوا اشرف موبايل سرتاجې ته ورکړ. ميوند وويل:

– د ښځو د بازار شاته ميدان دی. ټيک يو ولس بجې الته را شه!

په هوټل کې شاهزادګۍ په کوچ کې په ناستو ويده وه. شټ يې وهل. په منډه تشناب ته ننوتله. د لوند کميس له جيبه يې د ميوند عکس وويست. پر ټټر يې وچ کړ. د هغه پر مخ يې ګوتې نرمې وو هلې. د بالښت لاندې يې کېښود. په دوربين کې يې وکتل. سرتاجه له دوو نوکرو سره ووتله. دې هم حجاب واغوست. د هغوئ موټر د ښځو د بازار مخ ته ودرېد. دا له رکشا کېوتله. د بازار په ټېلماټېل ورګډه شوه. زياتره ښځې د ساعت تېرۍ لپاره راتللې. د سرتاجې دوه نوکرې د بازار شاتنۍ دروازې ته ودرېدلې. خپله لوی ميدان ته ووتله. ډله ډله هلکانو کرکېټ او فوټبال کاوه. سرتاجه دختو د زړو کورونو په اوږدو روانه وه. شاهزادګۍ هم ميدان ته راغله. سترګې يې وګرځولې. هغه يې وليدله چې رنګ دېوال ته ودرېدله. بلې خوا ته ميوند و. شاهزادګۍ له لېرې راتاوه شوه. ميوند سرتاجې ته کړ:

– تاويلې نور کسان به راولو. کومه دي؟ امغه زړه په زړه ده.

– خدای شته په چا باور سخت دی.

– خلک زموږ د جنګ په باب څه وايي؟

– خلک مختلف دي. نظريات يې ام مختلف. ستا ملګري ښه دي؟

– څلور زخميان ګوزاره کوي. د يو حالت ښه ندی. مرمۍ يې نس کې بنده ده.

– زه ډاکټر ته وايمه. نن شپه يې بوځئ!

شاهزادګۍ په داسې ځای کې ښکاره شوه چې دواړه يې ليدل. ميوند وويل:

– يوه خبره مې کوله... اوهو... اغه ښځه زموږ پلو را روانه ده.

شاهزادګۍ تومانچه وويستله. دوئ وتښتېدل. ډزې شوې. هلکانو لوبې پرېښودلې. سرتاجه په بازار ننوتله. هلته هم ښځو منډې وهلې. شاهزادګۍ په کوڅه کې په ميوند پسې وه. په تنګو لارو کې ترې ورک شو. بېرته راغله. د سرتاجې موټر هم تللی و. پوليس د تش بازار په دروازه ننوتل. شاهزادګۍ رکشا ته وختله. حرکت يې وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا غرمه سرتاجې دوو نوکرو ته په دروازه کې د دربدو وویل. خپله په میوند پسې د لېوني پیر زیارت ته ننوتله. د شنې چپنې ملنګ د ګلانو پټې ته د لښتې او به سیخولې. سرتاجې او میوند په خپل سیوري پښې ایښودلې. پر پخې لارې د مقبرې په لور روان وو. یوه کورنۍ له مقبرې راووتله. د دوئ ترڅنګ تېره شوه. میوند د وسله والې ښځې په باب وپوښتل. سرتاجې نرۍ پزه په ګوتو کېکاږله. ویې ویل:

– خدای شته ایځ مې سر کار نه کوي. چې موږ نه څه غواړي؟ ای وروره! اغه زخمي څنګه شو؟

– خیر ویسې! د مرګه بچ دی.

– څه شوکر. ته دې خبره ولې په ټلېفون کې نه کوې؟

– منې دا اسې خبره نده. څوک یې وانه وري.

سرتاجه یې شنو سترګو ته ځیر شوه. د هغه تېره زنه وریپدله:

– ما ویل زموږ د کاره خو څه جوړ نشوه. که سترملا صیب د ستورو شورا ته اریضه وکې.

سرتاجه ودرېدله. غټې اوږدې سترګې یې تېرې شوې:

– ولې په تنګ شوې؟ او پلار مې د څه دپاره اریضه وکې؟

– ددې دپاره چې امروتین زموږ وطن اشغال کړی.

– خدای شته اغه له سیاسي مسایلو ځان لرې ساتي.

– نشي کېدی. له ټولنیز ژوند سره سیاست تړلی دی. بل دا یوازې سیاسي مسله نده. بشري ام ده.

– سیاسي ده. او د ستورو شورا چې پوځي اشغال وي مداخله کوي. دلته خو کورنی جنګ دی.

– تاته خو مالومه ده. د پردې ترشا دواړه ډلې د امروتین عسکر دي.

– خو امروتینیان ندي. خدای شته زما دې سودا کړه. د ازادې پالو غورځنګ د منځه لاړ نشي.

– غورځنګ کومه دی؟ ټول سر او پښې دوه کسه دي. غورځنګ.

دباندې شاهزادګۍ راغله. د سرتاجې نوکرو خلک درولي وو. ددې مخې ته یې هم لاس ونیو:

– لږ صبر وکه خورکۍ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاهزادګۍ له حجابه تومانچه را ووېستله. ښځې په کریکو وتښتېدلې. ولاړ خلک هم له زیارت کولو تېر شول. دننه میوند او سرتاجې غږونه واورېدل. پښنه یې تېزه کړه. په مقبرې ننوتل. څوتنو قبر ته دعا کوله. مشر ملنګ پر تخت پلتۍ سمه ووهله. تسبېح یې واړولې. سرتاجې یې په کچکول کې پیسې واچولې. میوند داسې ودرېد چې دروازه ووینې. هک حیران شو. بیا هماغه ښځه وه. ده تومانچه ووېستله. سرتاجې یې لاس ونیو. وپسېدله:

– زیارت دی.

دعاکوونکي تېز ووتل. ملنګ د څنګ دروازه نرمه ټېل وهله. دوئ د مقبرې شاته پټ شول. شاهزادګۍ مقبرې ته ننوتله. سترګې یې ګرځولې. ملنګ په لوړ غږ وویل:

– لورې دوعا وکه چې خدای دې خپل مراد ته ورسوي!

میوند او سرتاجه د ګوتو په څوکو د حویلۍ دروازې ته روان شول. شاهزادګۍ وپوښتل:

– ملنګ بابا! څه شول، عاشقان څه شول؟

ملنګ په چورت کې وکتل. لکه د هغې غږ چې اشنا وي. د شاهزادګۍ نظر په میوند ولګېد. ورپسې وځغاسته. ډزې یې وکړې. میوند له زیارته ووت. دروازه یې په ځان پسې بنده کړه. له سرتاجې سره موټر ته وخوت. شاهزادګۍ اول په دروازه زور ووهه. وروسته په دېوال واوښتله. خو هغوئ ډېر لېرې وو. د پولیسو موټر زیارت ته روان و. د شاهزادګۍ تر څنګ تېر شو.

د سرتاجې سودا د ازادي پالو غور ځنګ ته وه. مازیګر له وړور سره د میوند پټنځي ته لاړه. هغوئ تلوېزون ته ځیر وو. هلته الله یار شاه غونډې ته په کاغذ لیکلې وینا اوروله. هغه په نري غږ خبرې کشولې:

– ورونو! پر وطن سخت حالت دی. له یوې خوا داړه مار مخالفین هر څه له منځه وړي. له بلې خوا د میوند وحشي ډله بې ګونا خلک وژني. چور کوي. زموږ د خلکو پر ناموس تېری کوي. له عبادت څخه یې منع کوي. زه د ستورو د شورا څخه غواړم چې موږ سره په دغه سخت حالت کې مرسته زیاته کړي.

میوند چوست پاڅېد:

– داح، خدای وهلی داسې مکار دی.

سرتاجې غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خدای شته اول باید د اغې ښځې غمه وخورئ! لکه پېری هرچېرته راشنه شي.

تورکي مسلم پاچا میوند ته وویل:

– فکر کوم دولت په تا پوه شوی دی. ښځه یې درپسې اچولې.

سرتاجې نری، پزه په ګوتو کېکاږله. لاس یې وښوراوه:

– نه نه، دا ښځه د بلې خوانه ده. یوازې ګرځي.

میوند شنې سترګې ورواړولې:

– منې اغه خطرناکه نده. که نه، وختي به یې دا ځای پیدا کړی و.

په تلوېزون کې نطاق د لېوني پیر په زیارت کې د دزو وویل. میوند مخ ملګرو ته کړ:

– ما ویل څه وکو چې ام دولت زموږ د کار نه ګټه وانخلي، ام خلک بې کاره نشي؟

سرتاجې غبږ کړ:

–آزادي. بله لاره نشته.

ټولو تایید کړه. سرتاجې میوند ته کتل چې څه وایي. هغه سر وخوځاوه:

– اغه خو ده. خو آزادی ته رسېدل ام په بېلابېلو لارو کېږي.

ټول ورځیر شول. ده هم خبره وغوځوله:

– منې جنګ د امروتین په ګټه دی. اغوئ پې ام موږ وهي ام د ستورو د شورا نه مالي کومک اخلي.

اشرف غبږ کړ:

– بالکل بالکل.

د سرتاجې سترګې په چورت کې تنګې شوې. وچ هلېور سلطان میوند ته مخ کړ:

– نو ته څه وایې؟

– زه وایم راځئ خلک وپوهوو. یو لاس یې کو. بیا د سوله یز پاڅون د لارې آزادي واخلو.

سرتاجې ککره وخوځوله:

– خدای شته یو ځل دې وکه. د یاده دې ووتل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه، اغه ځل مو د زور ناري وهلې. وسلې راسره وې. اغوئ په امدې بانه زموږ وسلې د ستورو شورا ته وښودلې.

د کبير شناوی بيره ورپېدله:

– نه کېږي. آزادي او د خلکو غريبي چاته مانا نلري. مدا چې خپل کاريې جوړ وي. او بل، خلک دونه ډاربږي چې ولاکه په پړي يې ميدان ته وباسې.

ميوند وګرځېد. ويې ويل:

– منې زموږ جنګ اشغال ته مشروعيت ورکوي. داسې کار بايد وکو چې زموږ کار مشروع شي ددوئ نامشروع.

مسلم پاچا برګ شو:

– سم ووايه چې تسليم شئ نو.

ميوند سوړ اسويلی وکړ:

– ما کله ويلي؟ زه وايم جنګ مه کوئ! اسې ام په زور کې ورسره برابر نه يو.

رازق سترګې تنګې کړې. په نري آواز يې وويل:

– نو بيا څه شی شو ورور؟ ته يې اخېستی يې. جاسوس يې.

د ميوند رنګ سور واوښت. هغه يې ټېل واهه. چيغه يې کړه:

– ته دې په خبره پوهېږې کندو؟ زما ترمخه وشو، زما د مور مېړه شو. راکه وسله!

يودم سلطان د ټوپک خوله ميوندته واړوله:

– دا رښتيا جاسوس دی.

ټولو وسلې واخېستلې. سرتاجه د سلطان مخې ته ودرېدله. لاسونه يې وازونيول:

– خدای شته، که تاسې ډزې وکئ پاس مارکېټ خبرېږي. هرڅه به ختم شي.

د دروازې ګړز شو. دا ميوند وتښتېد. رازق چټک په دوربين کې وکتل. خپل ورون ته يې سپېړه ورکړه:

– لاړ، دا ځای افشا شو. اله زر ځانونه باسئ ورور!

سرتاجې لاس او ککره وښورول:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه نه، غور ځنګ وساتئ! دا د آزادۍ یوازینی امید دی. میوند دې نه وي کنه. مور خو یو. خدای شته زما زړه وایي اغه به دسې ونکي. خو تاسې بیا هم تیت شئ! مور ګورو. که ستونزه وه خبر درکوو.

خوراو ورور په تیارۍ کې میوند د مور پر قبر پروت و موند. د خپل کور د مېلمنو برخې ته یې بوت. اشرف ورته یوازینۍ کوټه او تشناب وښودل. په پای کې د سالون پر جیګري کوچونو کېناستل. څو سرتاجې خبره کوله سترملا لکه طوفان دروازه خلاصه کړه. دوئ یې په احترام پاڅېدل. هغه پر لور برګ شو:

– دا دلته څه کوي؟ ته نه پوهېږې چې حکومت ماته بانه لټوي؟

اشرف وبنګېد «دغه حال دی» د سرتاجې رنګ سپین واوښت. څو یې خبره جوړوله میوند وویل:

– عالي قدر سترملا صیب! تاسې دې خدای زموږ له سره نه کموي. چې بل ځای پیدا کم خپله وځم.

– نو صاحبه مهربانه ترا غو به ددې ځایه جنګ کوې؟

– نه نه، منې جنګ د آزادۍ د اخېستلو لار نده.

سرتاجې د هغه بې منطقۍ ته سر وڅنډه. سترملا وروځې بره کش کړې. د میوند تېره زنه بیا وخوځېدله:

– سوله ییز پاڅون په کار دی. او د اغه دپاره د خلکو پوهاوی او یو والی ضرور دی.

د سترملا بنی سترګه ورپېدله. سر یې وڅنډه:

– زه په دې کارو کې نه یم. او دلته بل چاته ام ایجازه نه ورکوم.

میوند په احترام سر وخوځاوه. څه یې ویلی شول؟ دا د هغه کور، او هغه سترملا و. مګر غلی هم نه کېناسته. له شاهزادګۍ څخه د لېرې توب هره شېبه ورته قیامت و. بل پلو یې د جنګي ډلو له خوا د خلکو ځورول هم زغملی نه شو. او د دواړو دردونو علاج آزادي وه. چورت یې واهه چې اوس څه وکړي. سترملا روان شو. له دروازې څخه یې غږ کړ:

– څوک باید پوه نشي چې ته دلته یې!

دوئ درېواړو د هوسایۍ سا واخېستله. سرتاجې ګرد مخ میوند ته کړ:

– خدای شته ته په غلطه یې. ټول خلک یو کول ناممکن دي.

– هر څه چې په ذهن کې ممکن وي په عمل کې هم دي.

سرتاجې سوړ اسویلی وکړ. میوند کېناست. ویې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ښه که یو کس ستا مخالف ام وي، او ته په حقه یې. قانع کولی یې شې؟ یوازې یو کس.

سرتاجه یې په مقصد پوه نه شوه. ګرد کې اشرف غږ کړ:

– چې حق منلو ته تیار وي.

– هرڅوک حق منلو ته تیار دی. د حق لیدلو لارې یې بېلې دي.

سرتاجې وویل:

– بیا نو ولې نه. یو کس دی. لاره یې سرې پیدا کولی شې.

– منې امدا یو یو کس نه میلون جوړېږي کنه. زه وایم ټول قانع کېږي. فکر او زیامت غواړي.

– مقدسپال هم؟

– مقدسپال هم، مخالفین هم. ټول زموږ خلک دي. تنها موږ باید په آزادۍ کې د اغوئ ګټه وروښیو.

سرتاجې سروڅنډه:

– خدای شته، باور مې نشي. تا خپل ملګري قانع نه کړل.

میوند پوهېده چې هغه رښتیا وایي. خو دا یې د نظریې کمزوري نه، بلکې د ځان کمزوري بلله. سبا یې د موبایل له لارې د سلو نایانو غونډه تنظیم کړه. ماښام ټولو په کورونو کې ټلیفونونه غوږ ته نیولي وو. میوند وویل:

– ورونو! امروتین ستوري زموږ وطن اشغال کړی. زموږ طلا او الماس خپل هېواد ته وړي. کمپنۍ او دفترونه ترې. څو خلک وړي شي. د معاش دپاره مقدسپالو او مخالفینو ته لاړ شي. دواړه ډلې دوئ جوړې کړې دي. چې دوامداره یې وجنګوي. څو لا زیات خلک مړه شي، معیوبه شي، احتیاج شي. او دونه په تنګ شي چې د ژوندي پاتې کېدو دپاره هرڅه ومني. دوئ به د بشري حقونو د تامین په پلمه د ستورو له شورا ایجازه واخلي، څو غنمین له امروتین سره یوځای کې. زه باورلرم چې تاسې خلک له بدبختیو او وطن له اشغاله ژغورلی شئ. ځکه چې ټول خلک تاسې ته راځي. اغوئ د دوښمن په دغه چل وپوهوئ! له سوله یزې لارې یې له امروتین څخه د آزادۍ اخېستلو ته وهڅوئ! که تاسې ټول یو یو کس د آزادي پالو شبکې ته راولئ، نو بل ځل به دوه سوه کسان شي.

مګر د اټکل خلاف په دویمې غونډې کې اته سوه کسان وو. آن سرتاجې د دغه کار په کامیابۍ باور پیدا کړ. له کوره ووتله. شاهزادګۍ په ټکسي کې ورپسې وه. سرتاجې د مدرسې په یو صنف کې ښځې راټولې کړې. د وطن د اشغال

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د سوله یزې مبارزې له لارې د آزادۍ په اړه غږېدله. شاهزادګۍ په تور حجاب کې له ښیښې غلي کتل. بېرته وګرځېدله. په هوټل کې بیا هنداري ته ودرېدله. د میوند او سرتاجې عکسونه یې سترګو ته ونیول. ویې پوښتل:

– میونده زړګیه! ماشوقه دې ولې قانون ماتوي؟ ولې ملایانې په سیاست ګډوي؟

د سرتاجې په عکس کې یې سترګې خښې کړې. غاښونه یې وچیچل:

– مرداره! ورور ورور یې ویل، اخېر یې رانه واخېستلې. دا باید مړه شي، خو تاسره یو ځای.

بېرته یې نظر د میوند عکس ته لاړ. سترګې یې ډکې شوې. ویې ویل:

– ای ګرانه! تا رانه مخ وګرځاوه. خو زه دې نه پرېږدم. لاس نیولی به دې خدای ته بیایم.

دوه اونۍ واوښتلې. د آزادي پالو په شبکه کې خلک لکونو ته ورسېدل. مګر د مقدسپالو له ډاره پکې مظاهرې ته د وتلو جرئت نه لیدل کېده. میوند د موبایل له غونډو تېر شو. له خلکو سره د مخامخ کتو نیت یې وکړ. احتیاط یې کاوه چې څوک یې د اوسېدو ځای ونه مومي. ډېره یې اوږده کړه. د ځان ښودو ملایانو په شان به یې سپین ځادر د لونګۍ له پاسه په مخ راواځراوه. ټیټ سر به ووت. شاهزادګۍ څو ځله په دوربین کې ولید. خو ویې نه پېژاند.

هاخوا د سرک په غاړه ببرږیري افسر شېبه په شېبه ساعت ته کتل. دوه د تورو ښیښو موټر راغلل. افسر ور وخوت. قمراقبال او د هغه دوو خاصو کسانو ته یې لاس ورکړ. موټر روان شول. قمراقبال وویل:

– وروره مننه. ته او جنرال صیب راسره په ځنګله کې ستړي شوئ. تاویلې ماته د کمال شاه ځای مالوم دی؟

افسر سروخنډه:

– عالي قدره! ماته چې مالوم وای غم به څه و؟ دسې ګونګوسې مې اورېدلې. ما ویلې که ستاسې ایجازت وي. زه به کوشش وکمه. خو خرچه راځي. غټه خرچه. ماسره دو نه نشته. غریب خلک یو.

– څو نه؟

– سل میلونه.

– دا خو دو نه پیسې ندي. زه به یې نن تیارې کمه. مقصد ته امدا نن د کمال شاه کورنۍ راوله.

د افسر له وازو سترګو برېښېده چې پار ېدلی دی. ویې ویل:

– نن خو نه کېږي. ددې هفتې تر اخیره یې پیدا کومه. خو پیسې به نن واخلمه. په کار ېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قمراقبال او ملګرو یې معنادار وکتل. موټر د نظامي قطعې دروازې ته ودرېد. افسر قمراقبال ته کړ:

– عالي قدره! زه نو ځمه.

– ته ودرې! پیسې واخله کنه!

افسر موسکی شو. دوئ بې فرشه او بې کړکۍ کوټې ته ننوتل. قمراقبال ورته مخامخ ودرېد:

– ښه وایه یارو! د کمال شاه کورنۍ چېرته ده؟

افسر سترګې بندې دروازې ته واړولې. ویې ویل:

– څه خبر یمه؟ پیسې چې وي زه یې پیدا کومه. بې غمه اوسه!

قمراقبال خپلو کسانو ته اشاره وکړه. هغوئ لښتې ورواړولې. افسر چیغې وهلې. په پای کې یې غږ کړ:

– وایمه وایمه.

هغه له جنرال سره په ځنګله کې د کمال شاه دکورنۍ د پیدا کولو کیسه وکړه. په پای کې یې وویل:

– کمال شاه د جنرال صیب د زاړه کور په تاکاوۍ کې دی.

هغوئ د افسر لاس او پښې وتړلې. درېواړه ووتل.

سهار طوفاني شمال ونې خوځولې. میوند ته زنګ راغی. سپینږیري نایې ژړل. ویل یې دده ملګري په چوک کې ځړېدلي دي. یو پکې د هغه زوی دی. دده هم او ښکې لکه چینه وبهېدلې. له کوټې ووت. اشرف ګرد مخ وځنډه:

– کېدای شي تاته یې دام ایښی وي.

خو میوند ته ځان د هغوئ په نه ژغورلو کې ملامت ښکارېده. فکر یې کاوه که وروستی دیدن یې ونه کړي دا به یې په زړه کې بل داغ شي. اشرف سپین پټکی په سر کړ. شترینګ ته کېناست. په چوک کې یو تن مقدسپال خلکو ته د اعدام شوو په اړه معلومات ورکول. میوند له تورې ښیښې کتل. شمال د دوو کرېنونو ترمنځ په او سپنیزې میلې پسې ځوړند او وېشت جسدونه زنګول. پینځه ویشت دده ملګري، یو د مقدسپالو چاغ جنرال او بل ببرږیری افسر و. د ځینو ملګرو څېرې یې دومره بدلې وې چې په سختۍ پېژندل کېدې. سرتاجې خوله د ټیکري په پلو پټه کړې وه، چې ژړا یې ونه وځي. بدن یې غورځېده. میوند هم سلګۍ وهلې. له دغه درد څخه یې زړه د مور په غېږه کې پټېدل غوښتل. خو هغه نه وه. په لاره کې جومات ته کېوت. سر یې په سجده کېښود. ډېر یې وژړل. ماسپښین درېواړه د سرتاجې انګړ ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوتل. د میوند زړه تنګ و. څادر او لونګۍ ورباندې داړې لګولې. ویې غورځول. لاس یې د څټ زخم ته تېر کړ.

شاهزادګۍ په دوربین کې د هغه شالید له. سر یې د ونې څانګې پټ کړی و. شکې شوه. په غږ یې وویل:

– دا سړی ملا نه ښکاري؟

تر ناوخته یې څار ته دوام ورکړ. مګر سړی ونه وت. میوند پړمخې پر تخت پروت و. د شپې ډوډۍ یې هم ونه خوړه. سرتاجه یې څو ځله پوښتنې ته راغله. اشرف ویل هغه ویښ پروت دی. هغې مزاحمت ونه کړ. شاهزادګۍ سهار وختي له دوربین سره کړکۍ ته ناسته وه. تر غرمې هېڅ پېښ نه شول. ماسپښین اشرف سرتاجې ته په حویلۍ کې وویل:

– داسې نو نه کېږي. ته مه راځه! زه ورته وایم چې ته سخته ژوبله شوې یې.

هغه د مېلمنو برخې ته لاړ. میوند وارخطا حویلۍ ته ووت. د خوراو ورور په خندا یې ماغزه وخوتېدل. لاس یې د څټ زخم ته تېر کړ. اشرف ته برګ شو:

– تا ته زه مسخره ښکارم؟ داسې ټوکې بیا اېڅکله ونکې!

هغه بېرته کوټې ته روان شو. سرتاجې غږ کړ:

– ته په موږ خفه کېږې موږ په تا نه خفه کېږو؟

میوند شاته وکتل. زړه یې ډک شو. په دروازې ننوت. دلته د شاهزادګۍ سترګې غټې غټې راووتلې:

– اووو مرګ مرګ! ای ګرانه! پوستکی دې څنګه ښه بدل کړی دی؟

سمدلاسه یې د ښځینه ملایانو تور حجاب وکړ. ووتله. د ستر ملا د دفتر ساتونکې ښځې ورڅخه وپوښتل:

– خورې! چاسره دې کار دی؟

– د سرتاجې بي بي نه سبق وایمه.

هغې تلاشي کړه. شاهزادګۍ تومانچه د کتاب شاته جګه نیولې وه. د سرتاجې انګړ ته ننوتله. تر حجاب لاندې کړیچې شو. مرمۍ یې تېره کړه. نه یې منډه کړې وه، نه یې اوږده لاره وهلې وه. مګر سا یې سوزېدله. د سالون له جیګرې کوچونو تېره شوه. له کوټې څخه د ښځینه خنداګانو غږ راته. حجاب یې وغورځاوه. طلایي وېښتان یې په اوږو خواره شول. په ټول زور یې دروازه ټېل وهله. میوند پر تخت پروت و. سرتاجې په مېز باندې کاغذونه لوستل او اشرف کمپیوټر ته رسول. د شاهزادګۍ په لاس کې تومانچې ټول حیران کړل. دې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– تاسې زما د مرګه اورېدلي وو؟ آ؟

سرتاجې په طلايي وېښتانو کې وپېژندله. غږ يې کړ:

– عالي قدرې...

شاهزادګۍ چيغه کړه:

– چوپ! چوپ مردارې! ام يارانې کوې ام مکارې؟

ټولو شټ وهل. بيا ښځينه خندا جګه شوه. شاهزادګۍ مخ تاو کړ چې بله ښځه څوک ده؟ مګر دا يې خپل غږ و. ميوند هاغه ويډيو کتله چې دواړو د واورې جنګ کاوه. شاهزادګۍ په کوټې کې سترګې وګرځولې. په هر دېوال باندې سکرين و. پکې ددې د مختلفو وختونو ويډيو ګانې چالانې وې. دا ځل خپله هکه حيرانه شوه. سرتاجې غږ کړ:

– لېونۍ! خدای شته ميوند يوه شېبه بې تا تېره کړې نده.

د شاهزادګۍ لاسونه يودم ځوړند شول. له سترګو يې اوښکې وڅڅېدلې. په چوکۍ کېناستله. سر يې په مېز کېښود. سلګۍ يې ووهلې. سرتاجې اشرف ته اشاره وکړه چې وځو. له دروازې څخه يې ميوند ته مخ کړ:

– يوځو نومه د لېست نه پاتې شول.

هغه، لکه دم شوی، په غټو غټو يې کتل. خو سر يې کار نه کاوه. يودم تېز ووت. په سالون کې له سرتاجې او اشرف څخه تېر شو. په حويلۍ کې يې لويې دروازې ته وکتل. بېرته تېز راغی. په شاهزادګۍ برګ شو:

– ته ولې ناريالين کې نه يې؟ خبره يې دا څونه خطرناکه ده؟

شاهزادګۍ سر پورته کړ. اوښکې يې روانې وې. ويې ويل:

– اسې مې نشو کولی.

ميوند په ښويه وېښتانو لاس تېر کړ. د څټ زخم يې وسولاوه. ټول رېږدېده. د مېز بلې خوا ته مخامخ کېناست. سر يې وځنډه:

– منې ښه دې ونکړه. صبر به دې کړی و، چې حالات ښه شوي وه. اوس... اوس که په تا څه وشي...

سينه يې کبکاړل شوه. آن د بد حالت له ويلو وېرېده. شاهزادګۍ سلګۍ ووهلې:

– نور بس که! زه ستا په تشويش نه ارزمه. تا زما د آرامۍ فکر کاوه، او ما ستا د مرګ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند ورځیر شو. هغې په ګرځېدو پیل وکړ. ګردې شونډې یې وخوځېدلې:

–زما د اوله په تا او سرتاجې شک و. خو اغه ورځ چې تا ته نژدې نژدې شوه، په غوږ کې دې وبنګېدله، شک مې په یقین بدل شو. بیا چې دې راته وویلې ناریالین ته لاړه شه، سمه لمبه شومه.

میوند ورته خفه شو، چې څومره ځوربدلې ده. نژدې ورغی. موسکی شو:

–کېنه لېونۍ! منې ته چې په یو میلیون سړیو کې یې. زه په تا باور لرم.

هغې په سلګیو کې یودم غاړې ورواچوله. وپسېدله:

–زه نو تا ته رسېدلی شمه؟

د هغې نازک بدن په میوند لکه په زخم مرهم ولګېد. په غاړه یې د هغې د پوست مخ او د تنفس د شمال احساس سم د جنت وږم و. زړه یې تخنېده چې کاش نوره هم نژدې شي. لاپسې نژدې شي. څو دواړه یو وجود شي. خو خپل لاسونه یې ورڅخه نه تاوول. ډارېده چې پام یې نه شي. ځان به لېرې کړي. هغه له سلګیو سره ټوله ښوربدله. وروسته آرامه شوه.

میوند یې خوشې کړ. غاښونه یې وچیچل:

–دغه مردار زړه ته مې هرڅو نه ویلې چې داسې نده. نه یې منله. اورپې لګېدلی و.

هغه د میوند وازې خولې ته متوجه شوه. له شرمه تکه سره واوښتله. وپسېدله:

–وبښه!

د میوند خوله هماغسې خلاصه وه. هغه بیا وپسېدله:

–زما دین په دونیا مېړه یې. یو نیکاح ده. وبه شي.

د میوند ستونی ډک شو. سر یې وښوراوه. ویې ویل:

–پروا نه کوي. موږ ام خدای لرو.

د مېز دواړو خواوو ته مخامخ کېناستل. میوند یې طلایي وېښتانو ته ځیر شو:

–ته خو سمه پېژندل کېږې. ښه دی چې په میدان کې یې نیولې نه یې.

–نه کنه. زه بېخي ناریالین ته تلې نه یمه. اغه شپه په تیاره کې ټول د چوکۍ د پټۍ په ترلو لګیا وو. زه غلې د الوتکې نه کېوتلمه. ددغه مخامخ هوټل نه مې د سرتاجې څارشروکه. د ښځینه بازار شاته او زیارت کې زه ومه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند کټ کټ وخندل. هغې حیرانې وکتلې. ده وویل:

- منې ته خو سمه بدماشه یې. داسې په دېوالونو اوښتلې.

شاهزادګۍ هم موسکۍ شوه. سر یې وښوړاوه:

- زه په ځان نه پوهېدلمه.

هغه کمپیوټر ته کېناستله. چې لېست ته د پاتې نومونو په رسولو کې مرسته وکړي. مګر د میوند ټول فکر او پام په هغې کې و. ګرد ورڅخه تاوېده. ځمکه یې نه احساسوله. لکه په هوا کې چې ګرځي. د هغې د خوشحاله ساتلو لارې چارې یې لټولې. په تشناب کې یې بېره وخریله. ماسخوتن دواړه په بام ناست وو. د څراغ تته رڼا د شاهزادګۍ په مخ لګېدله. میوند یې په سیل نه مړېده. هغې یې په اوږه لاس کېښود. د میوند په بدن خوږه څپه تېره شوه. هغې د بل لاس ګوته جګه ونیوله:

- هر اینسان په آسمان کې ستوری لري.

میوند غبرګه کړه:

- د عاشقانو ستوري څنګ په څنګ وي.

- هو. کله چې اینسان خوشاله وي ستوری یې ډېر ځلېږي.

میوند لاس اوږد کړ:

- منې اوغه به زما وي.

- نه نه، زما دی.

- ولې؟

- ځکه چې ټولو نه ډېر ځلېږي. اغه څنګ ته ستا دی. ته زما په راتګ خفه شوې.

- ته څه خبره یې؟ زما ستوری به د ډېرو ځلېدو نه سوزېدلی وي.

دواړو کټ کټ وخندل. میوند د هغې څېرې ته دوامداره کتل. خوند یې ترې اخېست. شاهزادګۍ وروځې واچولې چې څه خبره ده. میوند سر وښوړاوه. وروسته یې سترګې ښکته کړې:

- راځه چې واده وکو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– امدا اوس؟

– منې امدا اوس.

شاهزادګۍ له خندا شنه واوښتله. ویې ویل:

– لېونیه!

میوند له موسکا سره سوړ اسویلی وکړ:

– زموږ نصیب خراب دی. آبل ځل ام بېخي نژدې شوي وو. ونه شو.

شاهزادګۍ ورباندې برګه شوه:

– ستا دلاسه.

زړه یې ډک شو:

– اغه زما کوټه. واده املته کوم.

– زه څه خبروم چې ته پاتې کېږې. که نه، تیار دې مور او پلار ام وو.

شاهزادګۍ ژوره سا واخېستله. سترګې یې آسمان ته جګې کړې:

– اغوئ ته مې ام سودا ده. ناریالین ته د رسېدو خبرې نشته.

د میوند ایله اوس پام شو. ټول ور وګرځېد:

– شېوه ګل ام ویل بېرته راځم. رانغی.

دا وخت سرتاجې له لاندې څخه غږ کړ:

– خدای شته بس مو دی نو. ما عالي قدرې ته په خپله کوټه کې ځای جوړ کړی.

د دوئ سینې له هوا ډکې او تشې شوې. شاهزادګۍ لاړه. خو د بدن خوږ بوی یې د میوند په دماغو کې و.

قمر اقبال په ډنډ کې لامبو کوله. لمر یې د کوپړۍ د ګرداړې پوستکی ځلاوه. اوږد مخی کس راغی. د کاغذ پاڼه یې ورکړه. هغه لانده وېښتان شاته واړول. د کاغذ تر لوستلو وروسته تېز ووت. جاوېد اقبال له الله یار شاه سره په باغ کې له میوو ډک میز ته ناست و. وزیرانو د خپلو کارونو راپور ورکاوه. قمر اقبال خپل ورور لېرې بوت. ویې ویل:

– پوېږې لالا ؟ شازادګۍ ام پیدا شوه. د ستر خبیث په دفتر کې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور يې حيران شو:

- کېدای شي وضاحت راکړئ چې د دغه عالي لقب مستحق څوک کېږئ؟

- سترملا يادومه. زه يې په زوره تې راباسمه. دا به ثبوت ام شي چې ملا د دولت دښمنان ساتي.

ورور يې ومنله. قمر اقبال د ښار نوی قوماندان راوغوښت. ډنګر لکه يونيفورم چې په لرګي واغوندې. ده امر وکړ:

- ته دې يو موټر تکړه عسکر راوله! د عدالت واټ ته ځو.

قوماندان عسکري تعظيم وکړ، لاړ. په څو شېبو کې له پوليسو ډک موټر له شاهي حصار څخه روان شو. نيم ساعت بعد د عدالت واټ ته ننوتل. قمر اقبال له ځان سره په خندا شو. د قوماندان په خواره اوږه يې لاس کېښود:

- ويم چې شازادګۍ ورنه راوباسو، د سترملا خوله به سخته جينګه شي.

موټروان بريک ته پښنه واچوله. ټولو جيټکه وخوړه. عسکر له مخې کېوتل. ټوپکان يې په ځمکه کېښودل. قمر اقبال حيران شو. قوماندان په خواره ږيره لاس تېر کړ. ويې ويل:

- عالي قدره! دوئ د سترملا په دفتر نه ورځي.

- ولې؟

قمر اقبال هغوئ ته مخ وګرځاوه. يو تن په ټيټو سترګو ځواب ورکړ:

- سترملا دې خدای زموږ د سره نه کموي. اغه ته بد کتل خدای ته بد کتل دي.

د قمر اقبال مخ له قهره وپړسېد:

- اغه تا غوندې سړی دی، احمقه!

- نه صيب. اغه د خدای نازولی دی. که چا ته ښېرا وکي ايره کېږي.

قمر اقبال له حيرانتيا ډک مخ قوماندان ته واړاوه:

- ته ام امداسې فکر کوې؟

قوماندان غتې غتې کتلې. خو ځواب يې نه ورکاوه. قمر اقبال ځمکه په لغته ووهله:

- وه ستاسې بېخ شين شه! تاسې پښتانه د خدای نه زيات په ملا ايمان لرئ. ورک شئ! يو ازې ځم.

سترملا د اوږد مېز په سر کې ناست و. څېره يې د تل په شان جدي وه. د مېز په پای کې بوډا ته يې کتل. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خپلو زومانو ته وو ایه! د کافرانو پېښې مه کوئ! زموږ په کتاب کې لور د پلار په مال کې حق نه لري.

بوډا منه وکړه. کچل کچل له دروازې ووت. سترملا د بل کس د بللو لپاره د زنګ تڼۍ کېکاږله. ډنګر سړی راغی. سر یې ټيټ نیولی و. دده لاس یې ښکل کړ. خپلې سترګې یې ورباندې ولګولې. د مېز په پای کې کېناست. ویې ویل:

– عالي قدره! زما په ځمکه چا دعوه کړې. جرګې فیصله وکړه چې نیمه شي. قاضي وایي جرګه چې څه کوي ښه کوي.

ستا مشوره غواړم چې خدای مکه د ګونا کار رانه ونشي.

سترملا وپوښتل:

– تا جرګې ته واک ورکړی و؟

– هو. ما ویلې اغه کس خو ناحقه دعوه کړې. جرګه به جزا ورکي. زه نو څه خبر...

– بیانو مه پسې ګرځه! د جرګې فیصله سمه ده. د دونیا دپاره دې اخرت مه خرابوه!

سړي په ټيټ لاس ونیو، ووت. دروازه له ګرز سره پرانېستل شوه. قمراقبال دده مخ ته ودرېد. پرته له سلامه یې وویل:

– ای غوږ کېده! زه خبر یمه شازادګۍ دلته ده. تاته پته ام نشته چې څونه په مرداري کې خښ یې.

د سترملا ښی سترګه ورپېدله. ژوره سا یې واخېستله:

– که تاسې د خبرو طریقه بدله کئ ښه به وي.

قمراقبال کټ کټ وخندل:

– خبره مه اړوه! تا د خپلو مذهبي اصولو نه سرغړونه کړې.

– اشتباه کوئ! په اصولو کې باید مېلمه ته احترام وشي. تاسې د مملکت مېلمه يئ. اغه مې د کور مېلمنه ده.

– زه دې باداریم یارو. او اغه ام مېلمنه نده. سیاسي مخالفه ده.

د سترملا سترګه بیا ورپېدله:

– ماته ټول انسانان د خدای بنده ګان دي. زما کره اېڅوک سیاسي فعالیت نشي کولی.

– ځه خیر! ددې ایساب بېل کوو. شازادګۍ ته وو ایه! په خپله خوښه ماښۍ ته راشه! ماسره واده وکه!

د سترملا تندی ګونجې شو. قمراقبال د جګې پزې څوکه وګروله. د کمپیوټر چیپ یې په لاس ورکړ:

– که داسې ونکې، څلرویشت ساعته پس یې ټوله کورنۍ وژنمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرتاجې او اشرف پر مېز نقشه خلاصه کړه. میوند له پخلنځي څخه په قاب کې د غنمو نينې راوړې. دوئ ته يې ست هم ونه کړ. د شاهزادګۍ څنګ ته پر تخت کېناست. هغې له ډېرې خوشحالۍ سترګې غټې کړې. سمدلاسه يې په خوړلو پيل وکړ. میوند ورته په هوس کتل. اشرف هم موسکی و. خو د سرتاجې تندی تریو شو:

– وروره! لږ مه کېنه! راشه ووایه چې بله غونډه چېرته ونیسو؟

میوند لاس په هوا کې وڅنډه:

– ته دا پرېږده! زموږ د واده غمه وخوره!

– راشه نو. خدای شته بیا دې یوې خوا ته مخه شوه.

میوند کټ کټ وخندل. اشرف مخ ور واړاوه:

– بختور يې. خلکو ته عادي جونې څوک نه ورکوي. تا ته د پاچا ماما لور مفته په لاس درغلې.

شاهزادګۍ له موسکا سره سترګې ښکته واچولې. سرتاجه په ورور برګه شوه:

– غلی کېنه! زه څه وایم ته څه وايې؟ سرېانو بېخي مرداره کړه. ټول فیکر يې امدا یوې خبرې کې دی.

دواړو هلکانو هرررو هل. میوند وویل:

– منې تاسې شاهدان شئ کنه! او نیکاح به سترملا صیب وتړي. ثواب يې لا ډېر دی.

– ودې خوړله! خدای شته چې اعلی حضرت نه وي اغه دا کار نه کوي.

اشرف غږ کړ:

– دغه حال دی.

شاهزادګۍ په ټیټ سر وبنګېدله:

– زه به ورته ووایمه. زما منې.

دا ځل درېواړو په زوره وخندل. شاهزادګۍ له شرمه تکه سره واوښتله. دا وخت سترملا ننوت. ټول ودرېدل. یو بل ته يې وکتل چې دا دی راغی. میوند شاهزادګۍ ته په سترګو کې اشاره وکړه چې ورته ووایه. سترملا یوه شېبه کوټه له نظره تېره کړه. وروسته يې وویل:

– کمال شاه او ملکې د قمر اقبال رذیل لاس کې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاهزادګۍ مخ له ډېرې وارخطايۍ اوړد شو. ميوند سترګې له هغې څخه ستر ملا ته واړولې. ويې پوښتل:

– تاسې چا خبر کړئ؟

– دا چيپ کې شته.

د شاهزادګۍ ګوتې لړزېدلې. چيپ يې کمپيوټر ته واچاوه. په ويډيو کې ټول د کوټې په کونج کې ناست وو. د کمال شاه باړخوګان شنه او پړسېدلي ښکارېدل. د سترګو شاوخوا يې تورې کړۍ تاوې وې. سترملا وويل:

– اغه ملحد غواړي چې شازادګۍ په څلرويشتو ساعتو کې شاهي حصار ته حاضره شي. که نه ټول وژني.

شاهزادګۍ سمدلاسه بوټونه پښو کړل. ګردې شونډې يې ورېږدېدلې:

– زه ځمه.

د ميوند زړه سست او ټټر کېکاږل شو. لکه وجود ته راغلې سا چې يې بېرته وځي. د سترملا غږ بيا د ټولو پام واړاوه:

– ګوره جينۍ! ونه وايې چې ستاسې نايي دلته دی!

مخ يې ميوند ته کړ:

– او ته صاحبه مهربانه! امدا اوس دا ځای ترک که!

ميوند د هغه خبرې ښېخي وا نه ورېدلې. يو قرار يې شاهزادګۍ ته کتل. سترملا خپل څلور منزله کور ته روان وو. لور او زوي يې ځان ورساوه. سرتاجې وويل:

– پلاره! خدای شته ميوند لوی مشر دی. ډيرش سلنه خلک ورپسې دي. چې پاڅېږي پاچايي چپه کوي.

اشرف د سر په خوځولو تاييدوله. سترملا برګ شو:

– لاحولو! دا تاسې وايئ؟ تا چېرې ليدلي چې د سترملا اولادونه دې ته مشروو ايي؟

اشرف وبنګېد «دغه حال دی» پلار يې غاښونه وچيچل:

– دا ډم مې دلته ځکه پريښی چې زموږ دپاره کار وکي. نه چې مشر شي. چې دېرش سلنه خلک ورسره دي نو زر دې پاچايي چپه کي! که نه، زما د کوره دې ووځي!

دننه شاهزادګۍ خپلې جامې په بکس کې اچولې. د ميوند سپېرې شونډې ورپېدلې:

– منې ته لږ فکر وکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې پزه جگه ونیوله:

- دې کې د فکر کولو ځای چېرته دی؟ زما قسمت به د قمر اقبال سره وي.

د میوند شنې سترگې بوټې را ووتلې:

- ته څه وایې؟

- پلار مې رښتیا ویل. تا سره ما څه لاس ته راوړل؟ آ؟ بدبختي، غم او درد. که د اوله مې د قمر اقبال سره واده کړی و، ام به مو پاچايي وه، ام به دونه خلک نه تبا کېدل.

د میوند سر وگرځېد. پښې يې سستې شوې. له درب سره په ځمکه کېناست. له خولې يې ووتل:

- او زموږ مینه؟

- کومه مینه؟ دا ټول خلک مینه کوي؟

سرتاجې او اشرف له دروازې څخه غتې غتې کتلې. شاهزادگۍ بکس واخېست ووتله. لکه د میوند روح چې هم ورسره وتی وي. شا يې چوکۍ ته ولگوله. هغه وښوېدله. دی په ځمکه پرېوت. اشرف او سرتاجې له دواړو مټو ونیو. تخت ته يې ورساوه. پښې او لاسونه يې ور وسولول.

قمر اقبال د اولې ماڼۍ په دروازې کې هرکلي ته ولاړ و. شاهزادگۍ ورسېدله. دی له خندا شین شو. په زینه کېوت. د موټر دروازه يې خلاصه کړه. سر يې په احترام ټیټ کړ:

- په خیر راغلې عالي قدرې شازادگۍ!

هغې د سترگو په اشاره سترې مشې وکړه. شا وخوا يې نظر واچاوه. د قمر اقبال موسکۍ شونډې ورپېدلې:

- دونه تغیر ندی راغلی. او ستا د لاس نښې خو مې امغسې ساتلي یارو.

هغه هم ورته موسکۍ شوه:

- زه یارو یمه؟

قمر اقبال کټ کټ وخندل:

- هو رښتیا. مېرمن خو تر یارو نزدې وي. راځه چې خسرجي ته ځو!

قمر اقبال لاس اوږد کړ چې شاهزادگۍ له منگولې ونیسي. هغې ځان لېرې کړ. پزه يې جگه ونیوله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– د نیکاح نه مخکې ګونا لري.

قمراقبال بیا وخندل. په خپلو متو یې ورغوي وسولول. هغه یې لویې کوټې ته بوتلله. خپله دباندې پاتې شو. دننه کمال شاه او ملکې له کوچونو پاڅېدلې. شاهزادګۍ له هر یو سره غاړې واچوله. پلار یې وپسېد:

– اصل کې ته خوشې راغلې لورې! اغه چې خزانه واخلي مونږ ټول وژني.

د ملکو سترګې ډکې وې. شاهزادګۍ د پلار په شین مخ لاس تېر کړ:

– اندېښنه مکوه پلاره! نه مو وژني.

– ته یې نه پېژنې لورکۍ.

– زه یې ښه پېژنم.

کمال شاه ورځیر شو. هغې پزه جګه ونیوله. قمراقبال له دروازې غږ کړ:

– عالي قدرې! ژورنالیستان راغلي.

– زه ورسره نه غږېږمه.

– مه غږېږه! د لرې نه څو تصویره اخلي.

ماښام میوند په تلوېزیون کې دواړه ولیدل. د شاهي حصار په باغ کې له خندا شنه ګرځېدل. پر سکرین عاجل خبر و «د رواني میاشتې پر شلمه د شاهزاده او شاهزادګۍ واده» د میوند وینه وایشېدله. سترګې یې آسمان ته جګې کړې:

– خدایه نو. څه ووایم؟

وروسته یې تلوېزون ته غاښونه وچیچل:

– زه به مرم، تاسې به واده کوئ؟ په خوشالۍ خو یې منې که رانه وکئ!

■■■■■

کارګرو د څلورواړه ماڼیو تر جګو څوکو د څراغونو پړې کشول. په حویلۍ کې یې له اسپنیزو لکړو د ودانیو شکلونه جوړ کړي وو. اوس یې په څراغونو پټول. دننه په لوی سالون کې یې د شاه او ناوې پر ستېج کار کاوه. پر دېوالونو یې ګلان لګول. لکه لوی جشن ته چې تیاری روان وي. ځوان کارګر له پوخ سړي څخه وپوښتل:

– اورې ماما! شازادګۍ به خوشاله وي که خفه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دې ته ګوره! خولۍ دې اسمان ته واچوي. بېرته شازادګۍ شوه. اغه ام د امروتین.

قمراقبال د مشر ورور دفتر ته راغی. خوله یې له خندا څخه نه راټولېدله. کمال شاه او وزیران د اوږد مېز له چوکیو پاڅېدل. ده ته یې په واده کې د مرستې ټپر وواهه. قمراقبال وویل:

– سمه ده. په تاسو یو جانانه اتڼ کوم یارو.

هغوئ یو بل ته وکتل. په خندا ووتل. ده د مېلمنو لېست د ورور مخ ته کېښود. هغه وویل:

– په دې کې د ناریالین د مالیې د وزیر او د ملي بانک د ریس د نومونو مشاهده د پوښتنې وړ ده.

قمراقبال په زوره زوره وخندل. پېړې شونډې یې وریږدلې:

– پرېده! چې د خزانې په راکولو کې ځنډ ونکي.

جاوید اقبال سر وښنډه:

– د غنمین سره د اغوئ د دوستۍ له مخې اټکل کېږي چې تر خپلې وسې به د خنډونو د موندلو هڅه وکي.

– نه کنه، آزاد یې نه پرېدو. چېرته چې موږ وایو الته به ځي.

– فکر کوم چې اغوئ به اصولن او اخلاقن مکلف نه وي چې زموږ د سپارښتنو پلې کولو ته غاړه کېدي.

– داسې غاړه کېدي لکه حلال سو خندر. د مخالفینو په نوم دوه خطایي ډزې وکه! بیا ګوره!

له موسکا سره د جاوېد اقبال غومبري وپړسېدل. خو د ممپلې په شان وړه پزه یې په خپل حال وه. ویې ویل:

– ستا پلان سنجونه د ستایلو ارزښت لري.

– ای لالا! ته اوس ام زما په لیاقت شک لرې؟ هههههه.

بله خوا میوند تر پخوا ډېر جدي و. خبرې یې کمې کولې. شپه او ورځ په کارونو پسې ورک و. ستړیا یې نه پېژندله. یو ماښام سرتاجې د تېرې غونډې په اړه پوښتنه وکړه. ده ځمکې ته کتل ځواب یې ورکړ:

– خلک میدان کې نه ځاییدل. بامو ته ختلي وو. په منځ کې پولیس راغلل. ښه و، پالوانانو دستي غېږه ونیوله.

سرتاجې سر وښوراوه:

– د لوبو په پلمه جلسې کول ښه چل دی. خدای شته زړه مې وایي دا حکومت دوه میاشتې نه پاتې کېږي.

میوند سترګې جګې کړې. برګ شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څه شی؟ د شلم تاریخ نه چې وا وړې بیا یې څه کوم؟

- شلم ولې؟

- زه دا منډې ناحقه وهم؟ په شلم د شازادګۍ او قمر اقبال واده دی.

سرتاجې مخ بلې خواته واړاوه:

- زه وایمه تېر هېر که!

میوند غابښونه وچیچل. زړه یې له درده وپړسېد. تېره زنه یې وخوځېدله:

- څنګه یې هېر کم؟ زما په زړه یې چړې خښې دي.

- خدای شته ته اوس لوی مشریې. په دې وړو خبرو پسې مه ګرځه!

- دا وړه خبره ده؟ منې تر دې لویه خبره نشته.

- خدای شته، که په تا څه وشي د آزادې پالو غورځنګ به ام ختم شي.

- چې په ما شوه دونیا تېره خدای دې نکې دونیا ډېره. غورځنګ ماته څه کړي؟

د میوند شنې سترګې ډکې وې. سرتاجې حیرانې وکتلې:

- ګوره! ته دستې بدل شوې. خپلې خبرې دې د یاده ووتلې؟ غورځنګ شخص ته نه، ملت ته کار کوي.

- چې ماته کار نه کوی بیا دې مانه ام څه نه غواړي.

- وه دا څه...؟ وروره ځان مه بایله! زه درسره یمه. خدای شته په ژوند کې هرڅه پیښېدی شي.

- هرڅه پیښېدی شي. خو دا واده باید پیښ نشي.

سرتاجې یوه شېبه کتل. روانه شوه. میوند په حویلۍ کې کېناست. هماغو ستورو ته یې کتل چې شاهزادګۍ ښودلي وو. زړه یې وپړسېد. اوښکې یې وڅڅېدلې. کوټې ته لاړ. سرتاجه له یو ګیلاس تورو اوبو سره راغله. دېوالونو ته یې پام شو. سکرینونه لېرې شوي وو. میوند ته پړمخې پروت ځان بد ښکاره شو. پاڅېد. هغې ګیلاس وړاندې کړ:

- دا د ممانۍ اوبه دي. لږه دوا مې ورسره ګډه کړې ده.

میوند ګیلاس ته وهم نه کتل. تېره زنه یې وخوځېدله:

- دوا په جسم تاثیر لري. د روح له درد سره ایڅ نشي کولی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما اوس راوړې ده. تاوان نلري.

میوند ګیلاس واخیست. په مېز یې کېښود.

قمراقبال له شاهزادګۍ سره د شاهي حصار باغ ته ووت. بیا یې د پخوا په شان ټوکې کولې. خوله یې له خندا ډکه وه. مګر خاصو کسانو یې د شاهزادګۍ کوټه تلاشي کړه. په پای کې یې هرڅه بېرته په خپل ځای کېښودل. د زهرو وړوکی بوتل او د میوند عکس یې د قمراقبال دفتر ته راوړل. هغه د عکس شا وکتله. لیکل شوي وو «یا الله! زما د ګران زړه رانه دومره تور کړه چې په مرګ مې خوښ شي. چې پرته له ما خوشحاله ژوند وکړي. خو په هغې دنیا کې یې بېرته ماته راکړه» قمر اقبال موسکی شو. وبنګېد «ته یو وار ما سره واده وکه یارو! بیا دستي مړه شه!»

د تورو موټرو کاروان په ښار کې روان و. د خلکو سترګې ور اوښتلې. په منځني موټر کې شاهزادګۍ له کمال شاه او ملکو سره ناسته وه. پلار یې سر وړاندې کړ. وپسېد:

– الته د باغچې شاته دروازه ده. د سترملا کس به خلاصه کړې وي. موږ به بوځي.

ملکو سرونه وښورول. شاهزادګۍ وویل:

– نه پلاره. دوئ مو یوازې نه پرېدي. دسې به وکو. زه به درزي کاکا سره یم. قمراقبال به د جامو په خوښولو بوخت کم. تاسې به په چکر باغ ته ووځئ. امغسې به لاړ شئ.

بارکزۍ ملکې سترګې ور واړولې:

– ته به څنګه شې؟

– زما غم مکوه!

– قوربان دې شمه! ستا غم څنګه ونکمه؟ ته خو مې د زړه ستنه یې.

– تانه وګرځمه مورې. زه اوس وړه نه یمه. په خپل کار ښه پوهېږمه.

د موټرو کاروان ودرېد. یوازې د کمال شاه کورنۍ کېوتله. د سپینږیري درزي سترګې نمجنې شوې. د کمال شاه لاسونه یې ښکل کړل. دوئ یې تور او سپین څلور منزله کورته وبلل. شاهزادګۍ له دروازې څخه شاته وکتل. هېچا نه بدرګه کول. کمال شاه لورته په سترګو کې وویل چې دا ښه کار دی. درزي نیمه توره نیمه سپینه دروازه پورې کړه.

کمال شاه د ښویه حویلۍ په بل سر کې وړې دروازې ته لاس ونیو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– الکه! اول به ستا په باغچه کې لږ وګرځو.

درزي ژر ژر سر وښوراوه. ورسره روان شو. پاچا ودراوه:

– اصل کې زه دوئ ته ستا باغچه ښیمه.

درزي په سینه لاس کېښود. سر یې ټیټ کړ. دوئ باغ ته ووتل. چټک بلې خوا ته تېر شول. هتله دروازې ته ودرېدل.

زور یې وواهه. خو هغه له بهره کلکه وه. غلې غلې یې وډبوله. چا خلاصه نه کړه. کمال شاه وپسېد:

– د سترملا کس ورک دی. زه به په دېوال واوړم. خلاصه به یې کم.

شینخالې احمدزۍ ملکه وبنګېدله «کرین ورته د کومه کو چې دا خرواري جګ کي؟» پاچا مخ ور وګرځاوه:

– ستا په ملا به وخېږمه.

هغه شاته لاړه:

– نه نه، دې مرګ نه امغه د قمراقبال زندان ښه دی.

دوو ملکو پخ وهل. شاهزادګۍ وپسېدله:

– پلاره! زه به ستا په اوږه جګه شمه.

– څه شی؟ ته ډېره درنده نه یې؟

احمدزۍ ملکه بیا وبنګېدله «ده ته ښځه درنده ده، موږ ته غرسپک» کمال شاه زړه نازړه دېوال ته ودرېد. شاهزادګۍ

د ملکو په مرسته د هغه اوږو ته جګه شوه. کمال شاه تک سور واوښت. شاهزادګۍ بېرته کېوتله. وپسېدله:

– آخوا د شاهي حصار عسکر دي.

د کمال شاه رنګ بدل شو. د باغچې له بلې دروازې څخه د قمراقبال غږ راغی:

– عالي قدرې! راځئ! د جامو فرمایش ورکئ چې ځو!

دوئ یې تر څنګ تېر شول. قمراقبال له څېرې څخه بې اندازه خوشحاله برېښېده. هو نو، شاهزادګۍ یې په لاس کې وه.

هېچا یې د واده مخه نیولی نه شوه. په تلوسه یې د خزانې ترلاسه کولو ته شپې شمېرلې.

هاخوا میوند خلک په نولسم تاریخ پاڅون ته هڅول. هرچا سر خوځاوه، خو ژمنه یې نه کوله. ورځې تېرېدلې. نېټه

نژدې کېدله. خو خلک د سر خوځولو له حالته مخکې نه تلل. هغوئ به غلي غونډو ته راغلل، غلي به بېرته ووتل. تا به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل دا هرڅه اتومات کوي. نه یې په معنا پوهېږي، نه په ارزښت. د میوند ورته زړه تنګ و. یوه ورځ یې په غونډه کې هم په قهر خبرې کولې:

– ای ای! اورئ که نه؟ یا به ټول د ولږې مرئ، یا په جنګ کې. پاڅېږئ! ژوندي شئ!

ټولو شخ شخ کتل. لکه هغه چې تیږو ته ګډ وي. اشرف پاڅېد چې خلک په نرمۍ وهڅوي. خو چا سترګه ونه رپوله. په سبا یې هم داسې نښې نه وې چې څوک دې پاڅون ته تیار وي. لوی تور موټر په بازار کې روان و. میوند له ښېښې کتل. خلک ورته لکه پسونه ښکارېدل. کرکه یې ورڅخه کېدله. د مارکېټ مخ ته یو مقدسپال پروت د کاندار ته لغتې نیولې وې. چا جرئت نه کاوه چې وړاندې ورشي. مقدسپال سیل کوونکو ته ګوته وڅنډله:

– ښه یې واورئ! څوک چې حکومت ته بد وایي لکه دین ته چې بد وایي. وهل یې ثواب لري.

هغه لاړ. خلک غلي ولاړ وو. لاس یې نه کاوه، چې هغه بېرته ونه ګرځي. میوند غابښونه وچیچل. تېز ووت. پروت سړی یې له ځمکې جګ کړ. په خلکو یې چیغه کړه:

– ای ای دروغجنو! کومه دی؟ ستاسې غیرت څه شو؟ چېرې ده اغه چیغه چې جهان پې لړزېږي؟

خلک شاته شاته تلل. اشرف ولیدل چې عسکران را روان دي. میوند یې له لاسه کش کړ. هغه زورونه وهل:

– ای ماغزه لرئ که نه؟ تاسې چې ودرېږئ د ایچا زور درباندې نه رسي...

خلک ترې روان شول. پولیس تېز نژدې کېدل. دوئ موټر ته وختل. میوند په ژړا شو. موټر حرکت وکړ. د شپې یې د بیلابیلو ښارونو د آزادي پالو له زرو مشرانو سره د موبایل غونډه لرله. هغوئ هم نهیلي وو. ویل یې داسې ښکاري لکه د مقدسپالو ظلم چې له خلکو تریخی ویستی وي. ټول په دې باور وو چې ممکن د سترملا په خوله مظاهرې ته ووځي. ده چورت واهه چې هغه ته څنګه ووایي؟ سبا یې بادام پوښتنې ته راغی. د اشرف له ډاره د لوی انګړ په چمن کې منتظر و. میوند ورڅخه وغوښتل چې سترملا همکارۍ ته وهڅوي. هغه موسکی شو:

– اخله نو. زومان یې بدې شي. لکه دده په ایزت چې تېری کوي.

میوند په سرمو کې وپښېد:

– ده چې د خلکو څلور لونې راوستې؟

– اغه نه ویني. ای مشره! ولې خپله ورته نه وایې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– منې ماته ځان بد ښکاري. وايي به خپل کومک په دا سترګو رامنډي.

– نه کنه. ستا خو پکې شخصي ګټه نشته. د وطن دپاره وايې. اغه دی. راروان دی. ورشه، ورشه!

بادام د بوټو پناه شو. ميوند زړه نازړه ورغی. ستر ملا غټ غټ کتابونه په تخرګ کې نيولي وو. ده يې لاس ښکل کړ.

هغه سترګې تېرې کړې:

– ته تر اوسه دلته يې؟

– وځم صيب. لږه پاتې ده. بيا به مې ونه وينئ.

ستر ملا روان شو. ميوند د درولو جرئت نه کاوه. بادام د ونې له څنګه کتل. دی ورڅخه وشرمېد. منډه يې کړه. د ګلانو د پټيو په منځ کې يې ستر ملا ودراوه. هغه پورته ښکته وکتل:

– صاحبه مهربانه! امر وکئ!

– عالي قدره! تاسې ته خو مالومه ده چې زموږ په خلکو ظلم روان دی.

– ما دا خبره د الله يار شاه سره ياده کړې ده.

ميوند په ښويه وېښتانو لاس د څټ زخم ته تېر کړ. ويې پوښتل:

– د وطن د اشغال مو ام ويلي؟

– نه. پاچا او وزيران زموږ خپل دي. اشغال دې ته نه وايي.

ميوند شنې سترګې ورپولې:

– منې يو ام د امروتين د امر نه بغير خبره نشي کولی.

– دا بيا ددوئ بې غيرتي ده.

– غم امدا دی کنه. زه کوشش کوم چې خلک آزادي اخېستلو ته پاڅوم.

– ستا خپل کار دی.

– خو خلک نه پاڅېږي.

– خوشاله به وي.

– نه کنه، وېرېږي. زما دوستان وايي که تاسې ورته ووايئ بيا پاڅېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستر ملا ژوره سا واخېستله. مخ يې بلې خواته واړاوه. له راګرځولو سره يې وويل:

– په ما الله پاک دا مقدسه وظيفه لورولې ده. پوهېږې ولې؟

ميوند برند برند کتل. نه يې هو ويل نه نه. د ستر ملا غټه رېږه وخوځېدله:

– په ټولو کې ورته صادق ښکاره شوی يم. نو زه به ولې خيانت کوم؟

ميوند مخ مړاوی کړ:

– هيله کوم. د وطن او ملت د ژغورنې دپاره يې وکئ!

– ماته اول دين دی.

– منې اينسان خدای ته تر دين مخکې دی. که دين نه وي اينسان به وي. خو که اينسان نه وي دين بيا څه کوي؟

– پام پام! کافر کېږې.

هغه لاړ. د ميوند غړي سست شول. بادام له بوټو څخه راووت. شاوخوا يې وکتل چې څوک يې وانه وري. وپسېد:

– اغه داسې کله کوي؟ ډارېږي. دا موقف يې د لاسه وځي.

سبا ميوند له يوې غونډې ووت. دويمې ته روان و. خبر شو چې دولت يې څو کسه ونيول. دده رنګ سور واوښت. اشرف ته يې د موټر د درولو وويل. سرتاجې په شک وکتل. ميوند زنګ وواهه. دويمه غونډه يې لغوه کړه. له موټره کېوت. په تنګو کوڅوکې شو. سرتاجه ورپسې وه. هغه د پوليسو تر څنګ تېرېده. سرتاجې په زړه لاس کېښود. ښه و. د پوليسو پام نه شو. ميوند د يوناني طبيب په دکان ننوت. غونج سپينږيري ورته ټيټ او پاس وکتل. ويې پوښتل:

– ځوانه! زېږي وهلی يې؟

– نه. ولې؟

– چرسي يې؟

ميوند ژوره سا واخېستله. ويې پوښتل:

– ماما! ګلمير دې په ياد دی؟

– کوم ګلمير؟

– اغه د زوی واده کې چې يې پيسې په پور درکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اووو، هو، هو. خدای دې وبښي! امغسې ګل ځوان و. سرطان ډېر ناځوانه مرض دی.

– زه یې زوی یم.

سړي په ناستو لاسونه خلاص کړل. میوند یې په غېږ کې ونیو. کیسه یې وکړه چې خوشې یې ځان پورو ړې کړ. هاغه زوی یې بې سُره و. ورک شو. دواړه ښځې یې ناستې دي. نه یې بل زوی ته نکاح کولی شي، نه یې پرېښودلی شي.

میوند یې خبرې لنډې کړې:

– منې زما یو شی په کار دی.

– ویم چې هر څه وو ایې ستا د سره ځار. څه شی درکم؟

– زهر.

سړي کټ کټ وخندل. میوند غبرګه کړ:

– ټوکې نه کوم.

د سړي غونج مخ جدي شو. یودم یې سر وړاندې او غبرګ ټیټ کړ:

– ورو وایه! څه یې کوې؟ چا درته بد رسولي؟

– بس امداسې یې وبوله.

– لس کاله بند راځي.

– بې غمه اوسه! زه به په مرګ ونه وایم چې چېرته مې اخیستي دي.

هغه سر وخوځاوه. وړوکی بوتل یې له زړې الماری راواخیست:

– هه! د ګلمیر دپاره.

دی ووت. سرتاجه ترې مخکې موټر ته وختله. هغې په کور کې تورې جامې بدلې کړې. ګڼ ویښتان یې تر ټیکري لاندې د جیګري کمیس په اوږو خواره وو. د میوند کوټې ته راغله. اشرف تروې وکتلې. هغې پرې خیال رانه وړ.

میوند په کوچ کې غلی ناست و. د لاس شا یې ګروله. سرتاجه مخامخ کېناستله. ویې پوښتل:

– وروره! سبانۍ غونډې ته ځو؟

میوند سر وښنډه. د اشرف تندی ګونجې شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وېرېږې؟

میوند شنې سترګې جګې کړې. موسکی شو. تېره زنه یې ورپېدله:

– تاسې لاړ شئ! الته امن دی.

– دغه حال دی. خلک تا ته راځي.

میوند بیا سر وځنډه. سرتاجه پاځېدله. له الماری څخه یې د زهرو بوتل واخېست. د اشرف ګردې ورې سترګې راووتلې. میوند لاس اوږد کړ. ګردکی سرتاجه په درندو ګامونو شاته لاړه. میوند برګ شو:

– منې ځان راباندې مه خفه کوه! راکه!

هغې بوتل ورکړ. اشرف ته یې مخ وګرځاوه:

– پوه شوې چې څه کوې؟ خدای شته موږ ته تکړه مشر ښکارېده.

اشرف وازې سترګې میوند ته واړولې. هغه سر وځنډه:

– زه چې د شازادګۍ نه غچ وانخلمه کله یې پرېدم.

برقي چاینکه وایشېدله. سرتاجې له الماری څخه د وچ چای قطۍ واخېستله. ویې ویل:

– ناممکنه ده. څنګه غچ اخلې؟

– ته یې څه کوې؟

سرتاجه خفه شوه. سر یې ټیټ واچاوه. نری پزه یې په ګوتو کېکاږله. دوه ګیلاسه یې ډک کړل. خپل یې پرېښود.

غوښتل یې ووځي. میوند وویل:

– سهار دې د پلار موټر تښتوم. اغه په شاهي حصار کې نه تلاشي کوي. التبه به شازادګۍ او قمر اقبال ختم کم.

سرتاجې ګرد مخ راوګرځاوه:

– او دا زهر؟

– دا که ناکامه شوم.

– او اغه د مینې جادو؟

چوپتیا شوه. میوند سوړ اسویلی وکړ. وروسته د سرتاجې غږ جګ شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خدای شته د قمر اقبال وژنه د آزادۍ په ګټه ده. خو ځانته نه کېږي. زه درسره ځمه.

میوند پوهېده چې دده لپاره قرباني ورکوي. سرېې وخنډه. سرتاجه کلکه شوه. ګوابن يې وکړ چې پلان يې ناکاموي.

میوند حیران و چې دا په څه لانجه واوښت. اشرف وويل زه به ورسره لاړ شم. دا وخت بادام له دروازې سر ښکاره کړ:

– تاسې يو نه ځئ. زه ځم.

ټول ورتاو شول. سرتاجې وويل:

– ایڅوک نه پرېږدم.

د اشرف ګرد مخ تک سور واوښت. بادام ته يې کړ:

– تاته ماندې ویلي چې واده پورې به نه راځې؟ وځه! چټک!

هغه لکه بېخي چې اورېدلي نه وي. میوند ته يې د لاس په اشاره سرتاجه وښودله:

– مشره! دا به پاتې شي. که په تا څه وشي دا د آزادۍ پالو مشري کولی شي. او اشرف ځکه نه پرېږدم چې بې تجربې دی. د بېرته وتلو چانس يې نشته.

اشرف تېره تېره کتل. بادام خبرې وغځولې:

– د موټر تښتولو ته حاجت نشته. لور به يې واخلي! دباندې به کېوځي. موږ به ځو.

سهار میوند او بادام سپینې جامې، سپینه لونګۍ او تور واسکټان په تن کړل. سپین څادرونه يې په اوږه واچول.

منتظر شول چې اته بجې شي. ترو تلو مخکې بادام پاڅېد. اشرف ته يې لاس اوږد کړ:

– بخشش کوه روکی! که مانه غلطي شوې وي.

اشرف اول ځل لاس ورکړ. تېز خپلې کوټې ته لاړ. سرتاجه غلې وه. میوند لیدل چې هغه او بادام يو بل ته دوامداره ګوري. دده ورته زړه ناآرام و. درېواړه ګاراج ته روان شول. نابېره يې سترملا ولید چې موټر ته خېږي. دوئ ځای په ځای مېخ شول. پلان يې اوبو يوړ. سرتاجه د دروازې ساتونکو ته ورغله. هغوئ نه پوهېدل چې سترملا چېرته لاړ.

میرې يې هم له موضوع خبرې نه وې. دوا يې په مېز پاتې وه. میوند وپوښتل:

– دوا ورته څونه مو همه ده؟

– خدای شته زه يې ورباندې په زوره خورمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند سوړ اسویلی وکړ. د بادام اوږده ږیره وخوځېدله:

– بېرته به راشي کنه.

میوند لویې دروازې ته مخامخ ناست و. هره دقیقه وربانديې لکه کال تېرېدله. هېڅا د غرمې ډوډۍ ونه خوړه.

ماسپښین شو. لاهم موټر رانغی. بادام ناآرامه ګرځېد. یو دم سرتاجې ته مخامخ ودرېد:

– تاسره یو ازې غږېدی شم؟

سرتاجې د توقع خلاف ومنله. په بادام پسې کوټې ته ننوتله. دروازه یې هم وتړله. میوند حیران و. دا هاغه سرتاجه نه وه چې ده پېژندله. په کوټه کې دواړو مخامخ یو بل ته کتل. د بادام اوږده ږیره ورپېدله:

– خدای خبر که زه ژوندی راشم.

سرتاجه وسونګېدله. سوړ اسویلی یې وکړ:

– وی خدایه! نو ولې ځې؟

– چې ته نه یې اغې نه داسې ښه ده.

د سرتاجې اوښکې وځلېدلې. بادام موسکی شو:

– ما ویلې لږه خو دې سمه وګورمه. چې آرماني لاړ نشم.

د سرتاجې اوښکې وڅڅېدلې. حجاب یې له مخې شاته واړاوه. په سپین کمیس کې ښکلې ښکارېده. وپسېدله:

– ما وبښه! ته مې ډېر وځورولې.

د بادام سترګې هم ډکې شوې. په اوږده ږیره یې لاس کش کړ:

– په ما ستا ځورول ام ښه لګېدل.

سرتاجې سلګۍ ووهلې. بادام زړه نازړه غوښتل له لاسه یې ونیسي. هغې یو دم غاړې واچوله. بادام وویل:

– اخ! کاش چې مخکې مرګ ته تللی.

د سرتاجې سلګیو لا زور واخېست. دبانديې میوند سپین دیوالي ساعت ته وکتل. دوه بجې وې. د لویې دروازې د ساتونکو خنداوې راتللې. بادام او سرتاجه له کوټې ووتل. سترګې یې سرې وې. میوند ورته وهم نه کتل. بجې تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

درېو واوښتلې. هېڅ نه پېښېدل. پينځه کم څلور وې چې تور موټر سر د ننه کړ. په ميوند کې سا وچلېدله. چوست پاڅېد. سترملا کېوت. موټر د ګاراج په لور روان شو. سرتاجه يې مخې ته ودرېدله:

- کيلي راکه ماما! زما موټر خراب دی. دلته نږدې کار لرم.

بادام موټر د باندې ودراوه. سرتاجې دعا وکړه چې په خير بېرته راشي. هغې د موټر شاتنۍ دروازې ته ګړزورکړ. په ټوله لاره چې به چا دا موټر وليد، سر به يې په درناوي ټيټ کړ. يو ځای کې سرې اشارې ته ودرېد. خلکو ور وځغاستل. موټر يې ښکل کړ. لاسونه يې پرې ولګول او په خپل تندي يې وسولول. د شاهي حصار په لويه دروازه کې يې تلاشي نه کړ. هغه مخامخ د اولې ماڼۍ په لور روان و. له دويم سيټ څخه آواز شو:

- په شاتنۍ دروازې ننوځو. خدای شته الته عسکر نه وي.

دواړو په تعجب مخ ونه تاوکړل. سرتاجې وويل چې بې له بادامه ژوند څه کوي. د کوڅو ستر ګې يې نمجنې شوې. ميوند لاس په ښويه وېښتانو کش کړ. زخم يې وسولاوه. اوس يې پام شو چې دده لپاره بله مينه برباديږي. امر يې وکړ:

- وګرځوه! موټر وګرځوه! وځو.

دا ځل سرتاجه او بادام حيران شول. ميوند وروځې بره کش کړې. ويې ويل:

- سبا نولسمه نېټه ده. د مظاهرې ورځ ده. يو وروستی زور وهم.

سبا د موټر ساعت نهه بجې ښودلې. د ميوند، سرتاجې او اشرف سترګې په مرکزي چوک کې وې. موټران د معمول په شان تلل راتلل. ميوند کله نوکان ژوول، کله يې د څټ زغم سولاوه. يو مهال درې کسه د محراب شکله څلي مخ ته ودرېدل. دوئ تازه شول چې مظاهرې ته راغلي دي. مګر هغوئ څلورم کس ته منتظر وو. په ګډه لاړل. دوئ تريوولسو بجو صبر وکړ. ميوند رپېږدېدونکی لاس په ښويه وېښتانو شاته کش کړ. سرتاجې اشرف ته اشاره وکړه چې ځو. په لاره کې ميوند غوښتل کېوځي. هغې له لستوڼي ونيو. ده شنې سترګې ورواړولې:

- منې په ما ابخ نه کېږي.

- رښتيا وايې؟

- تاته ايځکله دروغ نه وايم. خوشي که نو!

هغه د خلکو په جموجوش کې ورک شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاهي حصار مکمل په رنګه څراغونو او ګلانو ښکلی و. شاهزادګۍ له کورنۍ سره د اولې ماڼۍ د سالون په منځ کې تېره شوه. حویلۍ ته ووتله. د څراغونو په تونل کې روان شول. کمال شاه د لاس ساعت ته اشاره وکړه. وپسېد :

– اصل کې شل دیقې شته. اخوا دېخوا وګرځئ!

د مرغیو برخې ته لاړل. شاهزادګۍ جالۍ ته ودرېدله. ټولې مرغۍ راغلې. چغ او پغ یې شروع کړ. له شاهزادګۍ سره د هغوئ مینې ته د ملکو اول ځل پام شو. په وازو خولو یې لاسونه کېښودل. ساتونکې د دانې سطل راوړ. شاهزادګۍ ډک موټې وشینده. ټولې په دانې پسې کېوتلې. یوه نیمه لا هم ناسته وه. چغېدله. شاهزادګۍ سلګۍ ووهلې. کمال شاه چې د هغې ځورېدل ولیدل له مټې یې ونیوله:

– ځو لورې! پاتې لس دیقې به ګلان وګورو.

تر ګلانو وروسته د بوټو پناه په اوږدو چوکیو کېناستل. ډبه شکله موټر راغی. پخوانې باغوان چلوه. کمال شاه ته یې تور مخ او سپین سر ټیټ کړ. د موټر ډاله یې جګه کړه. دوئ شاو خوا وکتل. غلي وختل. لوی څادر یې په ځانونو کش کړ. باغوان موټر د خوسا پاڼو ډېرۍ ته ودراوه. په شاخې یې واچولې. موټر حرکت وکړ. لږ وروسته کمال شاه وپسېد :

– د ماڼۍ نه به وتي یو؟

– امداسې ښکاري پلاره. د سترملا کور کې به څونه یو؟

– یوه شپه. اصل کې بل ښار ته ځو.

موټر ښایسته وخت وروسته ودرېد. دوئ تر څادر لاندې په تپه تیاره کې غوږ غوږ وو. د ډرېور دروازه خلاصه شوه. د پښو ترپهاریې نژدې کېده. د ډالې د خلاصېدو کړسس او غنګس شو. باغوان غږ کړ:

– اعلی حضرته! ورسېدلو.

دوئ څادر له سره لېرې کړ. پاڼې تیتې شوې. مخامخ الله یار شاه له خندا شین ولاړ و. خو جاوید اقبال جدي کتل. شاهزادګۍ تکه زېړه واوښتله. دوئ له شاهي حصاره بېخي وتي نه وو. کمال شاه پر باغوان سترګې برګې کړې:

– خاینه!

هغه پخ وهل. په تور مخ کې یې ګلابي شونډې ورپېدلې:

– په یاد دې دي؟ چې پاڼې رانه تیتې شوې وې. په عسکر دې ووهلمه. اغه مې هېرېږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جاوېد اقبال الله یار شاه ته مخ کړ:

- باوري یم چې د خوسا پاڼو لاندې د پاچایانو د پټېدو به دا لومړۍ تجربه وي.

الله یار شاه بیا کټ کټ وخندل. نرۍ غږ یې جګ شو:

- عالي قدره! مطمین اوسئ! دا اتلولي به د رېکارډونو په کتاب کې ثبته کو.

- ډېر عالي! او دوئ ته سم پام کوئ! چې د نورو رېکارډونو په قایمولو کې ژوبل نشي.

سهار په تلوېزون کې تود خبر د شاهزادګۍ او قمر اقبال د واده و. یوتن د کمال شاه پر کورنۍ د الله یار شاه د ترحم ویل. د هغه د بشردوستانه سیاست ستاینه یې کوله. وروسته یې شاهي حصار وښود. له څراغونو څخه د ودانیو په څېر شکلونه جوړ وو. میوند تلویزیون بند کړ. په کمپیوټر کې یې ویډیو چالانه کړه. شاهزادګۍ کمرې ته ویل«ته وایې څوک مې بدې شي؟ امم، بې وفا خلک. ویمه سر تې غوږ کم» دده غوني زیږه شول. د ملایانو جامې یې په تن کړې، ووت. غوښتل یې د سترملا موټروان په ګاراج کې بند او موټر وتښتوي. مګر په نیمه لاره کې ودرېد. موټر په حویلۍ کې ولاړ و. دوو ساتونکو له موټروان سره ټوکې کولې. په ده سر وګرځېد. نورنو د غچ اخېستلو چانس نه و. په درندو قدمونو بېرته راغی. جامې یې بدلې کړې. پر تخت پرېوت. خو په کوټې کې یې سا بندېدله. تېز ووت. تازه هوا هم ګټه نه کوله. سترملا یې مخ ته تېر شو. په ځیر یې وکتل. خپل موټر ته وخوت. ویې ویل:

- اوستاده! د جوماتونو د کومک ادارې ته ځو.

میوند سلګۍ ووهلې. د زهرو د بوتل سر یې خلاص کړ. دننه مایع ته یې کتل. نابېره په دروازه کې د ساتونکو شور شو. د مخېټو پولیسو دوه موټره په زور ننوتل. سترملا یې کېباسه. خپل موټر ته یې وخېژاوه. په ساتونکو یې ټوپک نیولی و. میوند بوتل په جېب ننوېست. په منډه کې یې چیغه کړه:

- ای ای! دا څه کوئ؟

سرتاجه او اشرف هم راووتل. د پولیسو موټر پر عمومي سرک روان شو. باډۍ یې خلاصه وه. د سترملا لاسونه او ملا په پړي تړلي وو. دوئ ورپسې منډې وهلې. بادام هم ورسره ملګری شو. پولیسو ته یې چیغې وهلې:

- ای کافر شوئ! خدای به مو ورمېږ مات کي! پرېدئ! ستر ملاصیب پرېدئ!

میوند په موبایل کې عکسونه واخېستل. خپلو دوستانو ته یې ولېږل. اولې شمېرې ته یې زنګ وواهه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– الله چې دولت کافر شوی دی. په ستر ملا صیب یې ګوزار وکه. په زوره یې د کوره وباسه. بندي کوي یې.

دویمه شمېره یې ووهله:

– الله چې دولت کافر شوی دی...

ده ته په کتونورو هم جېبونو ته لاس کړ. په لاره کې ډله ډله خلک ورسره یو ځای شول. ورو ورو پولیس او مقدسپال هم ورګډېدل. آن مخالفین د خپلو قوماندانانو خلاف له سمڅو راکېوتل. په ټولو ښارونو کې مظاهرې راووتلې. الله یار شاه عسکرو ته د مظاهره چیانو د ویشتو امر وکړ. خو چا نه منله. د طلاوو په کانونو کې امروتینیانو ځانونه الوتکو ته رسول. د مقدسپالو مشران او واده ته راغلي مېلمانه له میدانه په تېښته الوتل. د امروتین ستوري شاهي کورنۍ له هوا څخه بېرته وګرځېدله. جاوېد اقبال په اولې ماڼۍ کې د واده له تالار څخه بهر منډه کړه. قمر اقبال د شاه ګرۍ په طلایي جامو کې په دهلېز ننوت. مشرورور یې ناري کړې:

– چېرې لاړې؟ راځه وخت نشته!

د قمر اقبال سترګې سرې وې. سر یې وښنډه:

– زه تش لاس نه ځم. ته راته منتظر شه!

په میدان کې یوازې یوه الوتکه پاتې وه. جاوید اقبال د پیلوټۍ خولۍ پر سر، ورور ته منتظر و. قمر اقبال د ناوې کوټې ته ننوت. د تخت پر سر جالۍ یې وشکوله. تازه ګلان یې تیت کړل. هلته یوازې نوکره وه. ویې ویل چې شازادګۍ امدا اوس له پلار سره ووتله. قمر اقبال منډه واخیستله.

له ماڼۍ څخه لېرې سرتاجه د مظاهره چیانو په بدرګه زندان ته ورسېدله. د مقدسپالو عسکرو ورته دروازې خلاصې کړې. سرتاجې له یو سترګي عسکر څخه وپوښتل:

– وروره! اغه پیلوټ چېرته دی چې کمال شاه سره نیول شوی و؟

عسکر مخته شو. کوټه یې وښودله. شېوه ګل له بچیانو سره شین مخ ناست و. سرتاجې په جګ غږ وویل:

– وروره! خدای شته وطن آزاد شو.

شېوه ګل اول حیران وکتل. وروسته له درېواړو ښځو او ډله بچیانو سره په منډه ووت. لمر یې سترګې وبرېښنولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله خوا خلک شاهي حصار ته ورسېدل. لويه دروازه يې په سوکانو وډبوله. دننه قمر اقبال تاکاوی ته کېوت. شاهزادګۍ او ملکو د تونل د مخ تختې لېرې کولې. کمال شاه منتظر ولاړ و. دده په ليدو د ټولو رنګونه وتښتېدل. ملکې وسونګېدلې. قمراقبال شاهزادګۍ ته ډيکه ورکړه. هغه د واده په اوږد سپين کميس کې وکولېدله. له ويښتو يې ونيوله. موراو پلار يې کمک ته ودانګل. قمراقبال تومانچه ورواړوله. شاهزادګۍ ته يې کړ:

– چټک زموږ الوتکې ته وخېږه! که نه، دوئ وژنمه.

شاهزادګۍ لاسونه جګ کړل:

– صيي ده، صيي ده.

هغې په زينه منډه واخېستله. له ماڼۍ ووتله. د څراغونو په لوی تونل ننوتله. شاته شاته يې کتل. ميوند يې په بل تونل کې وليد. د ماڼۍ په لوريې منډې وهلې. پر شاهزادګۍ يې د تومانچې نښه ونيوله. هغه پښه نيولې شوه. بېرته يې قمراقبال ته وکتل. هغه کمال شاه او ملکو ته په تومانچه نېخسکي ورکول. دې ته يې غږ کړ:

– درېږه مه! الوتکې ته وخېږه!

شاهزادګۍ بيا ګامونه واخېستل. له لاسه يې د زهرو بوتل او د ميوند عکس ولوېد. ورپسې ټيټه شوه. همدا مهال ميوند ورباندې ډزه وکړه. مرمۍ يې له سره تېره شوه. قمراقبال د اولې ماڼۍ مخ ته پر زينې کوزېده. په ميوند يې فيرونه وکړل. دی له وارخطايۍ پر ځمکه ولوېد. تومانچه يې واره شوه. ځان يې د دېوال شاته پټ کړ. قمراقبال تومانچه پورته کړه. کمال شاه او ملکې يې د هوايي ميدان په لور ټېل وهلې. د وسلې نښه يې د ميوند د پټېدو ځای ته نيولې وه. هغه نابېره له بوټو څخه راووت. غېږ په غېږ شول. د قمراقبال له لاسه دواړه تومانچې ولوېدلې. خو ميوند يې په زنګون واړاوه، په ځمکه يې وويشت. سوکان يې مخ ته ونيول. ده هڅه کوله چې ځان خلاص کړي. کمال شاه له ملکو سره رډې رډې کتلې. ميوند د قمراقبال خېټې ته پښې برابرې کړې. له ځانه يې لېرې وغورځاوه. هغه بېرته راغی. بيا يې سوک مخامخ دده په خوله ورخوشې کړ. ميوند په تېز حرکت څنګ ته شو. قمراقبال يې تر غځېدلي لاس ونيو. چټک پر خپل ځای وڅرخېد. د زينې ببخ ته يې وارکړ. قمراقبال پاڅېد. ويې ويل:

– ښه، دا چلونه دې ام ياد کړي؟

– منې ستاسې کسانو راښودلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قمر اقبال له حملې سره وویل:

– په دې نشې خلاصېدلی.

میوند په تېز حرکت بیا لېرې وغورځاوه. قمر اقبال له ځمکې تومانچه واخېستله. چټک پاڅېد. میوند ته یې واړوله. ډز شو. یوه شېبه دواړو یو بل ته کتل. وروسته قمر اقبال له درب سره په ځمکه ولوېد. میوند له تومانچې سره په شاهزادګۍ پسې منډه واخېستله. اول ځل په لوخو زړور ننوت. میدان ته ورسېد. شاهزادګۍ نه لیدل کېده. وروستۍ الوتکه والوتله. دده له سره تېره شوه. جاوېد اقبال له هوا څخه خپل ورور په ځمکه پروت ولید. الوتکه یې کېنولو ته تېته کړه. پام یې زرګونو خلکو ته شو چې په شاهي حصار ننوتل. دی بېرته د امروتین په لور روان شو. میوند د هغه الوتکې ته کتل. پوه شو چې شاهزادګۍ یې له لاسه ووتله. په ځمکه سست کېناست. د سترملا غږ یې واورېد. هغه د خلکو مخ ته ولاړ و. په لوډسپیکر کې یې وویل:

– ورونو! وطن آزاد شو. الله به یې اجر درکي! اوس نو په آرامه بېرته ورځئ! ګډوډي مه جوړوئ!

خلکو سرونه ټيټ کړل. شاېې وګرځوله. شېبه پس د دریمې ماڼۍ په تالار کې کمال شاه او سترملا له ملکو سره ولاړ وو. سرتاجه هم ورسېدله. ژورنالیستانو د سرو چوکیو مخ ته کمرې عیارولې. خلکو دا هرڅه په تلوېزون کې لیدل.

سرتاجې پلار ته غاړه واچوله. ویې ویل:

– خدای شته زما تاته سودا وه. پولیسو چېرته بوتلې؟

سترملا موسکی شو:

– اغه د پولیسو په جامو کې د میوند کسان وو. زه یې بوتلم چې خلک د دولت په ضد پاڅېږي.

کمال شاه غږ کړ:

– امروتین غواړي موږ غلامان کي. پلار یې نشي کولی. زموږ ډمان دونه او ښیار دي.

شېږو ملکو او سترملا هم ورسره کټ کټ وخندل. سرتاجې پلار ته مخ کړ:

– پلاره! میوند باید ستا او د اعلی حضرت ترڅنګ وي. چې په تلوېزون کې خبرې وکي.

سترملا هغه په غېږ کې ونیوله:

– وه زما ګرانې لورکۍ! خلک زما او د اعلی حضرت وینا ته منتظر دي. نه د ډم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– داسې نه وايمه. صيي ده. خدای شته آزادي خو اغه اخېستې.

کمال شاه غبر کړ:

– لورې! احساساتي کېږه مه! اصل کې د عسکر وظيفه جنګ وي. خو قهرماني قوماندان اخلي. او بل ميوند به خلکو ته څه وواييې؟ چې وېښتان ځنګه جوړېږي؟ که په وريجو کې څونه مالګه واچول شي؟

پاچا بيا له خندا څخه ټول وشرېيده. وروسته جدي شو. په غاړه کې ننوتې زنه يې وخوځېدله:

– هو زما يې خدمت هېر ندی. د مانۍ نايي به شي. نور څه غواړې؟ زموږ قانون دا نه مني چې کم اصل سړی دې د مشرانو په ځای کېني.

سرتاجې سروځنډه:

– اعلی حضرته! اينسانان ټول د يو مور او پلار نه پيدا دي. نو په کسب کولو ځنګه کم اصل شول؟ دا شاوخوا چې هر څه وينئ، دا چې موږ يې نازېږو، ټول د کسبونو برکت دی. که نه موږ به ببرمبر او لڅ لپړ په سمڅو کې اوسېدلو. هه، عجيبه ده. کمال دارو ته کم اصل وايو. بې کمالو ته اصيل.

د کمال شاه سوړ اسويلی وخوت. سترملا پر لور سترګې برګې کړې. د مطبوعاتي کنفرانس جوړونکی بنويه ځوان راغی. سر يې ټيټ کړ:

– اعلی حضرته! تاسې او سترملا دې خدای زموږ له سره نه کموي. هرڅه تيار شول.

کمال شاه مايکونو ته مخامخ په لويې چوکۍ کېناست. د کاغذ په لوستلو يې پيل وکړ:

– قدرمنو هېوادوالو! اسلام عليکم! خوشحاله يم چې يو ځل بيا د آزادۍ په فضا کې له تاسو سره خبرې کوم، او تاسو ته زموږ د هېواد د سترې بريا مبارکي وايم. ډاډ درکوم چې د اشغالګرو او د هغوئ د مزدورانو مشران يا ونيول شول يا وتښتېدل. بايد ووايم چې دا آزادي د ملت د ډېرو قربانيو په نتيجه کې ترلاسه شوې. د ټولنې مختلف قشرونه سره يوځای شول. د امروتين د اشغال په وړاندې يې پاڅون وکړ. تاسې ټول زما اتلان يئ. زه او تاريخ به ابځکله ستاسې سربښندنې هېرې نه کړو.

د سترملا وار شو. هغه پرته له کاغذه وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- درنو هېوادوالو اسلام عليکم ورحمت الله وربرکاته! زه هم دديې ستر بري او آزادۍ په وياړ ځان او تاسو ټولو ته مبارکي وايم. تاسې نه يوازې وطن بلکې دين هم د مشرکينو څخه آزاد که. خدای تعالی به يې په بلې دونيا کې اجر درکي. نور نو ټول خپلو کورونو ته لاړ شئ! او د خدای شکر ادا کئ. اسلام عليکم ورحمت الله و برکاته.

کمال شاه په شاهانه شوخۍ په ښويه ځوان غږ کړ:

- الکه! ښنگه وه؟ که څه خبره وي چې بيا يې ووايو. آ؟

سترملا موسکی شو. ځوان د تالار په پای کې وړوکي سکرين ته اشاره وکړه:

- اعلی حضرته! اغه دی مخامخ خپرېږي. ستاسې وينا ډېره علمي او عالي وه.

کمال شاه په تاييد سر وخوځاوه. دا مهال په سکرين کې د ميوند تصوير راغی. هغه له شاهي حصار څخه د وتلو په حال کې و. سرتاجه او سترملا هم ورځير شول. ژورناليست له مايک سره ميوند ته ورغی. ويې پوښتل:

- ښاغليه! امدا اوس اعلی حضرت او عالي قدر سترملا خلکو ته د آزادۍ مبارکي وويله. ته د آزادي پالو مشر وې. خپلو هېوادوالو ته څه نه وايې؟

ميوند مړاوې موسکا وکړه:

- منې زه د خپلو وطنوالو نه مننه کوم چې ماسره ودرېدل. آزادي يې واخېستله. مبارک دې وي. خو يوه خبره کوم. که موږ د ژوند کولو زړې لارې ونيسو، اشغالگر بيا راځي. نو د اعلی حضرت او عالي قدر ستر ملا صيب نه څو غوښتنې لرم. اول دې ټولو ته خپلې وظيفې بېرته ورکي. دويم دې د طلاوو او الماسو عايدات د قبيلو په مشرانو نه، د وطن په پرمختگ ولگوي. چې ټولو ته گټه ورسي. دريم دې داسې سيستم جوړ کي چې خلک د وړتيا د مخې د دولت مشر وټاکي. څلورم دې د ناريالين په بانک کې خزانه په تعليم ولگوي چې موږ له نورو ستورو سره سيال شو. د وخت سره ځان برابر کو.

کمال شاه لاس سکرين ته ونيو:

- لېونی شوی دی.

ميوند دوام ورکړ:

- گورئ وخت مو له ځان سره بيايي. څوک چې نه ځي په کشېدو يې هڅو نه ماتېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افغانستان د فضايي څېړنو په مرکز کې ټولو په دېوال باندې همدا شعار ته وکتل. چکچکې شوې. چاغ مشر غږ کړ:

– موږ که هر څونه لرې يو ارواوې مو سره نږدې دي.

د ميوند غږ بيا ټول غلي کړل:

پينځم دې د پښتو په قرآن د سره غور وکي! کسب، هنر، ادبيات، نوښت او پرمختګ دې ګونا نه ګڼي. بل، موږ وطن آزاد که. منې چې فردي آزادي نه وي ايڅ مانا نلري. زموږ نيم نفوس غلامان دي. ښځې يادومه. اغوئ ماشومان روزي. يو ماشوم چې د غلامۍ له ذهنيت سره لوی شي نو له ژونده به څه خوند واخلي؟ پرېږدئ چې ښځې او نر د اينسانيت په چوکاټ کې آزاد او برابر ژوند وکي. مينه وکي. ژوند لنډ دی. چې اغه هم بې مينې شي نو...

د ميوند ستونی ډک شو. په جېب کې يې د زهرو بوتل په ګوتو کې ونيو. ژورنالست وپوښتل:

– دا رښتيا ده چې تا او شازادګۍ مينه لرله؟

د ميوند اوښکې وبهېدلې. وپسېد:

– ما لرله. اغې نه.

يو دم يې څېره تروه شوه. دا يې شاهزادګۍ وليدله. د واده په سپين اوږد کميس کې يې له دريمې ماڼۍ څخه منډې وهلې. ميوند غاښونه وچيچل. په جېب کې يې د زهرو بوتل پرېښود. تومانچې ته يې لاس کړ. شاهزادګۍ سا نيولې ده ته مخامخ ودرېدله. ويې ويل:

– هيله کوم! ما مه پرېږده!

ميوند د هغې سترګو ته وکتل. په زړه کې يې وويل «هه، دې ته زه څونه کمقله ښکارم؟» په سږمو کې وپشېد. تېره زنه يې وخوځېدله:

– تا ولې پرېښودم؟

– د مور او پلار د پاره.

– اوس څنګه راغلې؟

– زما او ستا د پاره.

ميوند بيا په سږمو کې وپشېد. مخ يې بلې خوا ته واړاوه. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چې بیا مې په مینې ملنډې ووهې؟

– ویمه چې بیا اېڅکله د مینې درد ونه وینې.

میوند د هغې په لاس کې خپل عکس ولید. په زوره یې ترې کش کړ. د هغې اوښکې وځلېدلې:

– هیله کوم! ما په اغه باغ کې خپلې کوټې ته بوځه!

میوند شنې سترګې کږې کړې:

– مور او پلار پرېږدې؟

شاهزادګۍ سر وخوځاوه. میوند مکمل ورتاو شو:

– ولې؟

– ما یې حق پوره ادا که! نور د ځان دپاره ژوند کومه.

د میوند پام د عکس شاته متن ته واوښت. ویې لیدل چې هغې یوه شېبه هم هېر کړی نه دی. یو دم یې په زړه باندې د مینې د خوږو طوفان راغی. سترګې یې ډکې شوې. موسکی مخ یې آسمان ته کړ. دواړه منګولې یې په ښویه وېښتانو کش کړې. شاهزادګۍ ورجوخته شوه. د هغه لاس یې ونیو. په ګډه له اوښکو او موسکا سره د دروازې په لور وخوځېدل. دوه سرخلاصي بوتله په سرک وکولېدل. د زهرو اوبو د چلیپا علامه جوړه کړه.

دباندې د زرګونو خلکو په سر کې بادام او شېوه ګل شعارونه جګ نیولي وو «میوند د آزادۍ اتل دی. موږ له میوند سره یو. میوند زموږ پاچا دی» شېبه پس یې هغه په اوږو اخېستی و، په شاهي حصار ننوتل. همدا شعارونه یې په جګ غږ تکرارول. شاهزادګۍ هم ورسره په مضبوطو ګامونو د اولې ماڼۍ په لور روانه وه. د کمال شاه او سترملا رنګ تک سپین شو. سرتاجې له سکرین څخه سترګې واړولې. ویې ویل:

– پلاره! زه باور لرم چې تاسې او اعلی حضرت د خلکو له ارادې سره مخالفت نلرئ!

هغوئ په تښتېدلو رنګونو تلویزوني کمرو ته وکتل. سرونه یې وځنډل.

د افغانستان د فضایي څېړنو په مرکز کې چاغ مشر د هوسایۍ سا واخېستله. مخ یې همکارانو ته واړاوه:

– بلا وهلو! موږ باید له خپلو خلکو سره فیزیکي تماس ولرو. په بېړۍ کې ورشو.

هغه ګوته عینکۍ پیغلې ته ونیوله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دا کار ته کولی شې.

– زه؟

– ته د خپل کار سره بې حده مینه لرې. او اعلی حضرت میوند ثابته کړه چې ریښتینې مینه خامخا کامیابېږي. نن نه پس ته زموږ د فضايي څېړنو د مرکز مرستیاله یې. بریا دې غواړم.

د ټولو خولې وازې شوې. ببرسرې او ببرږيرې ځوان چکچکې وکړې. ویې ویل:

– ارزي، ارزي.

ټولو همکارانو مبارکیانې ورکړې. عینکۍ پېغلې د میوند په شان مخ آسمان ته کړ. منګولې یې په سر شاته کش کړې. د همکارانو خندا ګانو یې په تالار کې انګازې وکړې.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library